

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RAZOR'S [Edge]

MILA CRAWFORD

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

RAZOR'UN KENARI

MILA CRAWFORD

Telif Hakkı© 2021 by Mila Crawford

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

depolama ve erişim sistemlerinde, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan kullanılamaz.

İÇİNDEKİLER

<u>Giriş</u>	
<u>Bölüm 1</u>	
<u>Bölüm 2</u>	
<u>Bölüm 3</u>	
<u>Bölüm 4</u>	
<u>Bölüm 5</u>	
<u>Bölüm 6</u>	
<u>Bölüm 7</u>	
<u>Bölüm 8</u>	
<u>Bölüm 9</u>	
<u>Bölüm 10</u>	
<u>Bölüm 11</u>	
<u>Bölüm 12</u>	
<u>Bölüm 13</u>	
<u>Bölüm 14</u>	
<u>Bölüm 15</u>	
<u>Bölüm 16</u>	
<u>Bölüm 17</u>	
<u>Bölüm 18</u>	
<u>Bölüm 19</u>	
<u>Bölüm 20</u>	
<u>Bölüm 21</u>	
<u>Bölüm 22</u>	
<u>Bölüm 23</u>	
<u>İki yıl sonra...</u>	
<u>Bölüm 24</u>	
<u>Bölüm 25</u>	
<u>Bölüm 26</u>	
<u>Bölüm 27</u>	
<u>Bölüm 28</u>	
<u>Bölüm 29</u>	
<u>Bölüm 30</u>	
<u>Bölüm 31</u>	
<u>On yıl sonra... 32.</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Bölüm 33</u>	

[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Sonsöz](#)
[Bağlantıda Kalın](#)

GİRİŞ

Jiletin Kenarı

Ellison:

Ben on altı yaşındayken ailem ailemizi yeni bir kasabaya taşıdı. İlk tanıştığım kişi kasabanın kötü çocuğu Calvin Montgomery idi. Babası yerel MC'nin başkanıydı, ama ününe rağmen Calvin'in altın gibi bir kalbi vardı. Şiddet dolu bir gece birlikte hayal ettiğimiz geleceği yok edene kadar mükemmel bir çifttik.

Calvin:

On yıl boyunca hapiste kaldığımda Ellison'ı ve geleceğimizin hayalini kaybettim. Asla pişman olmayacağım bir şiddet eylemi. Onsuz on yıl geçti ama onu düşünmediğim bir gün bile olmadı. Ama Ellison geride bıraktığım kız değil. Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler ama hiçbir şey ilk gerçek aşkınız kadar derin kesemez.

ELLISON

"Neden bu kadar uzağa taşındığımızı gerçekten anlamıyorum." Ülkeyi baştan başa geçerken son sekiz saatin her saatinde aynı cümleyi tekrarlamıştım. Bir gün babam eve geldi ve büyük bir terfi aldığını ve taşınacağımızı açıkladı. Polis Şefi. South Vale: *Nam-ı diğer Ellison, hiç duymadığınız bir yer*. Kimse taşınmak isteyip istemediğimi sormadı, kimse bildiğim tek evi terk edeceğimi umursamadı, ağabeyimin her bir anısından bahsetmiyorum bile. Onlar gittikten sonra geri getiremeyeceğim anılar.

Yeni bir şehirde, hiç arkadaşı olmayan yeni bir liseye başlamak on altı yaşında bir kızın başına gelebilecek en kötü şeyler listesinde üst sıralarda yer alıyordu. Bunun üzerine bir de tanıdığım tek topluluktan uzaklaşmak eklenince hayatım bitmiş gibi hissettim.

Ailem sorumu kabul etmedi bile, onlar için önemli olan babamın daha fazla para kazanacak olmasıydı. "Yeni bir başlangıç" deyip durdular. Benim ne düşündüğüm gerçekten önemli değildi. Bana acıdan kaçıyorlarmış gibi geliyordu.

Yeni evimize yanaştık, şirin bir Cape Cod, eğer bu kadar boktan bir ruh halinde olmasaydım çok güzel olurdu. Beyaz çitleri, kocaman bir bahçesi ve tüm pencereleri çerçeveleyen sevimli mavi panjurları olan orta büyüklükteki gri ev, zaten bir zindan gibi hissettirmeseydi moralimi yükseltebilirdi. Eski evimizden çok daha güzeldi; muhtemelen her kızın büyümek isteyeceği türden bir evdi ama ben kardeşim de dahil olmak üzere tüm eski ve tanıdık eşyalarımı geri istiyordum. Hartford'daki hayatım bir çift yıpranmış ayakkabı gibiydi, rahat, güvenilir, ne bekleyeceğinizi ve sizi nasıl hissettireceğini tam olarak biliyordunuz. Şimdi keşfedilmemiş bir bölgedeydim ve yalnızdım. Adler öldüğünden beri kalbimin yarısı eksikti. Beni her zaman korumuş ve güvende hissettirmişti. Şimdi bir parçası olmak bile istemediğim yeni bir hayata adım atıyordum.

Calvin

"Yeni komşuların evine gidiyorum. Senin yaşlarında bir çocukları var, belki sen de benimle gelmek istersin?" Annem elimde sıcak bir güveçle yanımda dururken önerdi.

Bütün hafta sonu evdeydim ve inzivaya çekilmem onu çıldırtıyordu. Normalin çitasını belirleyen ağabeyim Fox'a alışkındı. Annem için normal olan, bütün gece dışarıda kalıp başını belaya sokan bir çocuktü. Cuma geceleri dışarı çıkmaktansa evde gitar çalmayı ve kitap okumayı tercih etmem onu rahatsız ediyor gibiydi.

Bir motosiklet kulübünün başkanı ve onun yaşlı karısının çocuğu olmak için bu normal bir beklentiydi. Annem her zaman tehlikeye ilgi duymuş, hızlı yaşamı sevmiş ve kendine babam ve ekibiyle birlikte bir yer bulmuştu. Babamın tüm kişiliği suçlu olduğunu haykırıyordu. Eski bir mahkuma benziyordu ve hapse girmemesinin tek nedeni kulübünün her zaman onun suçunu üstlenmesiydi - başkan olmanın avantajları.

Muhtemelen benim gibi bir çocuğa nasıl sahip olduklarını anlayamamışlardır. Sessiz ve düşünceliydim, çabalamadan zekiydim. İyi notlar alırdım ve yetişkinler genellikle beni severdi. Babamın annemle konuşurken beni eşcinsel olmakla suçladığını duymuştum ve dinlemediğimi sanmıştım. Ama bir hakaret kullandı ve beni savunmaya çalışan annemin hemen yanındaki duvara bir bira şişesi fırlatıp kırdı. Kesinlikle eşcinsel değildim, hatta hiç değildim, ama hayatımdan uzak durmak için böyle düşünmesi iyi oldu.

"Yeni komşular South Vale'in en iyileri değil mi?" Anneme alaycı bir tavırla sordum, oraya gitmek istemesine şaşırmıştım. Onun ve suçlu babamın onlardan mümkün olduğunca uzak durması gerekmez miydi? Aslında toparlanıp başka bir mahalleye taşınmak daha akıllıca olurdu.

"Evet ve komşuluk normaldir."

"Anne, bu kasabadaki herkes babamın kim olduğunu biliyor. İnan bana, şuradaki polis de biliyor. Bir güveçle onun gözünü boyayamazsın."

"Baban saygıdeğer bir işadamı Calvin. O da herkes gibi topluma katkı sağlıyor."

Annemin körü körüne inancı ve kolay yalanları karşısında içten içe ürperdim. Sanırım gerçek size uymadığında kendinizi istediğiniz şeye inandırıyorunuz. Yine de annem yirmi yıl boyunca babama sırlısklam aşık olmuştu, hak etmediği halde. Daha geçen yıl onu ofisinde bir kulüp fahişesine sakso çektirirken yakaladım. Babam ona bu kadar sadık değilken annemin ona bu kadar sadık olması beni kızdırıyordu. Ama kulüp böyleydi, başkan kraldı ve herkes onun otoritesine boyun eğiyordu. Benden ve kardeşim Fox'tan istediği tek şey kendisinin karbon kopyalarıydı, şah hamlelerini üzerinde yapabileceği kalıplanabilir piyonlar. Ben onun için asla öyle biri olmadım, hayattaki amacım tam olarak onun gibi olmaktı. olduğu her şeyin tam tersi.

Küçük yaşlardan beri asla onun gibi olamayacağımı biliyordum, ancak herkes sizden sözde aile şirketinin yolunu izlemenizi beklerken kaderinizden kaçmak zordu. Ağabeyim kaçmaktan çok korkuyordu, en büyükleri olduğu için babamın izinden gitmesi için üzerinde daha fazla baskı vardı. Ama onun da hayattan kulüpten daha fazlasını istediğini biliyordum.

Tristan piyano çalarken çok yetenekliydi, inanılmaz bir kulağa sahip, neredeyse kendi kendini yetiştirmiş bir virtüözdü. Çalarken sanki ruhu dışarı dökülürdü. Babam için uyuşturucu kaçakçılığı yapmak yerine Carnegie Hall'da çalışıyor olmalıydı ama babam onu asla bırakmayacaktı. Daha ilkokuldayken babam için koşular yaptığı için ona Fox adını veren oydu. Oğlunun tıpkı bir tilki gibi kazılan her çukura girip çıkabildiğini söylerdi. Sevgili babam ona başka bir isimle seslenmeyi bile reddetti ve en büyüğümüz olan kardeşim babamızı mutlu etmek istedi. Tristan, babasının onu eğittiği varis olabilirse, belki de olması gereken baba olabileceğini düşünüyordu.

Biz çocukken annem ve babam oturma odasında oturur ve bizim küçük canlı konserlerimizi izlerdi. Tristan piyanoda, ben de gitarımı çalardım. Bu oturma odası gösterilerinin en güzel yanı, annemin gözlerinin oğulları için büyük bir sevgi ve neşeyle parlamasını izlemektir. O anlar hayattan daha fazlasını istememi sağlayan şeydi. Ama Tristan'ın asla yapmadığı gerçeği görebiliyordum, babam tıpkı bu mahallede yaptığı gibi bir rol oynuyordu. Çok geçmeden Tristan gitti ve geriye sadece Fox kaldı. Hâlâ kardeşim ama aynı zamanda babamın beklediği varis.

İnsanların beni çalarken dinlemesini ve keyif almasını istiyordum, babamın varlığının ona yakın olanlara aşıladığı korkuyu değil. Aile işine katılmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

"Calvin, benimle oraya gelmen gerekiyor." Annemin sesi zayıftı ve sözlerinin arasına çaresizlik karışmıştı. Ona baktım ve başımı salladım. Annemi mutsuz görmekten hiç hoşlanmazdım.

"Hadi gidip komşularla tanışalım!"

Dışarı çıktıktan sonra cadde boyunca yürüdük ve birden bunun gezegendeki en kötü fikir olduğu hissine kapıldım. Bu sokaktaki evlerin çoğu güzel ve saygın görünse de, özellikle bu ev mükemmelliğiyle birdenbire ürkütücü g e l m e y e başladı. Mükemmel, temiz, normal - statükonun özü. Evcilik oynamaya çalışan motorcular gibi görüldüğümüzün farkındaydım.

Yeni taşınan insanların da iki sevgi dolu ebeveynden oluştuğuna emindim, 1,5 çocuk ve her akşam saat tam altıda aile yemekleri.

Yaşadığım hayata hiç benzemiyordu, bu kesindi. Şiddet yanlısı bir baba, korkmuş ve sessiz bir anne, ona olduğu gibi değer vermeyen baktan bir babayı yatıştırmak için geleceğini çöpe atan bir erkek kardeş. Ailem bizi insan olarak değil, miras olarak görüyordu ve sorun da buydu.

Mahalledeki evimiz bir paravandı. Gerçek hayatlarımız seks, uyuşturucu ve domuzların hüküm sürdüğü MC kapılarının arkasındaydı.

Ön merdivenlerde durup birinin kapıyı açmasını beklerken, mükemmel bir aileye ait olmanın ve böyle normal bir evde yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal etmekten kendimi alamadım. *Tatlım, ben geldim! Babam annemi yanağından öper ve şapkasını asardı. Sonra saçlarımızı karıştırır ve okulda aldığımız notlarla gurur duyardı. Ama gerçekler acımasızdı, hem de soğuk kalpliydi. Hayatımda kapana kısılmıştım ve bundan kurtulmanın kolay bir yolu yoktu.*

E LLISON

Mutfaktaki son üç taşınma kutusu bana bakıyordu. İçimden onlara eşyalarını kendilerinin boşaltmasını söylemek geliyordu, zaten burada olmak istemiyordum. Son birkaç gün tam bir kasırğa gibiydi ve eski okulumu ya da arkadaşlarımı özlemeyi düşünecek vaktim bile yoktu. Kabul etmeliydim ki evi sevmiştim, çok güzeldi. Ayrıca artık ağabeyim Adler'in hayaletiyle aynı odayı paylaşmıyor olmak da rahatlatıcıydı. Onun evimizdeki anılarını çok özleyeceğimi düşünmüştüm ama bunun yerine, dokunduğum her şeyin bir anlam taşımadığı veya Adler'le bir anı paylaşmadığı yeni bir yerde olmak biraz daha hafif hissettirdi.

İki yatak odalı bir apartman dairesinden tam boy bir eve taşınmanın avantajları vardı, sadece arka bahçe bile devasa havuzu ve jakuzisiyle filmlerden fırlamış gibiydi. South Vale alıştığımdan daha göz alıcıydı, bu yüzden uyum sağlama ve yeni arkadaşlar edinme konusunda endişeliydim.

Adler burada olsaydı, bu sabah bana merhaba diyen komşu kızla çoktan arkadaş olurdu. Far ışığına tutulmuş bir geyik gibi durdum ve ona el salladım. Söyleyecek bir şey bulamadım, adımlı bile. Adler her zaman kolayca arkadaş edinirdi, dışa dönük biriydi. Onun kız kardeşi olmanın sosyal avantajları vardı, arkadaşlarımın çoğuyla onun aracılığıyla tanıştım. Uzun boylu, sarışın, yakışıklı, sempatik ve komik biriydi. Annem ve babam altın çocuklarını kaybetmiş ve Adler'in standartlarına asla uymayacak kara koyunla baş başa kalmışlardı. Tanrı biliyor ya, kardeşimi seviyordum ama biz iki farklı insandık. Hayatım boyunca Adler partilerin vazgeçilmezi olmuştu, müzik dinlemeyi ya da bir kitabın içinde kaybolmayı tercih eden kız kardeşinin tam tersiydi. Kardeşim yanımda olmadan bırakın yeni bir kasabayı, yeni bir okulla nasıl başa çıkacağımdan bile emin değildim. Adler olmadan hayatımı sürdürmek, bana neredeyse altından kalkamayacağım bir meydan okuma gibi geliyordu. Zil çaldığında düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

"Ellison, kapıyı tutabilir misin?" diye annemin sesi üst kattan geldi. Bu evin bir sakini olarak kapıya ilk kez cevap veriyordum. Hartford'daki dairem gibi gözetleme deliğı olmayan ağır kapıyı çekip açtığımda hayatımda gördüğüm en güzel çocukla karşılaştım. Onu içeri davet etmedim, hiçbir şey söylemeden aval aval baktım. Yüzüne dökülen uzun sarı dalgalı saçları, yoğun zümrüt yeşili gözlerini kısmen örtüyordu. Sanki içimi görebiliyormuş gibi hissettim.

"Merhaba tatlım. Annen buralarda mı?" Kadının sesi bana terbiyeli biri olduğumu hatırlattı. Onunla aynı parlak yeşili yansıtan yoğun gözlerine gülümsedim ve geri çekilerek içeri girmeleri için kapıyı ardına kadar açtım.

"Evet, öyle!" dedi annem merdivenlerden inip arkamda dururken. Hevesle elini uzattı. Annem ailemiz için yeni bir hayat kurma konusunda çaresizdi. Nedenini anlıyordum, trajediyi unutmak istiyordu ama bazen Adler'i de unutuyormuş gibi hissediyordum.

"Merhaba, ben Emily Kraft ve bu da kızım Ellison. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum!"

"Merhaba," diye cevap verdi yeşil gözlü kadın. "Ben Meghan Montgomery. Sokağın karşısında oturuyoruz ve gelip kendimizi tanıtmak istedik. Bavullarınızı boşaltacağınızı düşündük, o yüzden size güveç getirdik." Anneme tabağı uzattı.

"Peki bu kim?" diye sordu annem tatlı bir sesle. "Bu Calvin, oğlum."

"İçeri gelmek ister misiniz? Hâlâ eşyalarımızı yerleştiriyoruz, o yüzden ortalık biraz karışık. Ellison, eminim Calvin'i eğlendirebilirsin. Ona havuzu falan gösterir misin?"

"Kulağı çok hoş geliyor," dedi Meghan. O ve oğlu içeri girdiler.

Kıpırdamadım ya da konuşmadım.

Odadaki tüm hava bir anda yok olmuş gibiydi, kanım buz gibi oldu ve hareket etmeye çalıştığımda ayağımlı tamamen kaybettim.

Nefes

alamıyordum.

Hareket

edemiyordum.

Aşağı inmeden önce gördüğüm son şey Calvin'in telaşla dolu yeşil gözleriydi.

BÖLÜM 3

CALVIN

Yeni kız kendinden geçti. Bir an bu melek önümde duruyordu, sonra bir baktım yerde yatıyor.

Ellison.

Kulağa erkek ismi gibi geliyordu ama bir şekilde ona tam uyuyordu. Kapıyı bu bohem elbisesi ve çıplak ayaklarıyla açmıştı, uzun siyah saçlarının yarısı bir fularla toplanmıştı. Makyaj yapmamıştı ama buna ihtiyacı da yoktu. Uzun siyah kirpikleri parlak mavi gözlerini çerçevesliyordu. Bakışları benimkilerle buluştuğu anda anladım. Beni çok etkiledi. Bu kız canıma okuyacaktı. Yerde bayılan o olana kadar böyle hissetmiştim.

"Aman Tanrım, Ellie! Çantan nerede? Kahretsin, Calvin, Meghan, kahverengi deri bir çanta bulmama yardım eder misiniz?" dedi kadın dağınıklığı ve kutuları karıştırırken.

Annem bakmasına yardım etmeye başladı ama ben kızın yanına diz çöktüm ve uzanıp ona dokundum. Alnı ter içindeydi ama dokununca soğuk hissediyordu.

"Bu epilepsi mi?" Annemin sorduğunu duydum.

"Evet. Yanında taşıdığı çığır açan ilaçları var. Korkarım taşınmanın verdiği stres yüzünden," dedi nefes nefese.

Saçlarını şakağından geriye doğru okşadım. Epilepsi, ne kadar tehlikeli olduğu ya da şu anda ona tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sonunda Emily yanımda diz çöktü ve Ellison'ın burnuna bir burun spreyi yerleştirdi. Buharlaştırıcıya iki kez bastı ve birkaç saniye sonra gözleri dalgalanarak açıldı, sonra geri yuvarlandı, ancak tekrar açılıp odaklandı.

"Onu kanepeye taşımama yardım eder misin?" Emily bana sordu.

"Anne, hayır!" Ellison zayıf bir şekilde itiraz etti. Annesi ayaklarından tutarken ben de kollarımı koltuk altlarına koydum ve onu hâlâ bir örtü ile örtülü olan kanepeye yatırdık.

"Elle, koruyucu ilaçlarını aldın mı?" diye sordu annesi, sesi biraz sinirli geliyordu. Kızın ayaklarının dibine oturdum ve rahatıma baktım.

Kızardı ve yüzünü ellerinin arasına gömüp kanepenin arkasına doğru yuvarlandı. "Hey, tanıştığımıza memnun oldum," dedim şakayla. Bileğine hafifçe vurdum. "Önce ben gideceğim.

Adı Cal ve kadınlar ayaklarıma kapanıyor."

"Haha," dedi, hâlâ yüzünü saklıyordu. Ama parmaklarındaki boşluklardan güzel gülümsemesini görebiliyordum, mükemmel beyaz dişleri ve dolgun, pembe dudakları. Tanrım, muhteşemdi.

"Gitsek iyi olur," dedi annem, sanki bir dayatmaymışız gibi.

"Oh, hayır, o iyi olacak. Lütfen burada kalın. Stresi yüksek olduğunda nöbet geçiriyor. Tanrı biliyor ya, bir yılı onlarla dolu geçirdik. Biraz kahve koyayım."

Daha ilk bakışta içimde bir şeyler klikledi ve yerine oturdu. Onun özel, tanımak istediğim biri olduğunu biliyordum. Onu tamamen kendime istediğimi zaten biliyordum, ama durumun önüne geçiyordum. Yeni tanıştığınız birine karşı nasıl korumacı hissedebilirsiniz ki?

"İlk izlenim konusunda efsaneyimdir," dedi alaycı bir tavırla. Ayağa kalkmaya çalıştı ama ona tekrar uzanmasını işaret ettim.

"Dinle, bu muhtemelen hayatımda yaşadığım en unutulmaz tanışma anıydı. Bir an için kendimi Elvis gibi hissettim. Daha önce hiç böyle bir etki yaratmamıştım."

Gözlerinin içine bakmak neredeyse rahatsız ediciydi. Güzelliği yüzünden değil, sanki dışarı fırlayıp ruhumu kelepçeliyormuş gibi hissettiğim şiddetli bağ yüzünden.

"Güney Vale'ye gel, dediler. Burayı seveceksin, dediler. Evin havuzu var. Meditasyon yapabilir ve stres faktörlerini dengelemek için jakuziye girebilirsiniz." "Bunu sana oldukça zor sattılar, ha?"

"Ben zor bir satıcıyım. Tanrım, bahsettikleri kahveden bir fincan alıp buradan defolup gitmek ister misin?"

"Eyaletinizde kahve içmenize ya da yürümenize bile izin var mı?"

"Haha, bir komedyen. Kalkmama yardım et, belki seni giyinik halde havuza atmam."

Ayağa kalkmasına yardım ettim ve ön kolumdaki eli sanki derimi fosil gibi yakacakmış gibi geldi. Eğer göz temasının öldürücü olduğunu düşünseydim, dokunuşu beni yok ederdi. Belki şimdi bayılırdım ve onun güzelliği ya da kıza karşı hissettiğim yoğun çekim yüzünden sakat kalmayayım diye beni ayıltmak, burnumun altına tuz kokusu yapıştırmak zorunda kalırlardı.

Ellison, hayatıma girmenin bir sebebi var mı?

Mutfağa doğru ilerlerken bir elimi sırtının küçük kısmında tuttum. Çok ileri gidip gitmediğimden yüzde yüz emin değildim ama tekrar düşmesini istemiyordum. Onun taze pudra kokusuna karışan taze demlenmiş kahvenin kokusunu alabiliyordum.

Annelerimiz çoktan Kraft'ların bahçesine girmiş olduğu için bize iki fincan kahve doldurdu ve mutfaktaki adaya oturduk. Kendimi bir an gözlerinin güzel havuzlarına baktım, anın içinde kayboldum. Elbette, daha önce de aşık olmuştum ama bu farklı bir şeydi, bu bir bağıdı ve tek bilmek istediğim onun da bunu hissedip hissetmediğiydi. Babamın beni yeni tanıştığım bir kıza sarılmış halde görmediğine sevinliyordum, kışıma tekme basardı. Nöbet geçirdikten sonra gözleri tekrar açıldığında bir rahatlama hissettim. Gözlerini bana diktiğinde ne yapacağımı bilemedim. Tıpkı şimdiki gibi. Genelde içmediğim kahvemden bir yudum aldım ve içgüdüsel olarak uzanıp elini tuttum.

"Yani Güney Vale seni stresten bayılacak kadar mı dağıttı? Kulağa doğru geliyor."

"Bu güven verici. Ailem burası hakkında Shangri La'ymış gibi konuşuyor."

"Sanırım her şey gibi burası da senin için önemli."

Ellison'ın uzun parmaklarının fincanı çevrelemesini ve dudaklarına götürüp içmesini izledim. Cansız bir nesneyi kıskanacağımı hiç düşünmezdim ama onun elinde tuttuğu, dudaklarının okşadığı o kupa olmak istedim. Sıcak sıvıyı dönüşümlü olarak yudumlarken ve üflerken dolgun ve pembe olan dudaklar. Dilinin bardağın kenarına vurduğunu görebiliyordum ve gözlerimi ondan alamıyordum.

Kafamı kaldırdığımda, annem avluya açılan cam kapıdan yüzünde tuhaf bir sırıtişla bana bakıyordu.

Eşcinsel olduğumu düşündüğünden emindim, ki bununla ilgili bir sorunum yoktu, beklentilerini uzak tutuyordu, özellikle de bir kulüp fahişesiyle takılmakla ilgili olanları.

Gördüğüm kadarıyla, masum bir kızı ailemin psikodramasına dahil etmek istemiyordum. Buradan çıktığımda biriyle tanışacağımı, ama kulüpten ve içindeki sapkınlıktan dünyalar kadar uzakta olacağımı düşündüm. Babamdan ve tüm o deliliklerden uzaklaştıktan sonra bir kadınla tanışıp aile kurmayı, onun temsil ettiği her şeye karşıt bir hayat kurmayı umuyordum. Onun olduğu şey, benim asla olmak istemediğim şeydi.

Babam erkek olmanın sert ve maço olmak, mazlumu yenmek ve kimseden bir bok almamak anlamına geldiğini düşünürdü. Ama benim için erkek olmak sevdiklerin için fedakârlık yapmak, daha az şanslı olanları savunmak ve onlara yardım etmekti.

"Kahve nasıl? Güney Vale'de nasıl içtiklerinden emin değilim."

"Ben de kahve içmem. Kibarlık olsun diye aldım. Tadının pislik gibi mi olması gerekiyor? Eğer öyleyse, mükemmel iş!" Ona söyledim.

Başını salladı ve bana gülümsedi. "Pislik," dedi nefesinin altından.

Bir kızın size pislik demesi göğsünüzü kabarttığında ve bu hoşunuza gittiğinde başınızın belada olduğunu biliyordunuz.

Ellison'a bakmak, sırf onu tanımak için kendime koyduğum tüm kuralları yıkma isteği uyandırıyordu. Karşımdaki melek ile konuşabileceğim anlamına geliyorsa, 'çıkmaq yok' ve 'kız yok' kurallarını pencereden dışarı atabilirdim.

"İyi misin?" Tekrar sordum. "Orası biraz yoğundu."

"Evet, özür dilerim, çok utanç verici." Bana mahcup bir şekilde gülümsedi ve eşarbını saçından çekerken perçemini tavana doğru savurdu. Kuzguni renkli saçları omuzlarından aşağıya döküldü. "Şimdi iyiyim. Nedense, ne kadar çok olursa olsun, her zaman korkutucu oluyor. Yine de beni kurtarmaya geldiğin için teşekkürler. Calvin, değil mi?" Önündeki küçük kartondan kahvesine biraz daha krema ekledi. "Burada, Güney Vale'de mi büyüdün yoksa sen de benim gibi nakil mi oldun?"

Kupadan bir yudum aldı ve bakışlarını aşağıya çevirdi. Tanrım, çok güzeldi ve adımlı söyleyiş şekli vücudumun her türlü çılgınca tepkiyi vermesine neden oldu.

"Evet, doğma büyüme."

"Tatlım, kendini iyi hissediyor musun? Doktoru ya da başka bir şeyi çağırman gerekiyor mu?" Bayan Kraft kızını kontrol etmek için mutfak kapısını hafifçe araladı. Ellison'la aynı iri mavi gözlere ve siyah saçlara sahipti.

"O emin ellerde. Cal onun yaşındaki bir çocuk için gerçekten sorumluluk sahibi, bazen fazla sorumluluk sahibi," dedi annem.

İfadesi ne kadar doğruydı. Hayatım boyunca onunla ilgilendim, babam onun kalbini her kırığında, parçaları toplamak için orada oldum. Keşke yıllar önce onu terk etseydi, ama ona ne kadar kötü davranırsa davranırsın, ona sonuna kadar sadıktı.

"Sorumluluk sahibi" Ellison'a ne kadar çekici geldi bilmiyorum. Belki de asilerden ve kadınlara bok gibi davranan erkeklerden hoşlanıyordu. Annem kesinlikle öyleydi, kulüpteki kadınların yarısı öyleydi.

"Ben iyiyim, gerçekten, iyiyim," dedi beni dinleyen herkese. Koyu renk parlak saçlarından bir tutamla oynadı, parmaklarımı saçlarında gezdirmek istedim.

"Peki Calvin, bu şehirde yapacak ne var?"

Elbette müstehcen değildi, ama kelimelerin dudaklarında asılı kalışı ona yapmak istediğim her şeyi düşünmeme neden oldu.

"Neyle ilgilendiğinize bağlı."

Buzdolabını açtı ve bir sürahi buzlu çay ile bir tabak üzüm çıkardı. Buz küplerini iki uzun bardağa koymasını izledim ve sonra şok edici mavi gözlerini bana dikti.

"Seni pis su içmeye zorlamayacağım Calvin. Özellikle de seni zaten yeterince drama maruz bıraktığım için. Bütün hafta sonu bavulları boşalttım ve hiçbir şeyi inceleme fırsatı bulamadım. South Vale Lisesi'nde misin?"

Hızlı konuşuyordu ve nefes almak için bile zaman ayırmıyormuş gibi görünüyordu. Gergin miydi yoksa benden etkilenmiş miydi anlayamadım. İkincisini umuyordum çünkü bana yaptığı şey acı çekmenin en iyi türü gibi geliyordu. Ona bakmak bile göğsümde bir özlem yaratıyordu. Mutfak adasından kalktım ve onun olduğu yere doğru yürüdüm. Soğuk bardağı bana uzattı ve ben de hemen yerine koydum.

"Hep böyle bayılır mısın? Tehlikeli değil mi?"

Ona karşı neden bu kadar açık sözlü, bu kadar iddialı olduğumu bilmiyordum. Onun hakkında her şeyi bilmek için bir dürtü hissediyordum. Bununla birlikte, kıskançlığa çok benzeyen bir sahiplenme duygusu da geldi. Ama kızı tanımıyordum bile, şehirde yeniydi, yine de onun ne kadar özel olduğunun farkına varmak beni derinden etkiledi.

"Her şeyden öte, çok sinir bozucu." Gümüş bir tıbbi uyarı bileziğini görüş alanıma doğru kaldırdı ve solgun kolunda aşağı yukarı kaydırıldı. Yara izlerini h e m e n fark ettim ama fark etmemiş gibi davrandım. Kimse annesinin mutfağında yeni tanıştığı bir adamla buzlu çay içerken ruhunu ortaya dökmek istemezdi.

Bileziği çevirdim ve ne yazdığını okudum, "Epilepsi. Yani bayılmadın mı?" "Hayır, bu bir nöbet, ama çoğu insan nöbet geçirdiğimde bayıldığımı düşünüyor. Alırım Düzenlemek için günlük ilaçlar alıyorum ama bazen, özellikle de stres altındayken, ani nöbetler geçiriyorum." Omuzlarını silktiler ve çayından bir yudum aldı. Gözlerimi uzun şeffaf bardağı okşayan dudaklarından ayıramıyordum.

"Üzgünüm, bu zor olmalı."

"En kötüsü de araba kullanamamam. Yani araba kullanmayı biliyorum ama direksiyon başında kriz geçirirsem diye araba kullanmama izin verilmiyor."

"Resmi tur rehberiniz olabilirim. Sizi gezdirir, şehri gösteririm."

"Gerçekten mi? Bunu benim için yapar mısın?" Uzanıp kolumu tuttu ve hafifçe sıktı. "Babam beni gezdirmeyi teklif etti, ama vermek istediğim ilk izlenim bir polis arabasıyla şehirde dolaşmak değil."

"Seni duyuyorum. Sizi Güney Vale'nin en güzel yerleriyle tanıştıracam."

"Anlaştık," dedi hiç tereddüt etmeden. Sonuna kadar gitmek ve eğer isterse şehirdeki ilk randevusu da olabileceğini söylemek istiyordum.

"Calvin? İşte buradasın, benim tatlı oğlum! Ellison, seninle ve annenle tanışmak çok güzeldi. Cal, gitmemiz gerek. Rosto fırında ve baban akşam yemeği için çocuklardan bazılarını getiriyor."

Annem evcilik oynuyordu, mahalledeki diğer normal ailelerden biri olduğumuz izlenimini vermeye çalışıyordu.

Hayatımda bir kez göreceğim bu kızın önünde babam hakkında konuşmak isteyeceğim son şeydi.

"Çabuk, telefonunu ver," dedim ona. Burun spreyini koyduğu kahverengi çantasını karıştırdı ve telefonu uzattı. Hızlıca rehberini açtım ve numaramı ekledim. "Beni ara ve seninkini alayım. Rehberli tur için daha sonra plan yapabiliriz," dedim.

Göz ucuyla annemin kalkık kaşlarını yakaladım ve sessizce "*Sonunda*" ya da "*Babana söyleyene kadar bekle!*" gibi aptalca şeyler söylememesi için dua ettim.

"Ya da ne zaman istersen beni ara. Arabayla gitmek istemiyorsan yürüyüşe de çıkabiliriz. Ya da sadece uğrayıp ön kapıya vurabilirsin. Genelde evde olurum."

"Teşekkürler," dedi Ellison ağzından ses çıkmadan. Bana gülümsedi ve bu gülümseme sanki benim için özel olarak yapılmış gibiydi; bir hoşluk gösterisi değil, içinden gelen gerçek bir neşe patlamasıydı.

Saçlar, dudaklar, gözler, baktım. Tanrım, ben zaten gidiciydim. Ama beni etkileyen sadece dış görünüşü değildi. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum, çünkü aramızdaki bağ nasıl tarif edeceğimi bilemediğim kadar büyüktü. Birçok yönden çok savunmasız ama aynı zamanda çok güçlü görünüyordu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, sonra kavuşturdum ve ellerimi arka ceplerime sokarak topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. Söyleyecek sözüm yoktu, nutkum tutulmuştu ama duygularım patlamıştı ve çok büyüktüler.

"Calvin, gidelim!" Annem ısrar etti.

"Güveç için teşekkürler!" Bayan Kraft bize bunu söyledi ve mutfaktan çıktı.

Spontane bir şekilde ve tamamen karakterime aykırı olarak öne atıldım ve Ellison'ı yanağından öptüm. South Vale'de sadece elit çocuklar merhaba ve hoşça kal öpücüğü verirdi ve ben kesinlikle onlardan biri değildim ama bir şekilde kendimi tutamadım. Tekrar gülümsedi ve içinde bir allık yükseldi ve onu pembeye boyadı.

"Üzgünüm, ben... Siktir... Seni sonra ararım."

"Görüşürüz," dedim ona. Çenemi annemin kaybolduğu yöne doğru kaldırdım.

"Görüşürüz Calvin," dedi o kadar sessizce ki, bunu kastettiğinden bile emin değildim.

E LLISON

"Aman Tanrım, anne! Onun ayaklarına kapandığıma inanamıyorum!" diye bağırdım. Ellerim pancar gibi kızarmış yüzümü kapattı ve biri karnıma yumruk atmış gibi eğildim. "Tanıştığım ilk insan ve hemen en kötü yanıma görüyor."

"Tatlım, bu sadece senin savunmasız tarafın. Senin bir hastalığın var. Eminim seni yargılamazdı. Gerçekten yakışıklıydı, değil mi?"

"Anne!" Onunla bu tür bir tartışma yapamazdım. Kutularla uğraşmak için oturma odasına koştum. Annemle erkekler hakkında konuşmuyordum. Vücudunuz sizi ele verdiğinde duygularınızı herkesten saklamak zor oluyor. Dört kutu kitap yere yığılmış, gömme kitaplığa yaslanmıştı. Eğilip birini açtım, zaten kimsenin okumadığı ve işlevden çok dekorasyona yarayan tozlu ciltleri çıkarmaya başladım.

"Bavulları boşaltmaktan yorulmadın mı? Bütün gün bunu yapmışız gibi hissediyorum."

"Bu kutuların etrafta durmasından daha çok sıkıldım. Annesi sana ne dedi?" "Normal anne işleri. Calvin'den üç yaş büyük bir oğlu daha var.

Geçen sene senin gideceğin okuldan. Okul aile birliği ve bahçelerle ilgileniyor ama çalışmıyor. Kocasının da bir motosiklet bayisi var ve bana onun ısıraktan çok havladığını söyledi, her ne demekse. Sanırım onunla tanıştığımızda öğreneceğiz."

Deri ciltli ağır bir fotoğraf albümü çıkardım. Kırmadan rafa ittim. İçinde ne olduğunu biliyordum. Geçmişimizin resimleri. Kesinlikle bakmaya hazır olmadığım ve annemin görmeye hazır olmadığından daha da emin olduğum resimler. Adler'in resimleri. Onsuz yaşayamayacağımız tek aile üyesi. Sanki o öldüğünden beri hepimiz numara yapıyorduk.

"Calvin'le ne konuştunuz?"

Kızarıklığının yeniden arttığını, heyecanın karnımda mayalandığını hissettim. Sonra ben onu bastıramadan umut içimde patladı. Umuttan nefret ederdim. Umuttan çok korkardım çünkü beni hep hayal kırıklığına uğrattırdı. Ama buraya gelmekle doğru bir hamle yapmış olabileceğimizi, Güney Vale'nin farklı olacağını, Calvin'in iyi bir şey olacağını, hatta belki de harika bir şey olabileceğini düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Eğer istersem bana etrafı gezdirebileceğini söyledi."

"Bu çok tatlı." Annem eğildi ve üstümdeki daha uzun rafları doldurmaya başladı. Üzerinde, beni her zaman çocukluğum için duygulandıran Lily of the Valley parfümü vardı. Ellerinin arkasındaki ve kollarındaki çilleri, her zaman etrafta olduğunu gösteren sesler çıkaran gümüş bileziklerini severdim.

"Bana telefon numarasını verdiğinde yanağıma bir veda öpücüğü kondurdu. Acaba burada evden farklı olarak yaptıkları bir şey mi bu?"

"Bana sıradan bir çocuk kızın sevimli olduğunu düşünüyor gibi geldi. Teklifini kabul etmelisin."

"Benim tipim olup olmadığını bilmiyorum. Yani, muhtemelen onun tipi değilim. Epilepsi hastasıyım. Kollarımı görmesini istemiyorum."

Annem diyet kola şişesinden bir yudum alırken şefkatle başını salladı. Babama onları bırakacağına dair yemin etmişti, bu yüzden kanıtları geri dönüşüm kutusunun dibinde saklıyor. Onu ihbar etmedim çünkü bir polisle evli olmak muhtemelen zordur. Yasaları çiğneyemezsiniz, hız sınırını aşamazdınız. Toplumun namuslu bir üyesi olmak zorundaydınız - en azından dış görünüş olarak.

"Ellie, bunu benden duymak istemediğini biliyorum. Ama Güney Vale'ye gelmek sadece baban ve benim için değildi. Bunun senin için de yeni bir başlangıç olması gerekiyordu. Bunu daha başlamadan engelleme. Durumunun hayatını yönetmesine de izin verme. Ne olmuş yani, bazı insanlar panik atak geçirir, bazılarının da ayakları kokar, buna insan olmak denir. Calvin'in bunu sana karşı kullanacağını sanmıyorum. Eğer öyle bir şey yaparsa, o bir pisliktir."

Dizlerimin üzerindeydim ama omzumun üzerinden döndüm, başımı salladım ve göz teması kurdum. Depresif ya da nankör olduğumu düşünmesini istemiyordum çünkü bunların hiçbirisi değildim. Sadece daha sonra her zamanki gibi çöküp yanacağım anlamına gelecekse umutlarımı yükseltmek istemedim.

BÖLÜM 5

CALVIN

"Neyin var senin?" Fox şişedeki elma suyundan bir yudum alırken sordu. Kardeşim mutluluğun ne olduğunu gerçekten bilmiyordu, en azından ben kendimi bildim bileli kendi olamamıştı. Artık o da *onlardan biriydi* ve geri dönüşü yoktu.

Fox ilk erkek çocuktu, bu yüzden aile işine katılması için ona yapılan baskı bana yapılandan çok daha fazlaydı. Fox babamın gözünde altın çocuktu ve babamın işlerini benim kadar içler acısı bulsa da, babamı kızdıracak çizgiyi asla aşmadı. Fox akışına bıraktı, bisiklete bindi, kulüp binasında takıldı, çocuklarla içti, hatta aday olmaktan bile bahsediyordu. Ciddi bir şekilde katılma fikrini düşündüğü için deli olduğunu düşünüyordum. Hayatı suçtan, kulüp fahişelerinden ve anlamsız şiddetten çok daha değerliydi. Ama bu benim seçimim değildi ve onu kontrol edemezdim.

"Senin içine ne girdi, pislik?" Ben ona gülümserken Fox bana sordu. Birbirimize bok atardık ama aramız iyiydi. Kardeşim için her şeyi yapardım ve onun da benim arkamı kolladığından emindim.

"Bugün bir kızla tanıştım, dostum. Hayatımda gördüğüm en güzel kız ve ben bu aptal sırtışı yüzümden atamıyorum." Kendi gülümsememi işaret ettim.

Fox gülmeye başladı, tüm odayı kaplayan gürültülü, bulaşıcı bir kahkaha. Bana doğru yürüdü ve koluma bir yumruk attı.

"Küçük adam sonunda bir pilice çıkma teklif etti, ha? Aferin sana. O taşakların düşeceğini hiç düşünmemiştim."

Kızlarla hiçbir zaman gerçekten ilgilenmemiş olan benim aksime, Fox tam tersiydi, baştan aşağı bir oyuncuydu. Onunla ilgili ne olduğundan emin değildim, belki de tehlikenin kokusunu aldılar ve kendilerini ona attılar, ama kadınlar Fox'u sevdi. Yani onu gerçekten seviyorlardı. Sanırım ilk kız arkadaşını anaokulundayken edinmişti ve o günden sonra hiç durmadı.

Son iki yıldır Cherry Ferguson'la oldukça ciddi bir ilişki yaşıyordu. Yoğun bir ünü vardı, herkes onun kim olduğunu biliyordu, babam bile oğlunun onu eve nasıl getirdiğiyle övünüp duruyordu. Ama ilişkilerinin sadece seksle ilgili olduğunu düşünmüyordum.

Fox, Cherry'ye baktığında gözleri yumuşuyor gibiydi ve eğer onu gerçekten önemsemiyor olsaydı, onun için ortaya çıkmaya veya ona ihtiyacı olduğunda orada olmaya bu kadar içten bir ilgi göstermezdi. Onunla aptalca bir unvan için birlikte olmadığını biliyordum, onunla birlikteydi çünkü Cherry gülümsediğinde ona bir kulüp çocuğu ya da başkanın oğlundan daha fazlası olduğunu hissettiriyordu - Cherry onu gerçekten olduğu gibi görüyor gibiydi.

"O inanılmaz, Fox. Bu kız özel, sana söylüyorum."

"Doğru, evlat. Sanki tanıştığın ilk kız sana göre, öyle mi? Ona bir yüzük aldın mı?"

"Onunla tanıştığında bana inanacaksın."

"Ee, onu dışarı çıkaracak mısın? Tekerlek mi ödünç alacaksın yoksa kendi bisikletini mi alacaksın?"

Bu da başka bir sorundu, babam normal bir baba gibi değildi. Çoğu çocuk on altı yaşına geldiğinde, eğer ailelerinin imkanları varsa, onlara bir araba alırlardı. Ama Tyler Montgomery öyle değildi, onun çocukları isteseler de istemeseler de Harley Davidson Motosiklet alırlardı.

"Bisikletle geleceğim. Çıktığın kızların çoğu bundan hoşlanıyor gibi görünüyor, bu yüzden benim için de sihirli olacağını umuyorum. Kadınlar ve bisikletler arasında ne var ki zaten?"

"Piliçler tehlikeye bayılır. Ve tehlikeli erkekleri daha da çok. Bisikleti görünce büyük, kötü ve sorunlu olduğunu düşünüyorlar ve bu da nedense motorlarını çalıştırıyor gibi görünüyor. Biz bisikletleri tamir etmeyi severiz, kadınlar da bozuk erkekleri. Eğer gerçeği bilselerdi - kötü çocuklar asla değişmezler - tıpkı Peter Pan gibi, asla büyümmezler, bisikletli erkeklere bakmazlardı bile, inanın bana."

"Yani eğlenmek için tehlike istiyorlar ama yuva kurmak için değil? O zaman bir arabam olsaydı onu da getirirdim ama hiç şansım yok. Sanırım beni olduğum gibi kabul etmek zorunda kalacak."

"Ya da yürüyebilirsin, kız sokağın karşısında oturuyor, salak."

"Babası polis."

"Bok yok mu?" Fox birden ilgilenmiş gibi göründü. "O zaman kesinlikle kötü bir çocuk isteyecektir. Asi olmak isteyenler bunlardır, vaiz çocukları, polis çocukları... Sanki her şeyin doğal sırası gibi, en kötü beceriksizler onlar olacak."

"Bisiklet sürmemize rağmen ikimizin de oldukça iyi adamlar olduğumuzu söyleyebilirim."

Fox bana gülümsedi ve sırtına bir tokat attı. "Sen olabildiğince iyisin, evlat. Asla değişme."

Oyunun içinde ve bizzat başkan tarafından yetiştirildik. Ama iyi ahlakımız vardı ve asla etrafında büyüdüğümüz MC yaşam tarzının karbon kopyaları olmayacaktık - bundan daha iyiydik.

Olsa olsa, babamızı izleyerek nasıl olmak istemediğimizi öğrenmişizdir. Ve annemiz en azından bize iyi değerler aşılayacak kadar güçlüydü. Kötü çocuklar olarak etiketlenmiş olabilirdik ama çöp değildik. Fox ve benim kanıtlamamız gereken çok şey vardı ve Ellison'ın bu şöhretin arkasını göreceğini ve bana bir mücadele şansı vereceğini umuyordum.

Penceremden dışarı baktım ve odasının sokağa bakıp bakmadığını merak ettim. Ayrıca hiç aramazsa, hiç uğramazsa ya da bana ikinci kez bakmazsa ne yapacağımı da düşündüm.

Bir şeyi yeterince çok istediğinizde, onun gerçekleştiğini hayal edebiliyordunuz. Sanki yörünge çoktan çizilmişti ve arkanıza yaslanıp yolda ilerleyişini, tam kucağınıza düşüşünü izleyebiliyordunuz. Ellison ve benim görüntülerimi elimden geldiğince canlandırdım. Okul koridorunda elimi tutuşunu, dudaklarının dudaklarıma dokunuşunu, vücudunun beni içine davet edişini, açmış bir çiçek gibi bana açılışını hayal ettim. Bazı insanlar ilk görüşte aşka inanmazdı, kardeşim Fox da buna dahildi. Ellison'da beni ona bu kadar güçlü bir şekilde çeken şeyin ne olduğunu açıklayamıyordum. Gözlerim kapalı, ellerim ceplerimde, gömleksiz, sadece kot pantolonla pencerenin önünde durmuş, dudaklarımdaki teninin tadını, saçlarının parfümünü hatırlıyordum. Ellison Kraft beni büyülemişti ve bunu bozmak istemiyordum.

"Cal, o lanet kıçını buraya getir ve Bala'ya Nintendo'yu nasıl kullanacağını göster!" Harika, babam ve onun şerefsiz rehini Bala tam da benim istediğim gibiydi.

Fantezi.

Babamdan nefret ediyordum. Onun tüm arkadaşlarından nefret ediyordum. Zavallı annemin, benim ve hatta erkek kardeşimin, sanki onlara bir şey borçluymuşuz gibi hepsine hizmet etmek zorunda kalmasından nefret ediyordum.

Gece gündüz etrafta takılan, zil zurna sarhoş, bağırان, anlamsız kavgalara karışan kulüp insanları hep vardı. Babam onların dönüştürölmüş bodrumumuzda, yan bahçede, bazen de yeni polisın onları tüm ihtişamlarıyla görebileceğı ön verandada parti yapmalarına izin verirdi.

Yataktan tişörtümü aldım ve isteksizce başımın üzerine geri çekerek boynumu iyice gerdim. Yetişkin bir morona Xbox'ı nasıl açacağını göstermek için merdivenlerden aşağı indim. Her zamanki gibi deri giysileri ve sakallarıyla mutfağın her köşesini tıka basa doldurmuşlardı. Koridora taşmışlardı ve ön sundurma, ön kapıdan içeri doluşan o iri yarı orospu çocuklarının ağırlığı altında sarkıyordu.

Babam eğilmiş, birinin mutfak masasının üzerine sürüklediğı soğutucunun içindekileri inceliyordu. Arkasını dönmeden bana bir kutu bira fırlattı.

"Kendini işe yarar hale getir evlat. Bu senin ödölün. Göğsüne biraz kıl koy."

Hiçbir şey söylemedim, birayı kırdım ve Bala'nın dizlerinin üzerine çökmüş multimedya oynatıcının arkasına baktığı oturma odasına doğru döndüm. *Lanet olası embesiller*. Ayak başparmağımda bu eziklerin tüm çetesinde olduğundan daha fazla beyin gücü olduğuna yemin edebilirim.

Dışarıdaki adamlar yuhalamaya ve bağırmaya başladılar, sadece kadınları nesneleştirirken yaptıkları gibi bağırıyorlardı. Umarım annem ya da Fox'un kızı Cherry için değildir. Bu saçmalık kanımın donmasına ve yumruklarımın istemsizce sıkılmasına neden oldu.

"Yolumdan çekil, Bala. Kıcını kaldırmazsan oyununu kuramam." "Jimmy, tatlı bir et parçası seni görmeye geldi!" diye bağırđı babam ön taraftan.

Hepsi de on iki yaşındaki çocukların olgunluğuna sahip motorculardan oluşان bir güröltünün ortasında sundurma. Babam bana inadına Jimmy derdi çünkü bundan nefret ettiğimi bilirdi. Ailem bana iki büyükbabamdan sonra Calvin James Montgomery adını vermiş. Babam benim James olmamı istiyordu, bu yüzden annemden intikam almak için bana Jimmy dedi, bir taşla iki kuş vurdu çünkü beni ne k a d a r kızdırdığını biliyordu.

Ellerim titremeye başladı ve onları ceplerime soktum çünkü gerçekten de yumruklarımla evi temizleyebilmeyi diliyordum. Cumba penceresine doğru yürüdüm, kanepenin üzerine eğildim ve dışarıdaki kaosa baktım. Tam da korktuğum gibi, Ellison'ın kaldırımında durup eve baktığını gördüm, *üzerinde lanet olası geceliğine benzeyen bir şey vardı ve yalınayaktı*.

Ne oluyor lan? Nöbetler onu uyurgezer mi yapıyor?

"Utanma, yukarı gel tatlım," dedi sürüngenin biri. Dedesi yaşında hantal bir ahmak ona ve giydiğı neredeyse şeffaf geceliğe bakıyordu.

Evden çıkmak için hiç bu kadar hızlı koşmamıştım, verandanın beş basamağından da atladım ve koşarak ön kapıdan aşağı indim. Vücudumla onun görüşünü engelledim, böylece çoğı onu artık göremedi.

"Kahretsin, Ellison, üşümüyor musun?" Onu kollarımla sarmak, ağzını çalmak ve o dolgun dudaklarını kendi dudaklarıma çekmek için içimdeki dürtüyle savaştım. Bir elimi pazusuna koydum ve berrak mavi gözlerine baktım. "Ellison? İyi misin?"

Sessizliğe ya da felce uğramış gibiydi, belki de uyurgezerdi. Sonra duyulabilir bir ses çıkarana kadar ciğerlerine hava çekti. İki berrak gözyaşı aşağı kaydı.

masum bebek yüzü, her iki gözden birer tane. Epilepsi sandığımdan daha ciddiymiş. Ellison bu kadar kendinden geçmiş görünerek kendini gerçekten tehlikeye atabilirdi.

"Motorları duydum." Tek söylediği buydu, bir kez ve sonra iki kez göz kırptı. Gözleri yuvalarından fırladı ve yere düşmeden önce onu yakaladım. Ağırlığının altındaki bir diz beni evlenme teklif edecekmişim gibi diz çöktürdü, başı geriye düştü, uzun saçları yere değiyordu. *Vay anasını. Yine o burun spreğine ihtiyacı var.*

"Dişlerini fırçala, dostum!" Bu, Ellison'a karşıdan karşıya geçerken sataşan sesin aynısı.

"Ne Jimmy, şimdi de Beatle mı oldun? Aşk şarkıların yüzünden kendinden geçen kızlar mı var?" Babam da en az diğerleri kadar çocuksu.

İşe yaramaz heriflerden biri gelip onu sokağın karşısına geçirmeme yardım etsin diye gerçek nedeni bağırmaı düşündüm. Bir kez daha düşündüm de, yağlı parmaklarından tek b i r i n i n bile onun narin tenine dokunmasını istemiyordum. Onu kendim geri götürür ve hepsinin önünde düşme riskini alırdım.

Saygınlığımı toplayarak diz çöktüğüm yerden kalktım ve onu kollarımda bir çocuk gibi tutarak ayağa kalkmayı başardım. Kokusu beni sardı ve duyularımı hiper-farkındalığa sürükledi. Nefes alıyordu. Kalbi atıyordu. Teni yumuşak ve dokunulduğunda sıcaktı. Sokağa inen son dört basamağı çıkmaya çalışırken yalpaladım. Tanrıya şükür, bloğun daha aşağısına taşınmamıştı.

Bahçesinde sensör ışıkları yandı ve ikimizi de ışıkla yıkadı. Seyircilerimiz sanki bu basit gösteri haftalardır gördükleri en harika şeymiş gibi çenelerini tutamadılar. Şu anda Conan the Barbarian'ın tema müziğini söylüyorlar. Kapısına g i d e n kaldırımında iki kez tökezledim. Verendamı işgal eden kulüp üyelerinden ses efektleri geldi.

Dizimi havaya kaldırdım ve zili çalmak için kolumu kaldırırken başının arkasını destekledim. İçeriden gelen sesi duyabiliyordum ve evin her yerinde yankılanıyordu. Mükemmel bir ailenin şarkısını söylüyor gibi görünen çifte bir çan sesi.

Benimki mükemmel değil ve Krafts, özellikle de Memur Kraft, biz Montgomery'lerin ne kadar kusurlu olduğumuzu öğrenmek üzereydi.

Kapıyı açtığında bir hayalet kadar beyazdı. Belki de merdivenlerden aşağı koşması için geçen otuz milisaniye boyunca bir tane görmüştür. Adam tişört ve pijama altı giymiş, tıraşlı ve biraz keçi sakallı görünüyordu.

"Dur! Bekle!" Silahını çekmiş ve bana doğrultmuş olduğunu görünce "Dur!" dedim.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı.

Ellison'ı benden istediğimden daha büyük bir saldırganlıkla aldı, sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi onu bir çocuk gibi kollarına aldı. Muhtemelen *babası olduğu için yapmıştır*. Ellerimi kaldırdım ve içgüdüsel olarak bir adım geri attım.

"Ellie, Ellie," dedi. Yüzüne hafifçe vurdu. "Emily!" diye bağırdı ve çok geçmeden Bayan Kraft ortaya çıktı.

Memur Kraft'ın gözleri evimi, deri ve sakal yığını, cadde boyunca yanıp sönen kromları taradı, muhtemelen geçmeye çalışan herhangi bir trafiği engelliyordu.

"Buraya gel!" Hâlâ Ellison'ın omzunun altında tuttuğu silahıyla eliyle işaret etti.

Ön kapıyı arkamızdan kapattığında odadaki tüm havanın çekildiğini hissettim. Kraft, Ellison'ı kanepeye yatırdı ve yanına diz çöktü.

"Tatlım, Ellie? Uyan bebeğim. Baban geldi."

Bayan Kraft ona burun inhalerini uzattı ve o da her bir burun deliğine pompaladı. Göz kapakları titremeye başlamadan önce birkaç saniye geçti.

"Bebek" ve "baba", içimde sıcak asitli bir kıskançlık yarattı. Hissettiklerimden utandım ve yere baktım. O onun babası, kahraman ben değilim. Benim kollarımda uyanmayacak.

"Memur bey, sanırım motorlar yüzünden oldu. Gürültü sanırım onu ürküttü," diye açıklama yaptım.

"Evimden defol git" dedi. Bu son sözüydü. Pazarlık yok, mazeret duymak istemedi. Anladım. Değerli kargo. O kadar kıymetliydi ki canımı yaktı.

"Patrick, bu komşunun çocuğu, Calvin sanırım. Daha önce gelmişlerdi," diye açıkladığını duydum Bayan Kraft'ın kapıdan çıkarken.

Kapıyı arkamdan sessizce kapattım ve sokağın karşısına doğru yürüdüm, başım eğik, ellerim ceplerimde. Sokak lambaları yanmıştı ve ince bir yağmur çiseliyordu.

Çete yağmurdan korunmak için bodruma inmişti. Ama babam sırtında bir kadınla ön kapıdan fırladı. Kadın bacaklarını babama dolamış, uzun kahverengi saçlarına kırmızı bir bandana bağlamıştı. Kadın babamın kışına tekme atarken gülüyordu, daracık bir kot pantolon ve siyah deri bir askılı bluz giymişti.

"Monty, sen bir canavarsın!" diye şakacı bir şekilde bağırdı. Adam onu ön merdivenlerden aşağıya ve evin yan tarafına taşırken başını geriye attı ve güldü. Pislik herif beni tanımadı bile. Hepimizin gözleri önünde annemi aldattı.

E LLISON

Boğazıma düğümlenen o korkunç suçluluk ve utanç karışımıyla uyandım. Ne zaman bayıldığımı genellikle hafızamda kırık dökük bir hikâyeyi bir araya getiren boşluklar sayesinde anlayabilirdim. Bir motosiklet sesi duydum -motosikletler- korktum ve rahatlamak istedim. Sonra ne yaptığımı farkında bile olmadan bir şekilde Calvin'e doğru yöneldim.

"Hayır!" Yastığımı kaptım ve yüzüme çarptım. Neden ben? Neden o? Neden o benim komşum olmak zorunda? Yeni bir ilaca ihtiyacım vardı. Yeni buluşlardan bıktım.

"Ellie! Krep!" diye bağırdı annem merdivenlerden yukarı.

Lanet olası krepleri istemiyordum. Karbonhidrat ve şurup ne kadar mahcup olduğuma çare olamazdı. Benim bir ucube olduğumu düşünecekti. Daha da kötüsü, deli olduğumu, hapse atılmayı hak ettiğimi düşünecekti. Ona zaten deli olduğumu ve bunun bana hiçbir faydası olmadığını söyleyene kadar bekleyin.

"Ellison, uyanık mısın?" Annem kafasını kapıdan içeri soktu. Gerçekten mutlu yüzüne sürdüğü ruj beni de gülümsetti. Adler öldükten sonra annemin dış görünüşüne önem vermesi uzun zaman almıştı. "En sevdiğinden yaptım. Çilekli tereyağı bile yaptım."

"Sadece ölmek istiyorum!" Yastığımın içinden söyledim. Sonra dimdik oturdum ve yastığımı sanki yanıyormuş gibi yere fırlattım. Dünyanın en duyarsız kıızıydım, yeryüzünün gelmiş geçmiş en nankör kıızıydım. "Aman Tanrım, yemin ederim öyle demek istemedim anne! Özur dilerim."

"Sorun yok tatlım," dedi bana. Annem odama girdi ve yatak örtülerimi düzeltti. Gözleri yanıyordu ve bu kadar dikkatsiz olduğum için kendimden nefret ediyordum.

"Babam sana ne olduğunu anlattı mı? Çünkü bu sabah, daha doğrusu dün gece gerçekten hoşlandığım tek erkeğin önünde kendimi aptal durumuna düşürdüğümünden eminim!" Geceliğimi çıkardım ve rahat bir pijama pantolonu giydim.

"Aşağıya gel. Kahve içmene izin vereceğim ve sana babanın bana anlattığı her şeyi ve bu sabah işe gitmeden önce gördüklerimi anlatacağım."

Başıma bir atlet geçirdim ve ayaklarıma terliklerimi geçirerek banyoya koştum. Annem geride kalıp burası yeni odam olduğundan beri dikkatsizce yere düşürdüğüm kıyafetleri topladı. Birkaç dakika sonra aşağıdaydım ve aşağılanmamla yüzleşmeye hazırdım.

"Kaç tane yiyebilirsin?" Annem elindeki spatulayla sekiz küçük krepten o l u ş a n bir yığını dengeleyerek üzerimde geziniyordu.

"Yüz elli," dedim ona. Gözlerimdeki uykuyu sildim, parmaklarım gözlüklerimin mavi çerçevelerinin altındaydı. Şurupta boğduğum krepler, çok fazla suistimal ettiğim kahve

çok şeker ve ağır krema. Duyguların, artık onları derinizden kesip çıkarmanıza ve kan kaybindan unutulup gitmelerine izin vermediğinizde yenilebileceğini keşfetmiştim.

"Buranın yeni bir şehir, yeni bir okul ve yeni insanlar olduğunu biliyorum. Bu büyük bir alışma süreci. Ama endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum. Sokağın karşısındaki yeşil gözlü gizemli adam bir ejderha değil, gerçekten de beyaz atlı prens olabilir."

"Yeşil gözlü gizemli adam mı? Hmmppff!" Dedim, en azından yığının dörtte biri kadar bir çatal dolusu aldım. Şurup çataldan aşağı aktı ve lokmayı ağzıma götürmeden parmaklarıma çarptı. Çiğnemeyi bitirir bitirmez parmaklarımın ucundaki tatlılığı yaladım.

"Harry Styles saçlarıyla," dedi annem. Gerçekten kendini beğenmiş görünüyordu.

"Sen saç hakkında ne bilirsin ki. Babam kel doğdu, yemin ederim! Polis akademisi mezuniyet fotoğraflarında bile saç çizgisi gerilemiş."

Kahvesinden bir yudum aldı, iki eli de sıcak fincana sıkıca sarılmıştı. Bana hâlâ o bakışı atıyor ve umutsuzca soğuk davranmaya çalışıyor.

"Çoğu insan kel doğar El, ama onun saçları rüya gibi. Today Show'u izliyorum, tüm yakışıklı erkeklerin kim olduğunu biliyorum."

"Aman Tanrım, anne! Altıma işmeden önce dökül! Oraya gidip ona çıkma mı teklif ettim? Tüm ailesinin önünde kriz geçirdiğimde kafamı sehpa mı vurdum?" *Neden normal olamıyorum?* Bana asla çıkma teklif etmeyecekti çünkü yüz üstü düşmeden onun yanında olamayan bir kızla nasıl çıkacaktı?

"El, nöbet geçirmene neden olan Calvin değildi. Travmatik bir anı ve bu haftanın tüm stresiydi. Baban komşulardan pek memnun değil."

"Ne?" Bununla nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Travmatik bir şey duyarsam neden komşulara koşayım ki? Ben de aynı fikirde değildim. Calvin'e ne zaman baksam kanımın beynime hücum ettiğini hissediyordum.

"Görünüşe göre babanız yerel Harley bayisinin karşısında bir ev satın almış. Sadece bu da değil, aynı zamanda bir motosiklet kulübünün başkanı, her ne demekse." "Başkan" kelimesinin etrafında tırnak işareti yaptı.

"Vay anasını! Çok kızmış olmalı." Çenem gevşek bir şekilde sessizliğe gömülmüştüm. Tüm ailem motosikletlerden nefret ederdi ama kimse babam kadar nefret etmezdi.

Annem dolaptan bir tabak aldı ve üzerine iki krep koydu. Üzerine pudra şekeri serpti ve biraz çilek kaşıkladı. Şurup yemedi çünkü çok sağlıksız. Benim için daha fazla. Kahveme bir shot döktüm ve karıştırdım.

"Ama o çocuk, tatlım. Bilmiyorum ama bence o bir koruyucu olabilir. Seni sokağın karşısına kadar tek başına taşıdı. Tabii baban ona silahını çekti."

"Ne?" Alnımı masaya koydum. Mahvolmuştum. Daha başlamadan mahvolmuştum.

"Üzerinde tişörtü yoktu ve bu çocuk tamamen dövmelemlerle kaplı. Ne tür bir ebeveyn on altı yaşındaki bir çocuğun dövme yaptırmasına izin verir?"

"Bilmem, belki motosiklet çetesine üye ebeveynler," dedim, dudaklarım masanın üzerine yapışmış bir halde. Başımı asla kaldırmayacağım. Asla evden çıkmayacağım. Bu kasabaya yüzümü göstermeden önce saçlarım ağarır, yaşlı bir hizmetçi olur, bir sürü kedi büyüttü. Lenslerimi çöpe atsam da olur. "Ayrıca, Adler'in dövmelemleri vardı. Bugünlerde dövmesi olmayanlardan çok dövmesi olanlar var."

"Adler'in on sekiz yaşından itibaren babasının tavsiyelerine ve annesinin isteklerine karşı yaptırdığı üç dövmesi vardı, çok teşekkür ederim."

"Beni taşıdı, babam onu öldürmekle tehdit etti, dövmeleri var. Başka hasar var mı? Çılgınca şeyler söyledim mi? Ağladım mı, kustum mu, üzerine işedim mi?"

Annem başını hayır anlamında salladı. Yüzünde hâlâ kendini beğenmiş bir ifade vardı, ellerini fincanın etrafına sarmış, fincanın buharını üfleyerek uzaklaştırıyordu.

"Olamaz," dedi. Annem omzumun üzerinden bana bakarken aniden ayağa fırladı. Başımı çevirdim ve Calvin ile annesinin karşıdan geldiğini gördüm. Annesi ellerine sıcak pedler takmıştı ve bir tava taşıyordu.

"Kahretsin!" Dedim. Gözlüklerimi yüzümden söküp çatal bıçak çekmecesine ittim ve parmağımla kapattım. Dinozor terliklerimi ayağımdan çıkarıp çamaşır odasına giden bodrum merdivenlerine doğru tekmeledim.

Kapı zili dostane melodisiyle çaldı.

Annem ve ben hep bir ağızdan "Aman Tanrım!" dedik. Annem ön kapıya doğru koştu. Topuzumu saçlarımdan ayırdım ve parmaklarımı karışık saçlarımda arasında gezdirdim, kırılmış tişörtümü aşağı çektim ve pazen pijama pantolonumu yukarı kaldırdım. Geceliğimle kalmalıydım. Bu bir tuzaktı. Bu hiç adil değil.

"Özür dilemeye geldik!" Bayan Montgomery'nin sesi evin içinde çınılıyordu. "Bunlar taze tarçınlı çörekler!" Sesi gergin geliyordu. Onun için üzıldüm ama mutfaktan ayrılmayacaktım.

Beni şimdi öldür ya da en azından bilincimi kaybetmeme izin ver, böylece kendime tanıklık etmek zorunda kalmayayım.

Lavabo.

BÖLÜM 7

CALVIN

Annelerimiz bir dakika içinde bir mil sohbet ediyor gibi görüldüğünde, kendimden izin aldım ve Ellison'ı aramaya karar verdim. Emily'nin izni olmadan yukarı çıkmak istemedim. Mutfaktan kahvaltı kokusu geliyordu, ben de şansımı denedim ve o tarafa doğru yürüdüm.

Oraya vardığımda Ellison arka merdivenden yukarı doğru süzülüyordu, yere bakıyordu, eli şakağında yüzünü kapatıyordu.

"Hey uyurgezer," dedim. Durdu ve elini indirdi. Sanki acı çekiyormuş gibi yüzüme baktı.

"İyi misin?" Ona sordum. Cevap olarak başını salladı. "Konuşmak ister misin? Benim babam da insanlara silah çeker. Buna alışkınım."

Gözlerini kocaman açtı. "Öyle mi? Yemin ederim annem az önce babanın motosiklet sattığını söyledi."

"Babam gurur duymadığım pek çok şey yapıyor."

Annemin, "Calvin hep böyledir, düşünceli ve yardımseverdir," dediğini duydum ve gözlerimi devirerek Ellison'ın arkasından, kışına bakmamak için kendimi zor tutarak onu takip ettim. *İmkânsızdı*. Kız çok iyiydi.

"Bir şey söylemeden önce özür dilememe izin verin. Seni tekrar ele geçirdiğim için özür dilerim. Sen sadece yardım etmeye çalışırken babamın lanet silahını sana doğrulttuğu için daha da üzgünüm." Bana yalvarıyordu, gözleri çaresizdi ve benimkilerle birleşmek dışında her yöne bakıyordu. "Genelde bu kadar öfkeli değildir. Zor bir yıl geçirdik."

"Yapma. Yüzüme ilk kez silah dayatılmıyor. Babamın ekibi seni korkuttuğu için üzgünüm - bir grup kabadayı dişli kafalının sokağının karşısına taşındığını bilmiyordun." *Ya da daha kötüsü, ama henüz oraya gitmeyeceğiz.*

"Bu senin hatan değil. Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim," dedi suratını asarak. Gözleri yaşlarla doldu ve bu benim içimi parçaladı.

Sakin ol, bebeğim, sakın ol. İlk bisikletimi sürmeyi öğrenirken yaptığım gibi kafamın içinde onu ikna ettim. Onu tekrar uçurumun kenarına itmek istemedim. Ya Ellison'ın nöbet geçirmesine neden olan şey benim etrafımda olmaksızın?

"Sana söz veriyorum Calvin, son iki seferde gördüklerin istisnaydı. İlaçlarımı alıyorum, o kadar sık nöbet geçirmiyorum, hatta neredeyse hiç geçirmiyorum."

Masayı topladı ve kahvaltı tabaklarını bulaşık makinesinin yuvalarına çarparak acımasızca cezalandırıyordu. Artık içki bardaklarını çarparak yere düşürdüğü gibi kendini kesmemesini umarak büzülen bendim. "Terapi ve rehabilitasyon gördüm, çok çalıştım. Görüldüğümünden çok daha iyiyim" dedi. İçini çekti ve bana yaralı gözlerle baktı.

"Bilmiyorum, bana oldukça iyi görünüyorsun," dedim ona. Ne sanıyordu beni, mükemmel mi? Hiç de bile.

İşte oradaydı, kızarmıştı, muhteşem yüzüne kan hücum etmişti, hepsi benim yüzümdendi. Göğsümü yumruklamak, masanın üstüne çıkmak istedim. Ama bunun yerine, aklımda tek bir hedefle adanın etrafından dolaşarak yavaşça ona doğru ilerledim. Bana alışmasını istiyordum.

"Muhtemelen deli olduğumu düşünüyorsun, muhtemelen tüm ailemin deli olduğunu düşünüyorsun."

"Deli mi görmek istiyorsun, Ellison? Caddenin karşısına geç, sana garanti ederim ki, *'çimenler diğer tarafta daha yeşildir'* sözü burada da geçerli. Senin ailenin Montgomery ailesiyle bir alakası yok."

Tavayı sabunlu suya daldırdı ve perçemlerini elinin tersiyle sildi, kabarcıklar bileğinden aşağı süzüldü. Bayılmışım. Bana ne olduğunu bilmiyordum. Zorlama mıydı, saplantı mıydı? Bu kızı daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Sanki içinde yaşamak istediğim evrenin anahtarı ondaydı. Gelecekteki karım, çocuklarımın annesi. Çok ileri gittiğimi biliyordum ama içimden geldiğine yemin ettiğim o kadersel duyguyu durduramıyordum. Onu bulaşık yıkarken izlemeye aşık olmuşum.

"Gerçekten çok nazıksınız. Beni taşıdığın için. Özür dilemen gerektiğini düşündüğün için, babamın yaptıklarından sonra hâlâ benimle konuşmak istediğin için," diye bitirdi. Ellerini bir havlunun üzerinde kuruladı ve sonunda bana iyice baktı.

Hiçbir şey söylemedim, sadece ona doğru yaklaştım, dokunacak mesafeye gelene kadar.

"Hey," dedi.

"Hey," diye gülümsedim.

"Beni tekrar kurtardığın için teşekkürler," dedi ve tüm tavrı yumuşadı.

Bir elimi omzuna uzatırken diğer elimi beline doladım ve onu kendime çektim. Beni gerçekten neyin ele geçirdiğini bile bilmeden içgüdülerimle hareket ediyordum. Daha önce hiçbir kadına hamle yapmamıştım ama otomatik pilottaydım ve artık kimin sürdüğünden emin değildim. Göğsüme çarptığında küçük bir çığlık attı. Vücudunun benimkiyle aynı hizada olması hayallerin gerçekleştiği yerdı. Her zaman bunu yapmak istemiştım ama bunu yapmak istediğim biri hiç olmamıştı.

Ne halt ettiğimi, hatta onun benden ne istediğini hiç düşünmeden kendimi onu öperken buldum.

Kendime engel olamadım.

E LLISON

Calvin'in öpücüğü beni tamamen şaşırttı. Neredeyse tamamen, ya bir öpücüktü ya da beni ısıracaktı.

Taşındığımızdan beri ilk kez hiçbir şey için endişelenmedim, beynim sıfırlandı ve sadece beni anlamsızca öpen güzel yeşil gözlü çocuğa odaklandım.

Onu itmedim, hayır, onun yerine ilgisi için bir vakum haline geldim. Onu kendime çektim, isteyerek, sıkıca, sevgisi için neredeyse çaresizce.

Haftalardır ilk kez okul, nereye uyum sağlayacağım ya da nasıl yeni arkadaşlar edineceğim konusunda endişelenmiyordum. Önceden, ilk gün ne giyeceğimi merak ederdim. Şimdi ise sadece Calvin giymek istiyordum. Her gün. Her zaman.

Önemli olan tek şey tam karşımdaki adamdı, bana o kadar sıkı sarılmıştı ki kalçalarındaki sahiplenici tutuşu nefesimi kesiyordu. Dili dudaklarımı keşfederken dudakları alev alev yanıyordu, tadı nane ve kola gibiydi, bakir dudaklarıma nadir ve sarhoş edici gelen bir tat.

Hiç bir erkekle öpüşmemiştim, Cal benim ilkimdi. Hatta hiçbir erkek bana Calvin'in baktığı gibi bakmamıştı. Ta ki bu gizemli adam bir albüm kapağından fırlamış ya da bir derginin sayfalarından kaçmış gibi hayatıma girene kadar.

Bana bakışındaki bir şey beni hayattan daha büyük, güçlü, güçlü kollarında dokunulmaz hissettirdi. Bir eli sırtımda gezinirken diğer elini başımın arkasına sıkıca yerleştirdi, parmakları saçlarımın arasına girdi ve öpücüğü derinleştirdi, ta ki çok fazla olana kadar ve aklımdan düşüncelerimi çalana kadar. Düşünmiyordum, işlevimi yerine getiremiyordum, tek yapabildiğim onu öpmekti.

Sonunda durmak için yavaşladığında, onu tekrar geri çekmek istedim.

"Sen en iyi şeysin," diye fısıldadı. Uzaklaştığında dudaklarıma baktı ve utanç içinde gülümsedim.

"Bunu daha önce hiç yapmadım!" Az önce itiraf ettiğim şeye inanamayarak elimi ağzıma götürdüm.

Söyleyebileceğim onca aptalca şey varken.

"Yani bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum."

Yüzüm kıpkırmızı oldu ve şansımı bir kez daha kaçırdığım için dehşete kapıldım. Bu çocuk bana gülebilir ve daha kapıdan içeri adımımı bile atmadan okula ne kadar bebek olduğumu söyleyebilirdi. İlk izlenimler için çok fazla. Önce bir nöbet geçirdim, sonra da beşinci sınıf öğrencisi gibi davrandım. Ama Calvin gülmek yerine geri çekildi ve bana baktı. Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve tüm vücudum titremeye başladı çünkü benimle alay ediyor olmasından çok korkuyordum. Ya berbat öpüşen biriysen? Bu sadece bir ezik olarak ünümü pekiştirmekle kalmayacak, lise kariyerimin geri kalanında sevgilisiz kalmama neden olacaktı. *Yüksek*

Beş, Ellison. Daha başlamadan nasıl sıçıp batıracağını iyi biliyorsun! Daha okulun ilk günü bile değil ve şimdiden sevilmiyorsun.

Ya o öpücük şimdiye kadar yaşadığı en kötü öpücükse, çünkü ona benzeyen bir çocuk mutlaka binlerce kızı öpmüştür. Tek bildiğim, Güney Vale'deki en popüler çocuk olabileceğiydi. Öpücüğü kesinlikle tonlarca pratik yapmış bir çocuğun öpücüğü gibiydi. Elimi yanan dudaklarıma götürdüm ve onları sakladım.

"Kötü müydü? Doğru mu yaptım?" Kendime olan güvensizliğimi kontrol edemeyerek sordum.

Lanet olsun! Belki de konuşmayı kesip ikimizi de beni dinleme rezilliğinden kurtarabilirdim. Calvin mutfığıma girmeden önce erkekler bana hiç şimdi baktığı gibi bakmamıştı. Yine bir güç dalgası hissettim, tıpkı dünyanın merkezinden yükselen ve vücuduma akan ısı gibi, beni daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde ısıtıyordu. Belki de babam gençlerden ve azgın hormonlardan bahsederken tam olarak bunu kastediyordu. Belki de bu özgüvendi. Kendini gerçekleştirme. Belki de bu, kardeşimin kaybından sonra nihayet kendime gelmemdi.

"Hayır, hiç de değil. Bu inanılmazdı. Beklediğime memnunum." "Beklediğine sevindin mi?"

"Dün gece seni neredeyse öpüyordum. Uyuyan güzele benziyordun, öpmemek için kendimi zor tuttum. Ama rıza ve her şey, sana dokunduğumda her zaman uyanık olman muhtemelen iyi bir fikir."

Ben de daha önce kimseyi öpmediğini kastettiğini düşündüm. Elbette bu çocuk, önümde duran bu güzel çocuk, onu öpmek için sıraya girmiş kızlar vardı. Ama '*sana dokunduğumda*' sözü sanki daha bitmemişti, sanki bana daha fazla dokunmayı planlıyordu, sanki dün geceki garip durum sonumuz olmayacaktı. Kulaktan kulağa gülümsedim, endişem onun sözleriyle yatıştı ama kalbim bulutların üzerinde yükseldi.

South Vale katlanılabilir olmaktan çok daha fazlası olacaktı, Calvin bunu çoktan başarmıştı.

BÖLÜM 9

CALVIN

Bu öpücüğün onun ilk öpücüğü olduğunu öğrenmek kendimi bir metre boyunda hissetmeme neden oldu. Ayrıca içimdeki sahiplenici doğanın ona dokunan ilk erkek olmaktan mutlu olduğunu da itiraf etmek zorundaydım. Ellison'la başka birinin birlikte olması fikri içimdeki deliliği biraz olsun ortaya çıkarıyor gibiydi ve bu da beni korkutuyordu. Babam çok sahipleniciydi; onun olan her şey onundu ve eğer biri ona dokunursa, onu öldürmekten çekinmezdi. Eminim zamanın bir noktasında gerçekten de böyle bir şey olmuştu. Bir keresinde beş yaşlarındayken Harley gösterisinde bir adamın anneme içki almaya gittiğinde onunla flört etmeye cüret ettiğini hatırlıyorum. Sonradan öğrendiğimize göre, adam iç kanamadan hastanedeiydi ve durumu kritikti, hepsi de babamın hızlı dayağı yüzünden olmuştu. Fox, babam kongre merkezinin yanındaki garajda zavallı adamın ağzını burnunu kırdığında yanındaydı ve o sadece sekiz yaşındaydı. Bana babamın gözlerinin nasıl boşaldığını ve bağırıp durduğunu anlattı, 'Hiçbir şerefsiz benim olana bakmaz. *Hiç kimse!* Fox babasının onu öldüreceğini ve orada oturup bir adamın ölümünü izlemek zorunda kalacağını düşünmüş.

O gece eve geldiğimizde anneme tabağındaki yemeği yerde yedirdi. Eğer annem sikişmek istiyorsa, ona bir orospu gibi davranması konusunda ısrar etti. Anneme diğer erkeklerin de onu böyle gördüğünü, bir daha asla yüzüne bakmayacakları bir fahişe olarak gördüğünü söyledi.

Tüm bunları yemek masasında benim ve Fox'un önünde haykırmıştı. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu, ama kendi oğlu da dahil olmak üzere ağlayan bebeklere hızlı bir adalet sağlayacağını bildiğim için onları sildim. *Erkekler ağlamaz, ödeşirler* mantrasını daha beş yaşındayken birkaç kez duymuştum. O etrafta olmayana kadar gözyaşlarımı tutmam gerektiğini biliyordum. Sonra annemin kucağına tırmanır ve hepsini serbest bırakırdım.

İkinci sınıf civarında, tek bir gözyaşının bile akmasına izin vermeyecek kadar kontrol etmeyi öğrendim. Bu benim hayatımdı, duygularımı bastırmak ve annemle kardeşimi onun gazabından korumak. Babam kızdırmak isteyeceğiniz biri değildi ve evde olduğu nadir zamanlarda ondan uzak durmak için zamanımın çoğunu evin içinde sinsice dolaşarak geçirirdim.

Asla onun gibi olmak ya da kulüple bir alakam olsun istemedim. Bu saçmalıklar bana göre değildi ve hayatımda faydalı ve üretken bir şeyler yapmayı arzuluyordum. Ama planlarım arasında yanımda bir kız arkadaşım olması yoktu. Sonunda bir aile, çocuklar, her şeyi istedim. Ama bu Ellison'ın mutfağına adım atmadan önceydi. O gün benim için her şey değişti; sadece vurulmamıştım, takıntılıydım.

Ama babamın aksine, Ellison'a sahip olmak istemedim. Kelimenin tam anlamıyla onun yanında olmak, her zaman güvенеbileceği biri olmak, onu korumak ve kendi çocuğum gibi savunmak istiyordum. Babamın anneme yaptığı gibi onu asla kafese kapatmayacağıma yemin ettim. Bu sevgi değildi, bir kadını mal gibi görmekten daha iyisini biliyordum.

Ama Ellison'ı öpmek bana hiç hissetmek istemediğim, hissedebileceğimi hiç düşünmediğim şeyleri hissettirdi. Sahiplenici tarafım şişti ve aniden, aynı parçamla ilişki kurabildim

Nefret ettiğim babam.

"Yarın bir şeyler yapmak ister misin?" Ortamı yumuşatmak için sordum. Sanırım baygınken onu öpmek istediğimi söylemek pek de iyi bir hareket değildi. Birden kıpırdanır gibi oldu, ayaklarını ileri geri oynattı. Ne yapacağını bilemez bir halde, telaşlı ve sevimli görünüyordu.

İçimden bir ses Ellison'ın her zaman ne yapacağını bilen, doğru bildiğini yapan ve asla çizginin dışına çıkmayan bir kız olduğunu söylüyordu. Öğretmeninin gözdesi, babasının küçük kızı, herkesin beklentilerini karşılar ve asla başını belaya sokmazdı. Bahse girerim hayatı her zaman bir sonraki adımın ne olacağını bilmekten ibaretti. Ona çelme takmış, dengesini biraz bozmuş olmak hoşuma gidiyordu. Arada bir işleri karıştırmak gerekiyordu. Başına gelen en büyük şey olmak istiyordum.

"Gergin olmana gerek yok Ellison. Aramızda her şey yolunda." Eğildim ve yakut dudaklarını tekrar öptüm. Onun lanet mutfağından hiç ayrılmak istemiyordum.

"Sanırım bir öpücük beklemiyordum. Dün gece her şeyi berbat ettiğimi düşündüm. Nasıl hissettiğimi bile bilmiyorum. Tuhaf. Çenemi kapatıp konuşmayı kesmem gerek."

Yere baktı ve gözlerimin içine bakması için çenesini yukarı çekti. Bana bir kralmışım gibi baktı ve bu bana kendimi evrenin efendisi gibi hissettirdi.

En iyi tarafı da iki ayağını yere sağlam basmasıydı. Anlayabildiğim kadarıyla nöbet geçirdiğine dair bir işaret yoktu. Belki de bana alışmaya başlamıştı.

"Her seferinde bir adım atalım. Bir yere gitmiyorum; caddenin karşısında oturuyorum. Ayrıca, bir hafta içinde okula başlayacağız ve birini tanırsan daha iyi olur. Sana etrafi gösteririm, kitaplarını taşıyım. Ailen için sorun olmazsa seni bırakabilirim bile."

Nazıkçe başını salladı ve ben büyük bir gurur duydum. Bu kız, bu güzel, tatlı kız, bana kendisinin bile bilemeyeceği şekillerde umut vermişti. Ellison sayesinde hayatım değişecekti, bunun şimdiden gerçekleştiğini hissedebiliyordum. Bir şeyler değişmişti ve artık bir takım olmuştuk, ben ve o dünyaya karşı. Ayrılmaz. İkimiz destansı olacaktık.

"Yarın gece. Sen ve ben. Seni bir şeyler yemeye götüreceğim. Hiç bisiklete bindin mi, Ellie?"

E LLISON

"O çocukla çıkmasına izin vermenin gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu babam anneme. Calvin ve ailesi hakkında konuşturlarken yatak odalarının kapısının önünde donmuş bir şekilde durmuş onları dinliyordum. Parmaklarım iki elimin üzerinde çapraz duruyordu. Tek istediğim Cal'i tekrar görmektir.

"Patrick, bu sadece bir randevu. İyi bir çocuğa benziyor ve annesi de çok sevimliydi. Ellie kriz geçirdiğinde onu görmeliydin. Hiçbir açıklama yapmadan ya da Ellie'nin durumu hakkında önceden bilgi sahibi olmadan, en az benim kadar dikkatli bir şekilde Ellie'yi hayata döndürmeye çalışıyordu."

"Kulağa şimdiden tehlikeli geliyor. Emily, caddenin karşısındaki motosikletleri görüyor musun? Bu insanlar bir çeşit motorcu çetesine üye. En azından karakolda ismini araştırayım."

Baba olarak bir polise sahip olmanın dezavantajı, tüm arkadaşlarınızın geçmişini araştırabilmesiydi ve eğer *babam* gibiyse, araştırırdı.

"Tatlım, on altı yaşında iki çocuk biraz eğleniyor. Ayrıca, uzun zamandır onu ilk kez böyle gülümserken görüyorum. Taşınmayı o istemedi. Birini tanırса okulda kendine güveni gelir. Sonunda tekrar hastaneye düşmesini istemiyorum."

Babamın telefonunu bırakmasını izledim.

"Son bir yıldır çok iyiydi ve bu taşınma onu sarstı. Calvin'in ona burada yaşamanın sandığı kadar kötü olmadığını gösterebileceğini umuyorum. Tanrı biliyor ya, tüm o anılardan uzaklaşmak hepimiz için iyi olacak. Bu hayalini kurduğumuz yeni bir başlangıç, kızınızın da buna sahip olmasına izin verin."

Kollarımdaki yara izlerine baktım. Çoğu geçen yıl kaybolmuştu, ama bazıları hâlâ oradaydı - gerçekten geçmeyecek kadar derin. Babamın onları örtmemi tercih ettiğini biliyordum. Yaşadığım sınavların hatırlatılmasından hoşlanmıyordu. Suçluluk duygusu ve üzüntü, bir tür çıkışa ihtiyaç duymanıza neden oluyordu ve kesmek bana uzun bir süre bu rahatlamayı sağladı, en azından eskiden. Artık bunu yapmama izin vermiyordum.

Dış dünyaya göre ben, birbirlerine delicesine aşık olan ve beni de aynı şiddetle seven, son derece şefkatli iki ebeveynin kızıydim. Baba sorunlarım yoktu, terk edilme sorunlarım yoktu, zorbalığa uğramadım. Hissettiğim tüm baskıyı kendim uyguladım. Mükemmel olmak istedim ve kusurlarımdan nefret ettim. Her zaman bende doğuştan bir sorun, bir aksaklık, bir arıza varmış gibi hissettim. Düzeltmesi gereken yanlış bir adımdım.

Sonra ağabeyim öldü ve her şey yokuş aşağı gitti. Ailem yardım etmeye çalıştı ama onlar da yıkılmıştı. İşler benim için çok zorlaştığında, nöbetlerim geri geldi, vücudumun garip ama etkili başa çıkma mekanizması. Ancak ezici stres her zaman mevcuttu, şimdi bile, onu kendim yarattığımda ve herhangi bir dış baskı olmadığında bile. İçimde boğuluyordum gibi hissediyordum ve tek bir çıkış yolu vardı.

Ustura.

Bu izlere sahip olmayı hiç istememiştim ama bir gün küvette bacaklarımı tıraş ederken kazara kendimi kestim. İlk başta kanın hızla akması, bacağımdan aşağıya doğru akarken su damlacıklarıyla birleşerek hızlanması, suyu pembeleştirmesi ve kaynağında keskin bir şekilde sızlaması beni ürküttü. Acıya dayanamayan bir bebek gibi bayılacağımı sandım. Ama bunun yerine, acı bir sürpriz oldu. Beni besledi, arındırdı, hem rahatlattı hem de güçlendirdi. Sonra beni her zaman aşağı çeken o sürekli baskı, sihir gibi üzerimden kalktı.

İlk iğnede gerçek aşktı ve kısa sürede öyle bir yere geldim ki istesem de duramazdım. Çok büyük bir sorun değildi ya da nasıl saklayacağımı bulamadığım bir şey değildi, ta ki bir gün damara çok yakın bir yerimi kesene ve annem beni yatak odamın zemininde kanlar içinde bulana kadar. Bilincimi kaybetmiştim ve eğer içeri girmeseydi muhtemelen lecektim.

Dersimi zor yoldan öğrendim. Doktorlar bana nöbetlerim nedeniyle yüksek risk altında olduğumu söylediler. Kesmek bir tanesini tetikleyebilir ve bu benim sonum olabilirdi, özellikle de yalnızsam.

Hastanede kendime geldiğimde ve ailemin yüzündeki ifadeyi gördüğümde hissettiğim utanç, kendime acı çektirmekten nasıl kaçınacağımı öğrenmek için ihtiyaım olan yardımı almamı sağladı. Onları ocuksuz bırakmaya çok yaklaşmıştım. Bu ben değildim, o kadar bencil değildim.

Bunu anlamak onlar için zordu. İyi bir çocuktum, harika bir öğrenciydim. Ama yine de yatılı tedavi görmek, iyileştiğimi herkese kanıtlamak zorundaydım. Terapi, mkemmelenme ihtiyaımın üzerimde çok fazla baskı oluşturduğunu ve aynı zamanda kaçma ihtiyaı yarattığını keşfetmeme yardımcı oldu. Sanki kendime çıkışı olmayan bir tuzak kurmuştum, mutluluğa ulaşmanın bir yolu yoktu çünkü bu tuzak kendimi bağladığım imkansız standartlara dayanıyordu.

Her zaman ailemin başına gelenleri telafi etmek zorunda olduğumu hissederdim. Artık tökezleyip dşmemin sorun olmadığını biliyorum çünkü ailem beni yakalamak için her zaman yanımda. Benden Ellison'dan başka bir şey olmamı beklemiyorlar, üzerimde baskı kurmuyorlar - bu sorun içimden geliyor. Bazen düşüncelerim o karanlık yere, o geceye geri dönüyor, ama her zaman oradan çıkmak için savaşıyorum. Sebat edebilirim, doğuştan savaşçıyım.

"Tamam," dedi babam. "Ama o çocuğun sabıkası olduğunu öğrenirsem, her şey orada biter."

Annemin, kazandığı için mutlu olan babamı öptüğünü duyabiliyordum. Halı kaplı koridordan aşağı koştum ve yatak odamın kapısını dikkatlice açtım. Taze boya ve yeni nevresim kokuyordu; yatağımın yanındaki kokulu mumu yaktım ve kibriti fledim. Tavan penceresine doğru yürüyüp evine baktım. Tüm ışıklar yanıyor gibiydi ve hangi odanın ona ait olduğunu ve ne yaptığını merak ettim. Babamın söylediğı gibi ön tarafta bir sürü bisiklet vardı. Birine binme fikri beni korkutuyordu ama kendimi Calvin'e kanıtlamak istiyordum. Ona korkmadığımı, hem öpücüğüne hem de ilgisine layık olduğumu göstermek istiyordum. Bütün gece evini izleyebilecekmişim gibi hissetmeme rağmen gölgeyi çektim. Glgelikli yatağıma tırmandıktan sonra ışık düğmesine bastım ve yorganı çektim. Uykuya dalmadan önce dudaklarıma dokundum ve Calvin'i tekrar göreceğimi düşünerek gülümsedim.

C ALVIN

Aslında uyanıktım ve doğruca yatağıma dönmek istemiyordum, ki bu benim her zamanki hareket tarzımdı, ya odamda kalacaktım ya da bu evden, babamdan ve onun aptal kulüp kardeşlerinden uzaklaşacaktım. Genelde hayatım yataktan kalkmaya değmezdi, ertesi sabah uyanıp uyanmayacağımı umursamadan geceleri uyurdum. Sadece sert bir fincan kahve ya da soğuk bir bira için kendimi toparlayabiliyordum, babam asla saymaya zahmet etmiyordu. Bazen gitarım için kalkardım, bir şarkı not etmek ya da kafamda çalan bir melodiyi denemek için. Gitarımın bir teli koparsa, bira şişelerini, içki camı kenarlarını, kaşıkları çalardım, herhangi bir somut nesneyi müzik yapmak için bir enstrümana dönüştürürdüm, aklımdan sürekli geçen şarkıları çalışmak için. Ama bugün farklıydı, bugün beni mutlu eden bir şey vardı. Ellison'la bir randevum vardı ve sabah yataktan zıplayarak kalkmışım. Bana hayatın yaşamaya değer olduğunu hissettirdi.

Eğitimli bir müzisyen değildim, kendi kendimi yetiştirmiştim. Ailem müzik okumaz ya da yazmazdı, Fox da öyle. Müziğimi kimseyle paylaşmadım, babam buna "hercai şeyler" diyordu, annem çok meşguldü ya da babamın benden daha fazla nefret etmesine ya da daha az sevmesine neden olabilecek herhangi bir şeyi teşvik etmek için çok travmatize olmuştu.

Arada sırada Fox için bir melodi çalardım ama sanırım o da annem gibi hissediyordu. İkisi de beni babamdan korumak, onun bana el sürmesini engellemek istiyordu. Ama ben babamın darbelerini, anneme gelmeyeceği anlamına geldiğinde memnuniyetle karşıladım. Sanırım hepimiz birbirimizi onun öfkesinden, kayıtsızlığından ve bize karşı şiddet uygulama kolaylığından koruduk.

Ellison da ailesinin berbat olduğunu düşünüyordu. Ne şaka ama. Ona ya da herhangi birine tüm elimi göstermem mümkün değildi, ama önce onlara burada kalmaları için bir sebep verdiğimden emin olmalıydım. Kimse dost ateşiyle vurulmak istemez. Fox, babamın bana neden bu kadar sert davrandığını düşünerek zamanını boşa harcardı. Annem ona hassas olanın ben o l d u ğ u m u söylerdi, bebeğiydim, huysuzdum - bir babanın oğlunu neden sevmeyeceği ya da ona neden şefkatle davranmayacağı konusunda kafasını rahatlatmak için ne sebep bulursa. Fox, Tyler Montgomery'ye kendisini çok fazla hatırlattığım için olduğunu düşünüyordu ve o berbat bir insandı, bu yüzden kesinlikle mümkündü. Benim için bu çözülmesi gereken bir gizem ya da üzülmem için bir neden değildi. Aramızdaki mesafe için minnettardım, beni onun ilgisinin yükünden kurtaran her şey benim için bir lütuftu.

Babam beni kulüp için bir ayak işine koşturduktan sonra duş aldım. İlk randevumuza kulüp fahişesi, sigara dumanı ya da beleşçinin genel kokusu gibi kokarak gitmek istemedim. Belime sardığım havluyla banyo aynasındaki buğuyu temizledim, kaslarımı birkaç kez esnetip göğsümdeki serçeleri hareketle zıplattım. Umarım Ellison mürekkebi seviyordur, çünkü bende tonlarca vardı. Tenimde on dokuz parça mürekkep vardı. Daha geçen yıl başlamıştım. Acıya, iğnenin sesine bağımlıydım. I

Mürekkebin insanları benden uzaklaştırması ve karşıdan karşıya geçirmesi hoşuma gidiyordu. Bir kalkan gibi, sanattan yapılmış bir zırh gibi, dövmelemin koruyucu olduğunu düşündüm.

Ben bir anomaliydim ve bunu biliyordum ve bununla bir sorunum yoktu. Okulda popülerdim, herkes beni tanırdı. Ama tükenmişlere uymuyordum çünkü kafayı bulup sınıfta oturmayı sevmiyordum. Sarhoş olmak için içmezdim. Çok atletiktim ama sporculara uymuyordum, rekabetçi sporlar umurumda değildi. Not ortalamam dört sıfırdı ama neredeyse hiç ders çalışmazdım, yani inek değildim. Olmak istemesem de Montgomery'ydim.

E LLISON

Calvin tam saatinde, akşam altıda geldi. İki saat öncesinden hazırdım, odada volta atıyordum, hiç olmadığım kadar gergindim. Calvin sıradan bir çocuk değildi, onda korkutucu bir şeyler vardı. Görünüşü çarpıcı ve sertti ama ona baktığımda gözlerinde görebildiğim bir yumuşaklık vardı. Sertliğine rağmen nazik olduğunu söyleyebilirdim - o parlak yeşil gözlerin ardında çok şey vardı. Ayrıca Cal'ın hayatımda gördüğüm en muhteşem erkek olması da sinirlerime iyi gelmiyordu.

Kapı zilini çaldığı andan itibaren nefesim boğazımda düğümlendi. Tetiklenmemek için ön kapıya giderken özel nefes alma tekniklerimi uyguladım. İhtiyacım olan son şey babamın önünde yere yığılmaktı. Bu, Cal'a ne kadar tutulduğumu hemen anlamasına yol açacak ve onu görmemi yasaklaması için bir neden daha verecekti.

Aptal kalbime sakinleşmesini söyleyerek kapıyı açtım. Calvin benimle tanıştıktan iki gün sonra beni öptüğünden beri, bütün bir geceden ne beklediğini öğrenmekten korkuyordum. Elbette ondan etkilenmişim ama bekâretimi ilk randevuda kaybetmeye hazır değildim. Ben o tür bir kız değildim ve umarım ona yanlış bir izlenim vermemişimdir.

Bazen kriz geçirdiğimde bilincimi kaybettiğimi hissediyorum, zihnim ve bedenim duygularla öylesine doluyor ki kendimden ve o savunmasız anlarda neler yapabileceğimden korkuyorum. İnancımın tam olarak içinde olmadığım zamanlarda bana dokunmasına, beni almasına ya da benimle ilişkiye girmesine izin vermeyeceğim konusunda kendime tam olarak güvenmiyordum.

Karmakarışık sarı saçları, mükemmel görünen koyu renk kot pantolonu, beyaz tişörtü ve deri ceketıyla orada duruyordu. Kendi kıyafetlerime bakarak gülümsedim, uzun dökümlü bir yazlık elbise ve kot ceket giyiyordum. Calvin de bunu fark etti, nazıkçe gülümsedi ve ailemle konuşmak için yanımdan geçti. Sanki hayatı boyunca sosyal görgü kurallarını uygulamış gibi ailemin ondan ne istediğini tam olarak biliyor gibiydi. Bahçesindeki bisikletlere bakarak onun bu şekilde yetiştirildiğini düşünemiyordum, ama daha çok uyum sağlamak ve hayatta kalmak için öğrenmesi gereken beceriler gibiydi. Tanımlayamadığım bir nedenden ötürü bu fikir beni üzüyordu. Ailemle hoşbeşten sonra Calvin ve ben dışarı çıktık. Harley'inin görüntüsü beni yolumda durdurdu.

"O Calvin'e binmeyeceğim. Hayatta olmaz." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Bir daha asla bir motosiklete binmem mümkün değildi, asla. Bir deneyebileceğimi düşünmüştüm, ama kromun gerçekliği tamamen bir hiçti, ayaklarım yere dondu ve midem düşüyormuş gibi hissettim.

"Yapmak zorunda değilsin Ellison. Ne istersen yapabiliriz."

"Gidip anneme arabasını ödünç alabilir miyim diye sorayım."

Hiç irkilmedi bile. Bana bu kadar çabuk uyum sağlaması beni neredeyse evimin önünde bisikleti görmek kadar şaşırtmıştı. Calvin yüzünde eğlenen bir ifadeyle bana baktı, başını salladı ve ardından bir kahkaha patladı.

"Bu kadar komik olan ne?" Ona sordum.

"Motosikleti getirdim çünkü kardeşim kadınların Harley'leri sevdiğini söyledi. Dikkatimi çeken tek kadının başkaları gibi olmayacağını bilmeliydim."

Cal kızgın değil, eğlenmiş görünüyordu.

Sözleri içimi ısıttı. Bu çocuk gerçekten de benim özel olduğumu düşünüyordu. Umarım farklı olduğum yönlerime tahammül edebilirdi. Her şeyin dışarıdan görüldüğü kadar mükemmel olmadığını fark ettiğinde koşarak kaçarsa hiç şaşırmazdım. Calvin gibi erkekler benim gibi kızlara pek bakmazdı. Okuldaki en popüler kızlarla, moda dergilerine aitmiş gibi görünen kızlarla çıkıyorlardı. Kendimi alternatif bir evrendeymişim gibi hissediyordum; bu evrende fazla kiloları olan inek kızları tanımaya değerdı. Belki de annem haklıydı ve tek ihtiyacımız olan yeni bir başlangıçtı, belki de Güney Vale'deki insanlar daha az yargılayıcı olacaktı. Calvin bana buraya taşınmanın o kadar da kötü bir şey olmadığını hissettirdi, sonunda sadece arkadaş olsak ve daha fazlası olmasa bile.

"Gidip arabanın anahtarlarını alayım." İçeri koştum ve annemle babamın anahtarlarını şömineden aldım, arabayı garajdan çıkardım ve Calvin'e korna çaldım. Siyah minibüsün içinde bana bakmak için döndüğünde o kadar yüksek sesle güldü ki, belki de daha önce hiç minibüse binmediğini düşündüm. Kabul ediyorum, en seksi araç değildi ama güvenliydi ve tek önemsedığım de buydu.

Sürücü koltuğundan inerken ona "Arabayı sen kullanmalısın çünkü benim kullanmama gerçekten izin yok," dedim.

"İtibarımı mahvedeceksin, Ellison," diye bütün mahallenin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı. Bisiklete daha çok yakışan bir çalımla yanıma geldi, elimden anahtarları aldı ve arabaya doğru ilerledi.

"Bir minibüse binmek için Montgomery mi istiyorsun? O şeyin içinde görüleceğimi bilse babam canıma okurdu. Ama senin için Ellison, bu fedakarlığı yapmaya hazırım. Sadece senin için." Göz kırptı, arabanın etrafında yürüdü ve sürücü koltuğuna kaydı. Cal'ın hareketleri vardı ve söylediği şeyler midemi iyi anlamda yüzdürdü.

"Benim sürmemi istediğine emin misin?"

"Sorun olur mu? Yani, gayet iyi araba kullanabilirim ama tek başıma bir yere gidemem ve son olaylar yüzünden biraz beklemek isteyebilirim."

"Ayrıca, ben burada yaşıyorum. Şehri sizden daha iyi tanıyor olma ihtimalim var." "Doğru." Tam bir aptaldım.

"Sizin gibi biri tarafından gezdirilmek bir ayrıcalık olurdu. Sürüşüne güveniyorum, ama ne kadardır buradasın? Bir haftadır mı?" Sözleri yüzümü kızarttı ve tenimin pembeleştiğinin farkındaydım.

"Lanet olsun Elli, utandığında bile çok seksi görünüyorsun."

Kulaklarım ısınana ve gözlerim sulanmaya başlayana kadar daha da çok kızardım. Yolcu tarafına doğru yürürken kendimi ellerime odaklanmaya zorladım.

"Yeterince adil, sen sür." Ama Cal kapıyı tekrar açtı ve dışarı fırladı, anahtarları kontakta bıraktı ve arabanın benim tarafıma doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun?"

"Senin için kapıyı açıyorum. Şimdi hazırım."

Kapıyı açtı ve ben de koltuğa kaydım. Geri döndü ve sürücü koltuğuna oturdu. Dikiz aynasını ayarladıktan sonra, yolcu tarafındaki aynaya ulaşabilecekmiş gibi yanıma doğru eğildi. Neredeyse kucağımdaydı.

"Şunu biraz içeri çekebilir misin?" Ben de ona göre ayarladım.

Tekrar bana doğru eğildi, burnu ensemdeydi, dokunmuyordu ama o kadar yakındı ki nefes aldığımı hissedebiliyordum. O an şekerleme gibi uzadı ve sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi, rahatsız edici değildi, sadece biraz garipti.

"Beni mi kokluyorsun?" Sonunda gerginliğe dayanamayarak sordum.

"Senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum." Elimi dudaklarına götürdü ve üzerine nazik bir öpücük kondurdu.

"Annemin kullandığı deterjan da dahil mi?"

Cal bana gülümseyerek emniyet kemerimi çıkardı ve çocukken babamın yaptığı gibi beni bağladı.

"Önce güvenlik! Değerli kargo her zaman korunmalıdır. Boktan babam bana birkaç faydalı ders öğretti."

Calvin'in babasıyla olan ilişkisi konusunda kafam karışmıştı. Sorunlu olduğu açıktı ve Calvin'in adama karşı birikmiş bir öfkesi vardı. Oğlunun ona olan saygısını kaybetmesine neden olacak ne yaptığını merak ettim ya da Calvin yanıliyordu ve babasının davranışlarını yanlış anlıyordu.

Ama yoğunluğu oradaydı ve duyguları hissediliyordu ve kalbinde nefret barındıran bir adamla ilişki kurmanın güvenli olup olmadığını merak etmeme neden oldu - diğer birçok harika şeyle karıştırılmış olsa bile.

Calvin garaj yolundan minibüsün tekerleklerini gıcırdatacak kadar hızlı çıktı. Babam çok kızardı ve annem hem benim hem de Calvin adına özür dilerdi.

Ne olursa olsun, yine de buluşmak istiyordum. Çünkü Calvin'le geçirdiğim zaman aklımı kardeşimden ve ailemin kaderinden uzaklaştırmanın tek yoluydu.

Calvin Montgomery muhtemelen baş belasıydı ve ben de tam onun ağına düşüyordum.

C ALVIN

Restorana giderken nefesimi tutuyormuş gibi hissediyordum. Muhtemelen çok güçlü olduğumu biliyordum ama onunla ilgili bir şey beni çıldırtıyordu.

Gerçekten de arka koltuğu yatırıp ona sarılmak, akşam yemeğinden tamamen vazgeçmek istiyordum. Onun bedenini benimkine karşı hissettiğimi, ikimiz de sarhoş olana kadar o etin her bir santimini öptüğümü hayal ettim.

Böyle bir şey olmayacaktı. Önce onun güvenini kazanmam gerektiğini biliyordum. Randevulaşma konusunda kesinlikle yetkin değildim ve devam etmem gereken tek şey babamın ve ağabeyimin benim için oluşturduğu boktan örnekler ya da okuldaki çoğu erkeğin kızlara boktan davranışlarıydı.

Ellison'a onun özel olduğunu göstermek istiyordum, ağırdan almamız ve birbirimizi tanımak için zaman harcamamız gerektiğini biliyordum. Ona South Vale'de bir tur attırdım, tiyatronun, parkın ve şehir merkezindeki tüm küçük simgesel yapıların yanından geçtim. Kütüphaneyi ve tren istasyonunu görmek istedi, ben de onlar için özel bir sapma yaptım.

"Liseyi görmek ister misin?" Hayır demesini umuyordum. Yapmak istediğim son şey biriyle karşılaşmaktı. İçten içe, okula başladığımızda Ellison'ın bana o kadar bağlanacağını ve başka kimseye ihtiyaç duymayacağını umuyordum. Diğer tüm erkeklere defolup gitmelerini söyleyebilirdim çünkü o kapılmıştı. *Benimkini.*

Benim ilgim de gerçektir. Onun her bir parçasını, neyi sevdiğini, onu neyin korkuttuğunu, umutlarını ve neyi arzuladığını bilmek istiyordum. Korktuğunda ve tavsiyeye ihtiyaç duyduğunda koştuğu kişi olmak istiyordum. Onunla tanıştıktan sonra böyle bir ihtiyaç ve sahiplenme, kalıcılık hissi yaşamak çok zordu. Kendime yavaşlamamı söyledim ama kalbim hikâyemizi çoktan yazmıştı. Ellison benim için öyleydi, o benim ilkim ve tekim olacaktı.

Yoğun duygular beni çok korkutuyordu. Bunun ne kadarının onun üzerimdeki etkisinden kaynaklandığını ya da kötü örneklerin, berbat koşullanmalarımın mı beni ele geçirdiğini bilmiyordum. Bu büyüleyici kızla birlikte mi büyümek istiyordum yoksa şimdiden ona sahip olmak, onu kontrol etmek, babamın anneme yaptığı gibi onu ezmek mi istiyordum? Yavaşlamak ve istasyondan geçmeye hazır olan kaçak treni dizginlemek zorundaydım. Onun da aynı şekilde hissetmesi pek olası değildi ve düşüncelerimi yüksek sesle duysa eminim koşarak kaçardı.

"İyi misin?" Yumuşak sesi karanlık düşüncelerimi böldü. "Eğer açsan yemeğe gidebiliriz. Güney Vale'nin geri kalanını daha sonra görebilirim." Gözleri direksiyona sabitlenmişti. Baktığı yere baktım ve ellerim direksiyonu sıkıca kavradı. Hemen elimi gevşetip ona baktım ve gülümsedim.

Onu sonsuza dek korkutmadan önce sakinleş, ucube.

"Ben iyiden de iyiyim. Sadece fazla düşünüyorum. Umarım İtalyanca seviyorsundur?"

Bir sonraki çıkışa girdim ve bizi şehirdeki favorim olan restorana kadar götürdüm.

"Kımıldama." Minibüsten indim, onun yanına doğru koştum ve kapıyı açtım. Daha arabadan inmemiştik ve ben çoktan sıçmıştım.

"Tam bir centilmen," dedi. İnmesine yardım ederken elimi tuttu. Otoparkın karşısında el ele tutuştuk ve kalbim göğsümde pompalandı, sinirlerim savaşı kazandı.

"Denerim."

Bu sözler doğrudu. Bu oyunun adı denemek olacaktı. Elimden geleni yapacaktım ve gerisini kadere bırakacaktım. Eğer kaderimizde varsa, kendime bunun gerçekleşeceğini söyledim.

C ALVIN

Günler haftalara, haftalar aylara dönüştü. O ilk akşam yemeğinden itibaren Ellison ve ben birbirimize bağlandık. Beni hafifletti ve dünyayı karanlıkla dolu değilmiş gibi gösteren bir tarzı vardı. Ellison tutkuluydu ve pek çok yönden ilgiliydi. Her zaman bir meydan okumaya hazırdı ve bisiklete binmek veya kasaba havuzuna gidip yüzmek, tramlenden atlamak, ailesinin mutfağında kök birası şamandıraları yapmak gibi yapmayı sevdiğim ama tamamen unuttuğum geçmiş zamanları hatırlamamı sağladı. Bana umut verdi, işte buydu. Onunla tanışmadan önce hiç istemediğim tüm tuzaklarla dolu bir gelecek için umut.

Sonbaharda okul başladığında, biz zaten sağlam bir parçaydık. Gözleri sadece birbirini gören, kırılmaz bir çifttik. Annem kulübün arabalarından birini kullanmama izin vermişti. South Vale Lisesi'ne Ellison'la birlikte bisikletimin arkasında gitmeyi çok isterdim ama benim için onun rahat olması benim havalı görünmemden daha önemliydi. Onu okula götürdüm, kitaplarını taşıdım, öğle yemeğinde yanına oturdum ve tüm zamanını teketime aldım.

Okulun o ilk günü, Ellison tam da bildiğim gibi baş döndürdü. Öndeki çift kapıdan kol kola girdik. Beyaz, kısa kollu bir tişört ve tüm kıvrımlarını saran pembe bir kot pantolon giymişti. Saçlarını tarayarak yüksek bir at kuyruğu yapmış ve beyaz bir fiyonkla sabitlemişti. Erkekler ona yenecek bir et parçası gibi bakıyor, kızlar ise hem yeni olduğu hem de güzel olduğu için yan gözle bakıyorlardı. Parlak mavi gözleri, düğme burnunu tozlayan çilleri, mükemmel göğüsleri, günlerce süren kalçaları ve tanıdığım en tatlı, en akıllı, en düşünceli insan, ama onlar bu kısmı göremiyorlardı.

Hepsine baktım ve onun benim olduğunu, dokunulmaz olduğunu, korunduğunu ve arkadaşlıktan başka her şeye kapalı olduğunu bildirdim. Ben bir Montgomery'ydim, yani bunun bir anlamı vardı. South Vale'deki çocuklar zengin, ayrıcalıklı ve son derece şımarıktı. Ama benim benden önce gelen bir ünüm vardı; önce ağabeyim Fox'tan, hatta seksenli yıllarda aynı okula giden babama kadar uzanan bir ünüm vardı. Zenginliğimiz, köşklerimiz, havuzlarımız ya da tatillerimiz olmayabilirdi ama South Vale'deki öğrenciler benimle uğraşmaya kalktıklarında kışlarına tekme yiyeceklerini bilirlerdi. Koridorlarda yürürken bile insanlar bize yer verirdi. Herkes Ellie'nin kim olduğunu öğrenmek istiyordu ama ellerinden gelse bir Montgomery'ye bulaşmayacaklarını biliyorlardı.

Ders aralarında onu görmek için dolabında bekledim. Okulda öpüşmenin uygun olmadığını düşünüyordu, ben de onun sınırlarına saygı duyuyordum. Ama ne zaman tiki bir sporcu yanımdan geçip kışına baksa, o kışın bana ne kadar ait olduğunu göstermek için dilimi boğazına sokmak istiyordum. Bunun yerine, elimi beline koyup kalçasının kıvrımını sıyırmakla yetindim, otoparkta öpüştüm, onu partilere sürükledim ki

Ellerimi sürekli onun üzerinde tutup, ondan bir parça isteyen her orospu çocuğunun önünde onu öpecektim.

"Neden partilere gidiyoruz ki?" Todd Frampton'ın mini kalesinden çıkarken çok kızgındı. Ailesi Bali'deydi ve çocuk müthiş bir ev partisi vermeyi biliyordu. Ellison'ın üzerinde dar beyaz bir kot pantolon, neredeyse şeffaf olan parlak boncuklu bir atlet ve kendine özgü spor ayakkabıları yerine gümüş rengi bantlı topuklu ayakkabılar vardı. Aletim çok zorlanmıştı. Mutfağın dışındaki kilerde ellerimi gömleğinin içine sokmama izin vermişti.

"Çünkü seni giyinik görmeyi seviyorum. Evde saklanmana izin veremem. Henüz evli değiliz. Ayrıca, sen on altı yaşındasın ve bizim eğleniyor olmamız gerekiyor." Benden uzaklaşırken kolunu çektim, onu kollarıma aldım ve dudaklarımı dudaklarına diktim.

Dudakları kıpkırmızıydı ve öpüşmekten şişmişti. Boynunda morluklar oluşmuştu, bu yüzden bir hafta boyunca boğazlı kazak giyeceğimizi biliyordum ve bu manzaranın tadını olabildiğince uzun süre çıkarmak istiyordum.

"Amber seks yaptığımızı sandı. Bana Todd'un yatak odasını kullanmak isteyip istemediğimizi sordu."

Ruh halini ölçmek için ona baktım. Kızarmıştı ve saç çizgisinin etrafında belli belirsiz ter izleri görebiliyordum. Göğüs uçları sertleşmişti ve sütyeninin üzerinden dikkatle bakıyordu, gözleri cam gibiydi. Dudaklarını yaladı ve ciddi bir ifadeyle bana bakmaya devam etti. Aletim kotuma yapışmıştı ve Amber ile Todd'un davetini kabul etmekten başka bir şey istemiyordum.

Ama bunun yerine bir elimi arabaya uzatıp kendimi dengeledim, anahtarları parmağımın etrafında döndürdüm ve başımı sallayarak durumu onayladım. Gerçek şu ki, hepsinin seviştiğimizi düşünmesini istiyordum. Etrafı koklamalarına bile izin vermemek benim için daha iyiydi.

"Seni rahatsız edecekse onlara söyleyebilirim."

Kendi uyarılmışlığını gizlemeye çalışarak kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. Boynundan aşağı bir yol yalamak, o değerli yumrulardan birini ağzıma almak ve onu delirtmek istiyordum. Boşaldığını görmeyi o kadar çok istiyordum ki bu bir işkenceydi.

"Onlara olmadığımızı söyleyeceğim. Basit ve bitti. Şimdi arabaya bin. Dışarısı buz gibi ve annene seni gece yarısından önce eve götüreceğime söz verdim."

Ellison kollarıma atladı ve neredeyse beni üzerinde durduğum yokuştan aşağı düşürüyordu. Neyse ki araba düşüşümüzü engellemek için oradaydı. Onu kollarımda tuttum, bacakları belime dolandı ve dilimi sanki sıkımmış gibi ona verdim. İkimiz de nefes nefese kalana kadar kızın ağzını siktim. Bu zevkin geçmesi için duşta beş kez mastürbasyon yapmam gerekecekti.

Ağzının içine doğru inledim ve şişmiş alt dudağını dişlerimin arasına aldım. Her yerinin pembeleştiğini hayal ettim ve bu beni tekrar inletti. Aletimi karnına bastırdım ve geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve tamamen masum bir şekilde bana bakıyordu.

"Ellison, beni delirtiyorsun, bunu biliyor musun?" Muhteşem yüzünü ellerimle kavrarken kulağına fısıldadım. Kulağını ısırdım ve dilimi soktum, nefesinin kesildiğini duymak doğrudan sikime bir sinyal gönderdi, yemin ederim.

"Gitmeliyiz, ailem beni bekliyor olacak." "Ben öyle demedim mi?"

Brad Hurston arabasına doğru ilerliyordu, gözleri bana ve Ellison'a takılmıştı. Kız arkadaşı Alexandra elinde topuklu ayakkabılarla arkasından fırlıyor ve onu azarlıyordu. Ellison'ı tüm güzelliğiyle seyrederken gözlerindeki kıskançlığı gördüm. Aletimi daha sert bir şekilde karnına bastırdım ve açık ağzını öperken göğüslerinden birini avuçladım. Bu tam da beklediğim gibi ondan bir inilti çıkardı. Bana sürtünürken inledi ve Brad'e tam da istediğim gibi bir gösteri sundu.

"Aferin kızıma," dedim. Öpüşmemizi kestim ve geniş kışını okşadım. "Diğer insanların ne düşündüğü önemli değil."

Brad ve Alexandra ilerliyor ve tartışıyorlardı.

"Bu konuda bu kadar hıyar olmana gerek yok. Eminim ceketini aldığını görmeseydim beni orada kendi başımın çaresine bakmam için bırakacaktın!" Alexandra ters ters bakan Brad'e öfkeyle baktı.

"Kapa çeneni," diye tükürdü Brad Alexandra'ya.

"Aşk kavgası mı?" Brad'e sordum. Anahtarlarımı havaya fırlattım ve yakaladım.

Arabasına atladı ve çırpınan Alex'e yardım bile etmeden kapıyı çarptı.

Ellerini kalçalarına koydu ve ofladı. "Tipik," diye mırıldandı. "Seni seviyorum bebeğim," dedim sürücü koltuğuna kayarken.

Böbürleniyordum. Mükemmeldik. Brad dikiz aynasını düzeltirken ben de konsolun üzerinden eğilip onun ağzını tekrar yakaladım. Süslü araba onda olabilirdi ama kız bendeydi.

"Brad boktan bir gece geçirdi. Onu neşelendirmek için arabayla geçerken bir öpücük ver."

"Ciddi misin? Bu küçümseyici görünüyor."

"Bunu sen söylemiyorsun bebeğim. South Vale'deki herkes senin ne kadar tatlı olduğunu biliyor."

Park ettiğim yerden çıktım ve ayağımı gaza bastım. Ellison ona söyleneni yaptı ve camdan dışarı eğilerek Brad'e bir öpücük kondurdu. Onu dikiz aynasından bize parmak atarken yakaladım.

E LLISON

Garaj yoluna girdiğimizde babam bizi bekliyordu. Her zaman katı ve aşırı korumacıydı ama Calvin'le çıkmaya başladığımdan beri daha da kötüleşmişti. Cal'i arabadan indirdi ve geç kaldığı için ona bağırdı.

Küçük çantamdan telefonumu çıkardım ve ekranını babamın gözüne soktum. yüz.

"Dört dakikaya kadar onu rahat bırak, baba, lütfen!"

Sevdiğim çocuğa yumuşak davranması için yalvarmıyordum. Ama babam onu Yine de alkolmetreye boyun eğdim. Babam ya fark etmemişti ya da umursamıyordu, Cal dışında herhangi bir çocuk uzun zaman önce benden olabildiğince uzağa kaçardı. Cal'ın ısrarcı olması karakteri hakkında yeterli bir kanıttı - eğer benimle birlikte olmak için babamın incelemelerine katlanmaya istekliyse. Bana göre, babam yüzbaşılığa terfi ettiğinden beri daha da kötüleşmişti.

"Memur Kraft, kızınızla asla içki içip araba kullanmam. Umarım bunu biliyorsunuzdur" dedi Cal. Ellerini arkasında kavuşturmuş, babama saygıyla ve zerre kadar korku duymadan bakıyordu. Sokağın karşısındaki adamlardan biri bisikletini devirdi ve çıkan gürültü kulakları sağır etti.

Aptal değildim, babamı ya da işini sevmediklerini biliyordum ve buna bağlı olarak benden ve Cal'la birlikte olduğumuz gerçeğinden de nefret ediyorlardı. İlişkiden de öte, ikimiz çok ciddiydik. Geleceğimiz için planlarımız vardı ve ne olursa olsun birlikte kalmaya kararlıydık.

"Sadece sen değilsin Cal. Onu eve kim getirdiyse ben de ona yapardım." Babam Cal'in sırtına dostça bir tokat attı. "Gördüğüm tüm o sıfırları seviyorum." Calvin'i reşit olmadan içki içmekten ya da daha da kötüsü alkollü araç kullanmaktan tutuklamak zorunda olmadığını bildiği anda şaka yapabilir ve cana yakın davranabilirdi.

"Kızım nasıl? Baş dönmesi var mı? Umarım içmediğine güvenebilirim, Bonnie Lass." İki yaşından beri babamın bana taktığı lakap. İrlandalıydı. Utanç vericiydi.

"Başının döndüğü bir an bile olmadı. Herhangi bir belirti gösterirse onu eve getireceğimi biliyorsun," diye önerdi Calvin. Her iki ebeveynim tarafından da eğitilmişti. Oturma odasında oturup benim nöbetlerim hakkında eğitim almıştı. Ya da benim deyimimle, işler zorlaştığında kendimi dışarı atmam. Komikti, güçlü durmam gerekirken çökmeme neden olan duygulardı. Çoğu insan kan görmeye dayanamazdı. Aksine ben kendi kanıma bakmayı severdim ama duygular ve stres beni her zaman sınırın ötesine iterdi.

"Aman Tanrım, baba. Zavallı adamı rahat bırak. Polis olman yeterince kötü, bir de onu benim bekçim yapmak zorunda mısın? Evde bunlardan yeterince var. Cal ve ben sadece eğlenmek istiyoruz."

Babam benim karşılık vermemden hiç hoşlanmazdı. Tam kontrolü ve itaati severdi. Bu yüzden kesilmem onu çok korkuttu, çünkü bu kontrol edemediği bir şeydi, mükemmel kızında kendi elinde olmayan, hatta doktorun bile elinde olmayan başka bir aksaklıktı. Bir keresinde bana bunun Tanrı'ya olan inancını sınadığını söylemişti.

"İçeri gir Bonnie, Calvin'le konuşmak istiyorum."

Topuklu ayakkabılarımı birbiri ardına çıkardım ve surat astım.

"Tamam, ama söz vermiştin," dedim sessizce, zar zor bir gıcırtyla. Bu konuya gereksiz yere dikkat çekmek istemiyordum. Cal bana yara izlerimi hiç sormamıştı ve ben de onlardan hiç bahsetmemiştim. Geçmişte kalmayı ve onu kendi dramıma sürüklememeyi seviyordum. Evde yeterince şey yaşıyordu, bir gencin uğraşması gerekenden çok daha fazlası.

Çıkmaya başlamamızın üzerinden bir hafta bile geçmeden, bir gece yemek masasında ailemden yeni erkek arkadaşımın yanında kesme olayından asla bahsetmemeleri için söz aldım.

"Ne yani, bütün yaz uzun kollu giymeyi mi planlıyorsun?" diye sordu annem. Babama baktı, gözlerinde ciddi bir ifade vardı. Ne düşündüğünü biliyordum. Bana milyonlarca kez söylemişti. *O izler yara izi bırakacak tatlım. Kalıcı izler. Onları saklayamayacaksın ve insanların yargılaması hayatın bir gerçeği.*

Bu konuşmalar canımı yakıyordu çünkü annem her zaman benim iyiliğinden çok dış görünüşümle ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Sanki diğer insanların ne düşündüğü benim kendime karşı nazik olma yeteneğimden daha önemliymiş gibi.

Seni seviyorum, hepsi bu Ellie. Ve senin için en iyisini istiyorum.

O zamanlar kendi isteğim dışında hastanede yatıyordum. Ailemin tek yaptığı özür dilemektir. Cumartesi günleri sadece ağlamak ve ne kadar üzgün olduklarını söylemek için beni görmeye gelebiliyorlardı, oysa ben piknik yapmak, personel ve diğer hastalarla badminton oynamak istiyordum.

"Söz ver baba," diye tembihledim onu garajdan eve doğru geri geri yürürken, ayakkabılarım elimde, altın zincirli minik çantam omzumda sallanıyordu.

Seni seviyorum. Calvin, babamın omzunun üzerinden bana bu sözleri mırıldandı.

Kardeşim Adler öldükten sonra hayat çok yalnızdı. Yalnız ve dayanılmaz olan ev hayatım bir bataklık tuzağına dönüşmüştü. Calvin ortaya çıkıp benim için herkesten daha fazla mücadele edene kadar boş ve dayanılmazdı.

Babam el sallayarak beni uzaklaştırdı ve muhtemelen çok yorgun olan ve tek istediği eve gidip yatmak olan erkek arkadaşımı konuşmaya devam etti. Ama babamın ona üçüncü dereceden hakaret etmesine izin verdi çünkü bunun beni hayatında tutmanın gerekli bir parçası olduğunu biliyordu.

Ben kapıya yaklaşırken annem verandanın ışığını yaktı. İçeride bekliyordu, babam gibi her zaman tetikteydi ama bunu daha çok saklıyordu.

"Merhaba tatlım!" Beni kucakladı ve başımın üstünden öptü.

Sokağın karşısındaki iki pislik, muhtemelen sırf babamı kızdırmak için bisikletlerini deviriyorlardı. Normalde sakın olan bir mahallede onların varlığı normal değildi ve sadece Montgomery'ler daha önce burada olduğu için hoş görülüyordu. Bu mahalle bölünmeden ve prefabrik evler yükselmeden önce. Montgomery'ler Güney Vale'ye, şehre ve araziye bağlıydı ve kimse onların yöneticiliğini ya da gürültülü içki partilerini, motosikletlerini ve zaman zaman atış talimi olarak da bilinen atış talimlerini sorgulamaya cesaret edemiyordu. Babam cebinden el fenerini çıkardı ve caddede kükreyerek ilerleyen iki motorcuya tuttu. Babam buna istemeyerek de olsa göz yumuyordu, çünkü annem Calvin'in annesiyle yakınlaşmıştı.

Ama aynı zamanda annem de onların gelip gittiğini her duyduğunda gözle görülür bir şekilde titrerdi. Buna alışabileceğini hiç sanmıyordum, bu acı onun DNA'sına işlemiştii ve bir daha asla çıkmayacaktı. Bir çocuğı kaybetmekten daha büyük bir acı yoktur.

Ağabeyim Adler dört yıl önce bir motosiklet kazasında ölmüştü.

C ALVIN

Pencereden Ellison'a doğru bakıyordum ki bu sonsuza kadar yapabileceğim bir şeydi. Gerçekten nefesimi kesiyordu ve ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yok gibiydi. Ellison'da, o g e l e n e kadar kendi dünyamda hiç görmediğim, doğuştan gelen bir iyilik vardı.

Son sekiz ayda, on altı yıl boyunca yaptığımdan daha fazla gönüllü görevde bulundum. Evsizler barınağı, aşevi, Kurtuluş Ordusu koşusu, ciğerlerimi patlatmadan beş kilometre koşabileceğimi öğrendiğim yer. Daha da iyisi, Ellison'ın önümde, yüzü kızarmış, dar taytıyla salınışını izlemek için, kızın benden istediği her hayır yarışını yapardım. Ama onun için her şeyi yapardım. Geleneğimiz olduğu üzere ona iyi geceler dilemek için yatak odamın ışığını açıp kapatırken Fox'un cömertçe hatırlattığı gibi kırbaçlanmışım.

"Bana bir rahat ver!" Fox ağzı diş macunu köpüğüyle dolu kırmızı bir diş fırçasının etrafında mırıldandı.

"Bu bizim olayımız," dedim. Sokağın karşısındaki pencereden pijamalı Ellison'a el sallarken savunmaya geçtim.

"Az önce verandada on dakika boyunca onunla öpüşüyordun!" Arkamı döndüm ve Fox'a havluyla vurdum.

"Kemir şu kaltağı artık. Tüm bu birikmiş gerilim seni bir korkağa dönüştürüyor."

Yan tarafında kırmızı bir yara belirene kadar ona daha sert vurdum. Fox benimle dalga geçiyordu ama Ellison söz konusu olduğunda tek güvendiğim kişi oydu.

"Sen yapmazsan, başkası yapar." Koridorda odasına doğru yürüdü. "Benim gibi," dedi. Kahkahasını zorlukla zapt etti. Peşinden atıldım ve onu duvara yapıştırdım. Tutuşumdan kurtuldu ve ne olduğunu anlamadan beni kafamdan yakaladı. İki dakika boyunca sürekli boğulduktan sonra merhamet diye bağırdım.

Odama d ö n e r k e n ona "Sen uyurken seni zehirleyeceğim," dedim.

"İyi ki babam bana sopayla uyumayı öğretti!"

Orta parmağımı omzumun üzerinden havaya kaldırdım ve Ellison'ın vücudumda bıraktığı gerginlikten kurtulmak için düş almaya karar verdim.

"Eğer kızıma parmağını bile sürersen, Fox, sen ölü bir adamsın." Her gün kütüphanede birlikte etüt yapardık.

Kulaklığımınla müzik dinlerken, kürdan çiğnerken ve sandalyemde arkama yaslanıp neredeyse sandalyeyi devirirken, onun iyi bir öğrenci gibi ciddiyetle çalışmasını izledim. Tipik bir beceriksizdim. Ellison başını kaldırıp bana bakar ve kocaman kitap yığınımın başına bakarak iç çekerdi. Saçlarını kulaklarının arkasına atar ve işine geri dönerdi. O kadar iyiydi ki, ben de dahil olmak üzere denediği her şeyde kendini bu kadar zorlaması kalbimi kırıyordu. Ama bu iyiliğin altında yatan bir üzüntü vardı. O küçük izleri ona hiç sormadım.

ve kollarında ya da bacaklarında. Bu konu hakkında konuşmazdık ama ilk günden fark etmiştim. Kabarık beyaz yara izleri küçüktü, sanki keskin kenarlı katmanlara sahip bir şeye çarpmış gibiydi. Hassasiyet çok belirgindi ve sanki bir makine tarafından yapılmış gibi görünüyordu.

Daha da rahatsız edici olanı, sağ bileğindeki derin yarayı ilk fark ettiğimde verdiği tepkiyi hatırladım. Kolunu o kadar ani bir şekilde çekmişti ki, ona sormanın tamamen susmasına neden olacağını biliyordum.

Bu yüzden ona bunu sormak yerine yara izini öptüm ve ona güzel olduğunu söyledim. O istemiyorsa Ellison'ın geçmişi beni ilgilendirmezdi. Bu yüzden merak ettim ve yara izlerine zararsız doğum lekeleri gibi davrandım. Kesmeyi biliyordum ama bunun ona nasıl yardımcı olduğunu ya da neden kendine zarar verdiğini konuşmamıştık. Eğer başka biri tarafından yapılmış olsalardı, muhtemelen kafasını uçurduğum için hapse girerdim. Belki Ellison bunu hissetti ve bu yüzden bana anlatmadı. Bunu ona bıraktım. Onu asla hazır olmadığı bir şeyi yapmaya zorlamayacaktım. O benim kızımdı ve eninde sonunda, hazır olduğunda bana söyleyeceğine güveniyordum.

"Eve dönerken bir şeyler yemek için durmak ister misin?" Silgisini koluma sapladı ve ben de onu duymak için kulaklığımı kaldırdım. Başının belasıymışım gibi bana gülümsedi.

"Ne zaman çalışacaksınız dedim, Bay Dört Nokta-oh? Vizeler yaklaşıyor." "Bu gece, seni düşünmeyi bitirdikten sonra yatakta." Kürdanımı ustalıkla Çöp sepetini odanın öbür ucuna götürdüm. Parmaklarımı kolunda gezdirdim, bu da yara izleri mezarlığının arasından bebek tüylerinin çıkmasına neden oldu.

Varlığımın her zerresiyle bana anlatmasını istedim, bana en derin sırlarını anlatacak kadar güvenmesini istedim. O kızgın yara izlerinden bazılarını görmek beni öfkeliyordu, dünyanın geri kalanından çıkaracağım bir öfke, ama sabırlı olmama ihtiyacı olduğunu biliyordum. Benim ihtiyaçlarım önemli değildi. Elli iyiydi ve ben de günlerini benimle geçirmeyi seçtiği için şanslı bir orospu çocuğuydum. Sabırlı olduğum ve ona her zaman yanında olacağımı gösterdiğim sürece, bir gün ona musallat olan şeytanlar hakkında açılacağını biliyordum. Ben ona güveniyordum, umarım o da bana güvenmeyi öğrenirdi.

"Calvin, sen bana böyle bakarken bir şey yapmak çok zor."

Açık sözlülüğüne gülümsedim, bana karşı otoriter bir ton kullanmaktan korkmamasına bayıldım. Annem babama asla Ellison'ın bana baktığı gibi bakmazdı. Bu bana bir şeyleri doğru yaptığımı hissettirdi. Benden zerre kadar korkmuyordu.

"Ders çalışıyorum." Ona yaklaştım, yüzüm onunkinden sadece milimetre uzaktaydı. Dudaklarım zar zor onunkileri sıyrırıyordu. "Bir meleğin yüzünü inceliyorum."

Beni masanın altından tekmeledi ve alay etti, sonra gülerken homurdandı. Ama dudaklarımı dudaklarına değdirdiğimde nefesinin kesildiğini açıkça duydum. Ne kadar rol yapmaya çalışsa da onu etkilemiştim. Dudaklarını benim için ayırdı ve dilim ağzının içine kayarak onu yuttu. Alnımı onunkine dayadım ve sertçe nefes aldım.

"Dikkat et, bizi kütüphaneden attıracaksın," dedi öpüşürken. Masanın altından kalçasını tuttum ve sıktım.

"Biliyorum Ellison. Babana geri dönmesine izin veremem. Sana sahip olduğum için çok minnettarım, gerçekten. Sen geldiğinden beri hayatım çok daha iyi. Seni kaybedersem ne yaparım bilmiyorum."

"Calvin, beni neden kaybedesin ki?"

Ellison'ın o yaralara kendinden nefret ettiği için sahip olabileceği fikrine katlanamıyordum. Bu fikir beni derinden sarstı, içimdeki huzursuzluk yılan gibi kıvrılırken ölümcül pençesini bağırsaklarıma doladı. Benim yeryüzü cennetim nasıl olur da derin yaralar bırakacak kadar kendine zarar verebilirdi? Bunu engellemeye çalıştım, çivit mavisi gözlerine ve yanaklarındaki yakut kızarıklığa odaklandım. Artık onu korumak için burada olduğuma göre bunun bir daha asla olmayacağını kendime hatırlattım. Elimden gelse Ellison'ı dünyadaki tüm kötölüklerden korurdum.

Boynumu tutup dudaklarımı öptü ve bu tatlı kızın ruhumu kurtardığını hissettim. İçimdeki tartışmadan sıyrıldım, Ellison'ın benim duygusallığıma ya da şüphelerime ihtiyacı yoktu. "Sanırım tüm bu şiirler beni biraz dramatikleştirdi. Açlıktan ölüyorum. Ya sen?"

"Muhtemelen yiyebilirim."

"Bizi dışarı attırayım mı?" Elimi külotunun dantel kenarına dokunana kadar jean eteğinden yukarı kaydurdım. Protesto etmek için ağzını açtı ve sonra işaret parmağını bacaklarının arasındaki kumaşın üzerinde hafifçe gezdirdiğimde kapattı.

"Ya da kendi isteğimizle gidebiliriz, buna ne dersin?" diye başımı çevirmeme neden olan bir yüz ifadesiyle konuştu. Hurston ve Frampton yuvarlak bir masada toplanmış, her hareketimi izliyorlardı. Onaylarcasına çenemi kaldırdım ve sonra onlara parmak salladım.

O iki piç kuruşu, asıl isteyen onlarken futbol takımına girdiğimden beri benden nefret ediyorlardı. Ellie'nin üniversite planları vardı ve bu yüzden onun gitmek istediği yere gidebilmek için "katılmam" gerekiyordu ve futbolun bunu başarmak için en iyi şansım olduğunu biliyordum. Ne yazık ki mezuniyet maçını kazanmak ya da o eziklerle birlikte düş almak, içinde ölüp bitmeyeceğim çirkin bir mektup ceket almaktansa gitar ve kız arkadaşımınla daha çok ilgileniyordum.

Hurston bana parmağını geri verdi, ben de parmaklarımla bir V yaptım ve kenarını yaladım. Hurston dehşetle baktı ve gazetesine geri döndü. Ellison ve benim sahip olduklarımıza asla sahip olamayacaklardı, bizi izlemeye bu kadar çekilmelerinin nedeni de buydu.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sana göstermek için sabırsızlanıyorum," diye karşılık verdi Ellison koluma vurarak.

"Pizza olur mu? Ben ısmarlıyorum." Ağır sırt çantasını omzuma attım ve elini tuttum. İki sporcu yine Ellison'ın bacaklarına ve kalçalarına bakıyordu. Onu vücudumla korudum ve pantolonumu düzelttim.

"Calvin, beni şımartıyorsun."

İzlediklerini bildiğim için kolumu sahiplenici bir şekilde beline doladım. "Bebeğim, şımarık olan benim."

E LLISON

Calvin ve ben ikinci sınıfın tamamı ve takip eden yaz ayları boyunca birlikteydik. Üçüncü sınıfa güçlü bir şekilde başladık, çift olarak bir kez bile tereddüt etmedik. O kısa süre içinde, ağabeyimin ölümünden bu yana ilk kez gerçekten mutlu olmuştum.

Çoğu zaman ben ve Calvin dünyaya karşıydık. Ailelerimiz onaylamıyordu, okuldaki ayrı arkadaş gruplarımız da onaylamıyordu. Cal'in kötü bir şöhreti vardı, bu da kendi şöhretimi oluşturmamda bana yardımcı olmadı. Bir Montgomery ile bir odaya girdiğimde, çocuklar benimle kesinlikle ilgisi olmayan şeyler varsayıyorlardı. Kızlar da kıskançtı, bunu anlamak kolaydı. Benimle konuşanlar Calvin'den, onun havasından, deri ceketinden, motorcu ailesinden korkuyor gibiydiler. Okulda Cal'e bağlı olarak dolaşmak benim için ikinci doğaydı, ancak kızların benimle konuşmasını sağlamak için zor bir zaman oldu.

Ama büyük resim kader gibi geliyordu. Bazen oraya taşınmamızın tek nedeni Calvin'le tanışmamış gibi hissediyordum. Bizim dışımızdaki herkese ne kadar çılgınca gelse de, Calvin'in bu dünyaya benim için geldiğine ve bunun tersinin de geçerli olduğuna inanıyordum - birbirimiz için yaratılmıştık. Kendimi yeniden canlı hissetmemi sağladı, çıkmaya başladığımızdan beri ne bir kez kesmişim ne de çok fazla nöbet geçirmiştım. Geleceğimde umut görüyordum ve birlikte kalmamız fikrine kendimi adamıştım. Genç olsak ne olacaktı ki, gerçek aşk hayatta bir kez gelirdi ve Calvin Montgomery benimdi.

Hırıltılı sesi, tepesi uzun ve çok ısındığında uçları kıvrılan kum sarısı saçları, seksi gülümsemesi, bana aşktan bahseden ruhunu arayan yeşil gözleri. Sadece kardeşi Fox'un ve ikimizin bildiği gizli dövmele. Çok hızlı araba kullanıyorsa ya da hiç ders çalışmıyorsa ne olmuş yani? Aşırı sahiplenici olması ya da kavgaya atlaması kimin umurundaydı? Bana seks, içki ya da uyuşturucu için baskı yapmazdı. Asi biriydi elbette, ama benim için şarkılar yazan ve onları bana içtenlikle söyleyen bir şairdi. Ders çalışmama yardım etti, bana yemek pişirdi, kıyafet aldı ve lastik değiştirmeyi öğretti. Calvin beni mutlu etti ve babamın ısrar ettiği gibi kötü bir çocuk değildi. Calvin Montgomery belki bir baş belasıydı ama o benimdi. Tamamen benim. Ve hayatımda ilk kez aşık olmuştum.

Üçüncü sınıftaki mezuniyet balosu, polis departmanının başkentte düzenlediği yardım balosuna denk geliyordu. Amigo takımına girmiştim, bu yüzden kaçırmamın imkanı yoktu. Calvin oynuyordu ve ben de onu desteklemek için orada olmak istiyordum. Bu yüzden annem ve Calvin'in annesi Meghan hafta sonunu Montgomery'lerde geçirmem için bir plan yaptılar.

Annem ve Calvin'in annesi çok yakındılar. South Vale'e geldiğimizden bu yana geçen bir buçuk yıl içinde çok iyi arkadaş olmuşlardı, neredeyse Calvin ve benim kadar ayrılmazlardı. Belli ki babam aynı fikirde değildi. Bu fikir yüzünden birden fazla kez kavgaya ettiklerini duymuştum.

"Bir otel odasında iki gece sıkılmak onu öldürmez. Meghan'la ne kadar arkadaş olduğunuz umurumda değil, orası güvenli değil, onca insan gelip gidiyor," dedi babam.

"Meghan harika bir anne, iki iyi çocuk yetiştirdi. Ellison'a iki gece bakabilir. Ellie kalamazsa yıkılır ve bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz."

Harika. Kesimi aştığıma inanmadılar. Güven oyu için teşekkürler anne.

"Evi tüm hafta sonu boyunca kulüp üyelerine kapalı tutacağına söz verdi. Motosikletler yüzünden mi yoksa Calvin'e güvenmiyor musun?"

Babamın cevap vermesini beklerken nefesimi tuttum.

"Başta ondan hoşlanmamıştım ama çocuk iyi iş çıkardı. Ellie'ye karşı sadık ve güvenilir olduğunu kanıtladı."

"Bunu duymaktan hoşlanmadığını biliyorum Will, ama Ellie ile konuştım ve evlenmeyi bekliyorlar."

"Tanrım, Emily, bana bu imajı verme bile, fikrimi değiştirmemin en hızlı yolu bu."

"Bu evet anlamına mı geliyor?"

Annem ve ben aynı anda ciyakladık. Koridorda parmak uçlarımda ters yöne doğru ilerledim.

"Bunu kabul etmeden önce hem Tyler Montgomery hem de Calvin ile konuşacağım. Elimizde kalan tek şey o, Emily."

Yürü be baba. Annemi ağlatmanın yolu. Birkaç dakika önce gülümsüyordu.

Calvin beni okuldan aldığında kulaktan kulağa sırtıyıordum.

"Bu muhteşem gülümsemeyi neye borçluyuz, Ellison?" diye sordu bana. Calvin her zaman arabadan atlar ve benim için arabanın kapısını açardı.

"Kabul etti. Mezunlar günü hafta sonu seninle kalacağım. Sadece önce babanla konuşmak istiyor!"

Babasından bahsedince Calvin'in yüzü düştü, ama bunu geçiştirmeye çalıştı, bir gülümseme topladı ve başını sallayarak hafta sonunu birlikte geçirdiğimiz için mutlu olduğunu gösterdi. Facetime'dan ve fiziksel olarak ayrıyken durmadan mesajlaşmaktan daha iyiydi. Calvin'in mezuniyet balosuna, maça, şenlik ateşine, ikimiz için de sonsuza dek anı olacak tüm etkinliklere yalnız gitmesini istemiyordum. Calvin'in beni asla aldatmayacağını biliyordum ama ben orada olmazsam diğer kızların onun bekâr olduğunu düşünecekleri düşüncesi içimde bir fırtına koparmıştı. Ailem beni yasaklamış olsa bile, isteksiz bedenimi arabaya kadar sürüklemekte zorlanacaklardı.

"Umalım da babam beş dakikadan fazla medeni kalabilsin." "Nerede uyuyorum ben?"

"Benimle birlikte."

Calvin'in cevabı karşısında nefesim kesildi. Gözlerini bir an için yoldan ayırdı ve bana tatlı bir gülümseme verdi.

"Rüyanda görürsün," dedim. "Annen ya da baban bunu söylerse babam gitmeme izin vermez." "Misafir odası, Fox'un yatak odasının yanında. Bütün gece kapının önünde nöbet tutacağım."

Glock ile."

"Haha! Daha çok bana iyi geceler öpücüğü vermek için gizlice giriyor olacaksın!" "Silahı doldurduktan hemen sonra."

Ciddi olup olmadığını anlayamadım.

Giderek daha fazla, onun evinde kalmamın yarattığı stres, hafta sonunu birlikte geçirmenin getireceği ödülünden daha büyükmüş gibi geliyordu. Acaba Calvin evinde kendini güvende hissetmiyor muydu?

kendi evi. Bu fikir onun için kalbimi parçaladı. Artık kendi başının çaresine bakabilecek yaşıydı ama genç Calvin'in babasından korkması fikri dayanılmazdı. Keşke zamanı geri döndürmenin ve içindeki küçük çocuğu rahatlatmanın bir yolu olsaydı.

"İşleri kolaylaştırıcaksa ailemle birlikte gitmek için hâlâ zamanım var. Son sınıfta da mezuniyet balomuz olacak."

Calvin arabayı okul girişine en yakın park yerine çekti. Gözyaşlarını tutmaya çalışarak emniyet kemerimi açtım.

"Ellison, bana bak."

Cal parmaklarıyla çenemi tuttu ve beni nazikçe başımı çevirmeye ve korkularıyla yüzleşmeye zorladı. Gözlerimden yaşlar döküldü. Üzgün değildim, sadece duygu seline kapılmıştım.

"Seni seviyorum. Orada olmanı istiyorum. Hayır, sana orada *ihtiyacım var*. Bırak da pislik babam için ben endişeleneyim, bu senin savaşın değil."

"Birlikte savaşıyoruz, biz bir takımız," dedim ona. Sırt çantamı aldım ve rimelimi kurtarmak için parmaklarımı gözlerimin altında gezdirdim.

"Bu değil," dedi Calvin. Kapıyı öyle sert çarptı ki, çarpmanın etkisiyle bütün araba sarsıldı.

"Bu savaş benim ve sadece bana bağlı."

C ALVIN

Hafta sonu terliyordum ve en kötüsü de bunu Ellison'dan saklayamıyordum. Onu evimde, ailemle birlikte ağırlamak bir onur olurdu - eğer ailem normal ve işlevsel olsaydı, ama biz bundan çok uzaktık. Ellison'a bir şey olmasını istemiyordum ve sanırım bir parçam da gerçekte kim olduğumu görürse koşarak yola çıkacağından korkuyordu.

Ev hayatım berbattı ve ben de o ortamın bir ürünüydüm. Bir yanım annemin bunu gerçekten yapacağına inanamıyordu. Ama o normalliği Fox ve benden daha çok arzuluyordu. Kraft ailesini sevmekle kalmıyor, onlar gibi olmak istiyordu - sağlıklı ve fedakâr, toplumu düşünen, akranları tarafından kabul edilen ve tüm Güney Vale'nin ailemiz hakkında hissettiği gibi korkulan değil, genellikle iyi olarak görülen.

Ellison onu kucaklayacak kayınvalidesiyle tanışmak için gelseydi, oturup yemek yeseydik ve masada teşvik edici bir sohbet olsaydı daha çok heyecanlanırdım. Ama bunları sağlayamamam onun suçu değildi. Montgomery'lerin bir mirası vardı, ne kadar inkâr etmek istesem de ben de bu planın bir parçasıydım.

"El, bekle! Dinle, kavga etmeyelim. Gelmene çok sevindim. Keşke sana gerçekten hak ettiğin şeyi verebilseydik." Okula giden kaldırımda peşinden koştum, onu sırtından yakaladım ve o da öfkeyle elimi omuzlarından silkti. Daha önce hiç kavga etmemiştik ve bunun ilk kavgamız olmasını istemiyordum. "Durur musun?" Bana bakmak istemedi.

Arkasını döndüğünde gözleri kan çanağına dönmüştü, gözyaşları kenardan kaymak ve yanaklarına dökülmek üzereydi. Yüzüne dokunmak için uzandım ve o da elimi tuttu.

"Seninle istediğim her şeye sahibim, Cal. Olduğundan farklı biri olmanı istemiyorum. Seni şu anda olduğun gibi seviyorum." Göz kapakları titriyordu ve nöbet geçirmesinden korkuyordum. Onu kollarıma çektim ve boynuma sarılarak hıçkırdı.

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Hem de çok." Saçlarını okşadım ve başını öptüm. Ellison'ı hayatım pahasına koruyacağıma dair inancım tamdı. Ben nefes aldığım sürece hiçbir şey ona dokunamayacaktı. Hayattan tek istediğim oydu, gerisi dikkatimi dağıtmak içindi. Ellison Kraft benim sebebim, benim geleceğimdi ve onu korumak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Eğer annemden ya da babamdan kulüp üyelerini eve almamalarını isteseydim, kendimi bir tuzağa düşürmüş olurdu. Eğer babam bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilseydi, bilerek sabote ederdi - bu onun yapısı ve bana karşı her zaman gösterdiği tepkiydi. Anneme şikâyet etseydim, sinirlenir ve her şeyi ele verirdi. Yaparsam lanetlenirim, yapmazsam lanetlenirim, her iki durumda da cidden mahvolurum. Bu konuyu Fox'la konuşmaya karar verdim.

Çünkü o benim tek gerçek umudum. Kulübün bir üyesi olabilir ama bana asla saygısızlık etmez. Her zaman arkamı kolladı ve Ellison'ın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Bodrumda ağırlık kaldırıyordu. Çamaşır sepetimle birlikte aşağı indim. Genellikle gayri resmi mekândan uzak dururdum. Üyelerin hepsinden nefret etmiyordum, bazıları beni doğduğumdan beri tanıyordu ve bir grup kabadayı uygunsuz amca gibiydiler. Beni en çok zorlayan hep babam oldu, beni kulüp fahişeleriyle tanıştırmaya çalıştı ya da yüzüme içki fırlattı. Ama en kötüsü anneme saygısızlık edişini izlemektir, ona kötü davrandığında sıfır tolerans gösterirdim. Annem harika bir anne ve mükemmel bir eş olmaya çalışıyordu, ki bu uğraşmak zorunda kaldığı şeylerle neredeyse imkânsız bir şeydi.

"Fox, annem sana Ellison'ın hafta sonunu burada geçireceğini söyledi mi? Ailesinin bir polis toplantısına gitmesi gerekiyor ve benim de Cuma günü bir maçım var."

Fox yirmi beşinci barfiksine yaklaşırken dişlerinin arasından nefes aldı. Başka bir şey söylemeden bitirmesini bekledim. Her yıl daha da yırtık pırtık oluyor, piç kurusu, ona ayak uydurmak çok zor.

"Kızın hafta sonunu bizimle mi geçirecek? Ailesi bunu kabul etti mi yoksa haberleri yok mu?"

"Babası babamla konuşuyor, annesi onu ikna etmiş."

"Bok yok, ha?" dedi Fox. Alnındaki teri silmek için küçük bir havlu aldı ve ardından yere çökerek hızlı bir şekilde sınav çekmeye devam etti. "Boku yedin," diye tükürdü gelişigüzel, henüz nefes nefese sayarak.

"Bir adama yardım edersin, değil mi? Senin için yaparım."

"Yapacağını biliyorum. Sadece bir sürü filtresiz azgın pisliği gözlerini kendilerine saklamaları için nasıl tutacağını bilmiyorum. Bir mucize eseri bunu başarsalar bile, sırf seninle dalga geçmek için onun önünde bir şeyler söyleyecekler."

Fox haklıydı ve kulüp üyelerinin Ellison'ı gözleriyle soyduğunu hayal etmek bile kanımı kaynattı.

"Siz üst katta saklanabilirsiniz." Fox omuz silkti.

"Evet, ama yine de tüm etkinliklere gelip gitmek zorundayız. Babam beni onunla görecektir ve herkesin önünde sikimi yalayıp yalamadığını soracak."

Fox bankta sırt üstü yatmış, devasa ağırlıklarla bench press yapıyordu ve ben de çalışmaya başlamam gerektiğini fark ettim.

"Öyle mi?" Fox hiç vakit kaybetmeden sordu.

"Siktir git."

"Tuttum seni, küçük adam. Endişelenmemeye çalış. Ben evin etrafında takılmaya çalışacağım ve siz ikiniz girip çıkarken bana mesaj atabilirsiniz. Buraya gelmeden önce o amigo kıyafetini değiştirdiğinden emin olun."

Ellison bu çılgın planı yaptığından beri ilk kez derin nefes alabildiğimi hissettim. Maçı ya da dansı unutun, eğer hafta sonunu kimseyi öldürmeden atlatabilirim, buna başarı diyecektim. Babamla kavga etmemek mucizeden başka bir şey olmazdı.

Bandonun çalmaya başlaması sahaya koşmamız için bir işaretti. Ben koşarken birçok öğrenci "Monty, Monty" diye tezahürat yapıyor çünkü birkaç gol atmam için bana güveniyorlar. En büyük rakiplerimizden Mountview'a karşı oynuyoruz. Muhtemelen takımdaki en güçlü oyuncuların biriydim ya da en azından Koç bana hep böyle söylerdi. Hücum oyuncusuydum, oyun kurucuydum ama aynı zamanda karşılama da oynuyordum. Benden önce Fox'un olduğu gibi ben de yirmi iki numaraydım. Numaramız, babam lisede burada oynarken ona verilmişti. Montgomery mirası, istesem de istemesem de gittiğim her yerde beni takip ediyor.

Sahaya koşmayı ve kalabalığın kükremesini duymayı çok severdim. Bandonun yüksek sesli müziğı ve iç saha maçlarında ışıkların altındaki enerji başka hiçbir şeye benzemiyordu. Tek şikâyetim, oyunu sevmeme rağmen takıma uyum sağlayamamaktı. Çocuklarla arkadaş canlısıydım, beni partilerine davet ettiler, okulda ders aralarında koridorlarda takıldık. Sanırım ben onlardan daha ciddiydim. Takım ruhu adına hazır bulunmaya ve uyum sağlamaya çalıştım ama onların aksine NFL'e girmek benim hayalim değildi. Ellison'dı.

Bir yırtıcı hayvan gibi tezahürat takımının kenarlarını taradım. El beni izlerken daha iyi oynuyordum. Takımdaki tüm erkekler onun vücudu ya da üniformasının içinde nasıl görüldüğü hakkında bir şey söylememeleri gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Hepsine küfürlü konuşmak ve amigo takımını nesneleştirmek konusunda ders verdim. Bunun bir gelenek olduğunu iddia ettiler ve ben de onlara Montgomery'lerin beceriksiz olan herkesi becermesinin de bir gelenek olduğunu hatırlattım, ama kızların kıçları hakkında çenelerini kapatırlarsa bunu görmezden gelmeye hazırdım. Şimdiye kadar işe yaradı, kızların haysiyetiyle birlikte benim eklemlerim de sağlamdı. Onlar da burada bir iş yapıyorlar. Kim bilir, belki El takımda olmasaydı daha farklı hissederdim.

Ellison taklalar atarak dışarı fırladı, kısa eteğı ve yüksek at kuyruğıyla onu aklım almıyor. Bana el salladı ve bir öpücük kondurdu. Onu yakaladığımda nihayet kaskımı takıp oyuna konsantre olabildim ve tekrar kollarıma gelene kadar dakikaları saymaya başladım. El'le tanışana kadarki tüm hayatım bu kasabadan defolup gitmek, belki adımlı değiştirmek, hatta gitmeye razı olursa annemi de yanıma almak üzerine kuruluydu. Şimdi Güney Vale'den hiç ayrılmamış olmak umurumda değildi, eğer annem orada olmak istiyorsa babama ve kulübe tahammül edebilirdim. Çocuklarımı büyükbabalarından uzak tutardım ama yine de annemi görebilirlerdi.

"Monty! Kafanı oyuna sok," diye bağırdı koç. Düdüğünü çaldı ve beni takımına geri çekti.

Kızlar devre arası gösterisi için dışarı çıktığında, sıraya oturdum ve kafama soğuk su fişkırttım, yüzümde aptal bir sırıtışla amigo kızları izledim. Ellison gözlerini benden hiç ayırmadan rutinini yapmayı başardı. Dans ederken aramızdaki bağı koruyabilmesi çok seksiydi. Gösteri bittiğinde insan piramidinden aşağıya sıçradı ve beni öpmek için yan çizgiye doğru koştı. Kollarıma atladığında kalabalık ona bayıldı ama takımdaki arkadaşlarım bana bok attılar.

Hurston, "Calvin o kadar kırbaçlanmış ki onu turtaya yatırabilirim," diye takıldı. Dirseklerimi dizlerime dayayıp öne doğru eğildim, bacaklarımı iki yana açtım, sırıtışım yüzüme yapıştı.

Todd bana "Dostum, zincire vurulmuşsun," dedi. Ben serinlemek için sıkma şişemden benimkine biraz daha su dökerken o başımı salladı. "Güya üçüncü sınıfta yaban yulaflarını ekiyor olacaktın. Daha on yedi yaşında evlendin sayılır, amına koyayım."

Todd'un suratına yumruğu indirebilirdim ama keyfim çok yerindeydi. South Vale iki sayı öndeydi ve Ellison gördüğüm en tatlı amigo kızdı ve beni seviyordu, muhtemelen ona benden çok daha fazlasını sunabilecek o zengin, şımarık eziklerden birini değil. Yine de o tamamen bana aitti ve bu beni gençken asla olamadığım kahraman gibi hissettirdi. Annemi babamın öfkeli yumruklarından, aşağılayıcı yorumlarından, aleni saygısızlığından koruyamadım ama Ellison'ı ondan koruyabilirim ve buna tamamen niyetliyim.

Mountview'i yirmi beşe on dokuz yendik. Biri otuz yard çizgisinde olmak üzere iki gol attım. Maç biter bitmez Ellison kollarımdaydı. Bir defans oyuncusu gücüyle bana çarptı.

"Harikaydın, Cal! Ve seninle eve gideceğim!" Gülümsemesi o kadar içten ve baş döndürücüydü ki on yedi yaşından daha genç görünüyordu. Kollarını boynuma doladı ve yanağımdan öptü.

"Duşa girmeme izin ver, bebeğim. Seninle otoparkta buluşuruz. Yalnız çıkma, kızlarından birini yanına al."

"Kutlama yapacak mıyız?"

Onu kucağıma aldım, bacaklarını belime doladım, alnını benimkine bastırdım.

"Seni en çok ne mutlu edecekse onu yapacağız."

Beni önemliymişim gibi, gerekli bir hayati işaretmişim gibi öptü.

Onun kollarında gerçek bir şampiyon oldum.

E LLISON

Cal maçıtan sonra lokantada bana banana split ısmarladı. Çikolatalı milkshake eşliğinde iki çizburger, patates kızartması ve soğan halkası yedi.

"Sanırım sen benden daha fazla kalori yakıyorsun," dedim sıcak şekerlemeye bulanmış vanilyalı dondurma ısırıkları arasında.

"Akşam yemeğinde dondurma yemene izin veriyorum çünkü bunlardan hiç yemediğine inanamıyorum."

"Her zaman külahta naneli çikolata sipariş ederim. Tahmin edilebilir, sanırım." Omuz silktim ve kaşığı yaladım.

"Kulağa klişe gelme riskini göze alarak mükemmel diyebilirim. Önce senin evinde durmamız gerekiyor mu?"

"Hayır. Haftalardır hazırlanıyorum. Arabadaki çantamda her şey var."

Babamdan bir mesaj daha geldi. Telefonumu sessize almak istedim ama onun gergin olduğunu biliyordum ve acı çektiğini görmekten nefret ediyordum.

Babacığım: Telefonu Cal'a ver. Ona bir şey sormam lazım.

"Babam seninle konuşmak istiyor." Telefonu formikanın üzerine kaydırdım.

"Yine mi? Her şeyin üstünden geçtiğimizi sanıyordum?"

"Çok titiz davranıyor. Bu benim ilk yatıya kalışım. *Bir erkekle*," dedim ona. Cal'ın patates kızartmalarından birini kaptım ve dondurmama batırdım.

Cal babama mesaj atarken gözlerini telefona dikmişti. Oyundan, şekerden ve geceyi birlikte geçirme beklentisinden dolayı çok enerji doluydum.

"Biliyor musun, bir yanım geceyi senin evinde geçirmemiz gerektiğini düşünüyor," dedi Call. Telefondan başını kaldırmadı ama yazmaya devam etti.

"Ailem bunu asla kabul etmez. Yetişkin gözetimi," dedim ona kesin bir ifadeyle.

"Evet, "yetişkin "i tanımlayın. Sanırım anlamı evlere göre değişebilir. Nereden bilecekler ki?"

"Kameralar." Hiç şaşırmadım. Ben her zaman bir polisin kızı oldum.

"Baban evi dinliyor mu? Bu cidden berbat bir şey. Boş ver. Sen benim kızım olsaydın ben de evime böcek yerleştirirdim."

"Tanrı'ya şükür de ğ i l i m ." Cal'ı masanın altından tekmeledim. "Çok dalgın görünüyorsun, ne oldu?"

"El, bu gece ne görürsen gör yine de bana katlanacağını mı düşünüyorsun? Yani, bunun aramızdaki ilişkiyi değiştirmesini istemiyorum."

"Ne kadar kötü olabilir ki? Tanrı aşkına, annen evde." "Sadece bekle."

Calvin eve dönerken, yaklaşık beş dakika sonra Fox'a yaptığı telefon görüşmesi dışında neredeyse hiç konuşmadı.

"Hey, Bradford'dayız, Delano'ya yaklaşıyoruz."

"Beş dakika sonra ön verandada görüşürüz. Ellie'nin çok eşyası var mı?" "Hayır, bir çanta. Kaç tane var?"

"Lanet olsun, kardeşim. Bugün cuma. İyi mi?"

"Paltosunu giydirdim."

"10-4." Fox telefonu bir klik sesiyle kapattı.

"Beni korkutuyorsunuz. Neler oluyor?"

"Sorun yok, bebeğim. Seni tutuyoruz." Calvin güven verici bir şekilde bacağını okşadı ama ben hiç de öyle değildim. "Onlar ne, tecavüzcü ve katil gibi mi?" Sinirlerim filtrelerimi öldürdü, bu yüzden

açık sözlü değilse hiçbir şey. Motosiklet kulübünden gelen bu adamlar ne kadar kötü olabilir ki?

Calvin arabayı bizimkinden birkaç sokak ötede kenara çekti. Müziğin sesini kısıtı ve gözlerimin içine baktı.

"Bazıları öyle. Sınır tanımazlar, kural tanımazlar, ahlaki değerlere önem vermezler. Kadınlara, hatta genç kızlara bile saygısızlık ediyorlar. Çoğu zaman sarhoş ve kabadayı oluyorlar, kavga arıyorlar ve bela buluyorlar. Kulüpte bazı düzgün adamlar var, bazıları gerçekten iyi adamlar. Ama yalan söylemeyeceğim El, babam onlardan biri değil."

"Bana gerçekten zarar vereceğini mi düşünüyorsun? Ben onun oğlunun kız arkadaşayım. Bizi savunması gerekmiyor mu, tüm kulüpler sadakatle ilgili değil mi?"

Calvin içini çekti ve bana yarım ağızla sırıttı. Beni kendine doğru çekti ve alnımdan öptü.

"Sonuna kadar bir idealist. Senin bu yönünü seviyorum." Arabayı vitese taktı ve bizim sokağa girdik. Dönüp ileri baktım, kollarımı göğsümde birleştirip savunmaya geçtim.

"Onlarla takılmak zorunda değiliz," dedim biraz sinirlenerek.

"İnan bana, takılmayacağız."

C ALVIN

Fox merdivenlerden hızla indi ve yolcu tarafındaki kapıyı açtı. Ben bagajdan eşyalarımızı alırken o da içeri uzanıp El'e yardım etti. Her iki tarafta da birer kişi olmak üzere, onu koşarak merdivenlerden yukarı çıkardık. Kolunu geri çekti ve şaşkınlıkla bana baktı.

Belki de içeri gireceğimizi ve onu tanıştıracacağımı düşündü. *Öyle bir şey olmayacak.*

Oturma odasının önünden uçarak geçtik ve onu merdivenlerden yukarı sürükledik.

"Tuvaleti kullanman mı gerekiyor?" Fox kızıma sordu. Başını hayır anlamında salladı ama gözyaşlarını tutuyormuş gibi alt dudaklarını ısırırdı.

Fox içeri giriyor, odanın kapısını kapatıp kilitliyor. Ellison ceketini ç ı k a r m a d a n yatağıma oturdu.

"Yiyeceklerle ilgili bir şeye ihtiyacınız olursa bana mesaj atmanız yeterli. Ya da Ellie'nin tuvalete gitmesi gerekirse ben de sizinle gelebilirim, bu gece evde kalacağım."

"Affedersiniz?" Ellison söyledi. Bize bakarken incinmiş görünüyordu.

"Tam anlamıyla değil," dedim ona.

"Bu çok garip. Annen beni davet etti!"

Fox, "Uyumaya hazır olduğunda gelip sizi alacağım ve birlikte gidebiliriz," dedi. "Her türlü önlemi alıyoruz."

"Merhaba! Ben buradayım. Seni duyabiliyorum. Bana neler olduğunu anlat."

Arabada ona yeterince iyi bir açıklama yaptığımı hissettim. Ama Ellison kızgındı. Pijama partimizin hafta sonunu kilitli bir dolapta saklanarak geçireceği anlamına geldiğini fark etmemişti.

Fox odadan çıkmadan önce, "Hemen koridorun sonundayım," dedi. Kapıyı arkasından kilitledim ve küçümsemeyle yüzleşmek için geri döndüm.

"Benden utanıyor musun?" Ellison bana inanamayarak sordu.

"Tanrım, bebeğim, hayır. Babam ve benim kötü bir ilişkimiz var. Tamamen b e r b a t . Düşmanca. Eğer eline fırsat geçerse, bana ulaşmak için seni kullanacaktır." "Beni nasıl kullanacak?"

Ciğerlerimden zorla hava çıkardım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. *Yolları sayayım.*

"Beni aşağılamak, küçümsemek ve kızdırmak için her fırsatı değerlendiriyor. Bu hep böyle oldu."

"Ama o senin baban?"

"Ve benden nefret ediyor!" Yumruğumu duvara vurdum ve ellerimi yüzüme sürdüm. Ellison başladı ve benden ve kontrolden çıkmış öfkemden uzaklaşmak için yatağa doğru geri çekildi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimin topuğuyla gözlerimi ovuşturdum. "Özür dilerim bebeğim. Senin önünde kendimi kaybetmek istemezdim."

Ona döndüm ve elimi uzattım. Ellison sürünerek yatağıma geri döndü ve beni kollarına aldı. Yüzünü boynuma gömdü ve ben de şampuanının kokusunu içime çektim. Ona daha fazlasını anlatmak istiyordum ama hiç kimseye bu kadar açılmamıştım. Hiç kimseye.

"El, anneme vuruyor."

"Aman Tanrım! Calvin, çok özür dilerim." Elleriyle yüzümü kavradı ve kapalı gözlerimi öptü. Onun nazik dokunuşuyla vücudumdaki stresin uçup gittiğini hissettim.

"Fox ve ben etraftayken olmaz, çünkü onu durdururuz. Ama biz burada olmadığımızda, korkak herif bir pislik gibi ellerini kızın üzerine koyuyor. Onu sürekli aldatıyor, hem de gözünün önünde."

Ellison burnumu ve dudaklarımı öptü. Başının arkasını tuttum, ellerim uzun saçlarının arasından geçti.

"Neden buna katlanıyor?"

Başımı salladım, çünkü bu sorunun cevabını bilmiyordum. Fox ve ben ne kadar teşvik edersek edelim annem asla gitmeyecekti. İçimdekileri dökmeye karar verdim. Ellison beni koşulsuz seviyordu ve beni asla yargılamazdı.

"Ben yedi yaşındayken kolumu kırdı. Doktorlara *kabadayılıktan* olduğunu söylemişti. Daha çok buzlu dondurma aldıktan sonra dondurucuyu açık bırakmamın cezası gibi."

"Ah bebeğim, senin de canını yakıyor." Bu bir soru değil, gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken başını salladığı bir ağıttı. "Bana söylemeliydin Calvin. Bunu yalnız yaşamak zorunda değilsin."

Onu daha önce sevdiğimden daha fazla sevebileceğimi düşünmüyordum, ama onun sözleriyle kalbim kırıldı, dev bir açık yara haline geldi. Kafatasını kucakladım ve dudaklarını kendime çektim. Ağzını isteğime açtı ve ben bu öpücükle onun ruhunu aradım. Sessizce ondan her zaman benim olmasını istedim. Bu aşk yakmadı, iyileştirdi ve yatıştırdı. Birbirimize bağlandık, zamanın ve mekânın izini kaybettik, ulaştık ve takip ettik, bir büyü gibi hissettiren nazik bir itme ve çekme. O kucaklaşmadan hiç ayrılmak zorunda kalmadık çünkü aynı anda hem yaşıyor hem de ölüyorduk. Bu dünyada başka hiç kimse acımı nerede sakladığının şifresini çözemezdi. Ama Ellison bunu akıcı bir şekilde yaptı ve onun kabulü bir şekilde beni kendimden özgürleştirdi.

Onun kollarında olmak istediğim kişi oldum.

E LLISON

Uykudan bir bombanın patlaması gibi çıktım, yataktan fırladım ve boğazımı tuttum. Sanki yoksun bırakılmışlar gibi ciğerlerime hava çektim ve ciğerlerim sanki yoksunluk gerçekmiş gibi tepki olarak yandı.

Sonra motosikletlerin devir sesini duydum ve bir anda o geceye geri döndüm. Karanlığı aydınlatan polis araçlarının ışıltısı, uzaktan gelen siren sesleri, annem ve babam yataktan fırlayıp kapıya koşarken havaya yayılan korku. Evimiz otoyol çıkışına bir milden daha yakındı, Adler neredeyse eve varıyordu. Ancak sıcak bir yatağın karşılaması yerine, bir tır önünü kestiğinde frenini tutmayan ıslak kaldırımla karşılaştı.

Yüzlerindeki acı dolu ifadeyi, kendilerini, birbirlerini ve hatta biricik kızlarını bile teselli edemeyişlerini hatırladım. Yataktan fırladığımda o çaresizliği hissettim, adrenalin bir amfetamin gibi damarlarımda gelişigüzel dolaşıyordu. Nerede olduğumu ya da bu trajedinin tekrar yaşanmasını engelleyip engelleyemeyeceğimi bilmiyordum. Ama deneyecektim; Adler'i yanımda tutmak için her şeyi yapacaktım.

Mobilyaların düzeni bozulmuş gibiydi ve kalçamı sert ve sabit bir şeyin üzerinde kontrol ettim. Acı çok şiddetliydi ve neredeyse nefesimi kesiyordu. Çarpma ya da morlukları umursamadan bir kenara ittim. Tek istediğim orada olup Adler'e son bir kez sarılmaktı. Kapıyı açıp koridora fırladığımda korku geri çekildi. Parkeye alışkın olduğum halde çıplak ayaklarımın altında halı vardı. Normalde merdivenleri bulduğum yerde, hızla bir duvara çarptım. Bir kaçış yolu bulmak için koridoru tararken başım bir o yana bir bu yana savruldu.

"Geliyorum Adler," dedim karanlığa doğru.

Merdivenler arkamdaydı ve ikişer ikişer aşağıya indim. Kalbim bir gong gibi çarpıyor, çarpmanın etkisiyle genişleyen dalgalanma tüm vücudumda yankılanıyordu. Devrilen motorların sesi uzaklaştıkça azaldı, yavaşladıkça susturuculardan gelen patlamalar köşeye çoktan ulaştıklarını gösteriyordu.

"Adler!" Ciyak ciyak bağırdım. Nefes nefese kalmıştım ve konuşamayacak kadar perişandım. Ben oraya varana kadar ölmüş olacaktı.

Soğuk muşamba ayaklarıma çarptı ama evimizin zemini ısıtmalıydı. Işık kör ediciydi ve gözlerimi korumaya ve nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm kabardı.

Kendimi tuhaf hissettim ve nöbet geçiriyor muyum diye merak ettim.

Tanıdık yeşil gözler benimkilerle birleşince paniğim tavan yaptı. Bu yüzü tanıyordum ve bana huzur verdiğini biliyordum ama bir şeyler o kadar yanılttı ki, dehşet kalbimi kavradı ve sıkıttı.

"Adler?" Nefes nefese sordum.

"Adler? Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, tatlım. Mutfağımdasın."

Bana doğru kararlı adımlarla ilerlerken duvara doğru geri çekildim. Dar kot pantolonu, siyah deri çizmeleri ve beyaz atletiyile hem tehlikeli hem de çekici bir görünüm sergileyerek beni duvara sıkıştırdı. Sarı saçları geriye doğru taranmıştı ve sakalları kesilmişti. Klasik dövmeleleri açıkta kalan derisinin her santimini kaplıyordu. Gözümü korkutsa da o yeşil gözleri ezbere biliyordum.

Gözleri çerçevemi taradı ve hemen parladı. Onun ne gördüğünü görmek için aşağıya baktım. Erkek şortu, göğüslerime yapışan şeffaf beyaz tişört, dikleşmiş ve kumaşa meydan okuyan meme uçları. Dudaklarımı yaladım ve ellerimi arkamdaki duvara dayadım, o kadar yaklaşmıştı ki nefesindeki alkolün kokusunu alabiliyordum.

"Sakin bana Cal'in sevgilisi olduğunu söyleme," dedi. Elini belime doğru uzattı, sert ama sıcak avucu kalçamdan göğsümün alt kabarıklığına kadar gitti. Başparmağı ağrıyan meme ucuma dokunmadan önce bir an için orada sıcak ve ağır bir şekilde oyalandı. Verdiğim tepkiye, külotumun nasıl ıslandığına ya da vücudumun onun dokunuşu altında nasıl titrediğine engel olamadım. Bu adamdan çok korkuyordum ama vücudum bana ihanet etti.

"Tüm bunlar lanet Cal için mi? Tanrı aşkına. Güzel bebeğim, senin gerçek bir erkeğe ihtiyacın var," dedi. Başparmağı kalkık meme ucumun etrafında dönmeye devam ederek doğrudan klitorisime istenmeyen elektrik dalgaları gönderdi. Bir eliyle çenemi zorla kavrarken diğer eli külotumun içine kayınca dudaklarım aralandı.

İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama bunun yerine kollarına doğru düştüm ve onu itme isteğime rağmen ona sarıldım.

C ALVIN

Sessiz bir eve uyandım ve yatağım sıcak ve rahat olmasına rağmen bir şeyler yolunda gitmiyordu. Ev çok sessizdi ve huzursuzluk zehir gibi kan dolaşıma karışarak beni rüya halimden çıkarıp misafir odasının kapısının dibine fırlattı.

Kapı açık.

Yatağın üzerindeki örtüler indirilmişti ama Ellison yoktu. "Fox!"

Çığlık attım.

Yumruğumu kapısına vurdum. Boxerlı, dağınık saçlı, yumruğunda beyzbol sopasıyla açtı.

"O gitti." Merdivenlerden aşağı uçarken ona söylediğim tek şey buydu. Tırabzana tutunarak son beş basamağı atladım ve bir panter gibi mutfığa indim.

Ellison onun kollarındaydı ve ben kırmızıyı gördüm. O benim kanımdan, ama benim için önemli olan tek şey o.

Kesin bir şekilde atladım, bir katilin hassasiyeti zaten damarlarımda dolaşıyor.

"Onu bana ver," diye emrettim. Çenem sıkıldı, içimdeki öfke zehir gibi kaynadı. Onu öldüreceğim. Umurumda bile değil, onun hayatına son vermek benim için bir zevk olacak.

Babamın yüzünde bir şüphe gölgesi belirdi, daha önce hiç ifade ettiğini görmediğim bir kırılma noktası. Bu gölge çabucak sönüp kaşlarını çatı; bana yaptığı her kötü muameleden sonra nefret etmeye başladığım bir yüz için çok daha uygun bir ifade.

Şaşırtıcı bir şekilde, soru sormadan onu geçti. Baygın halini göğsüme bastırdım ve onu arkamda koştuktan yeni gelmiş gibi nefes nefese duran Fox'a vermek için döndüm. Tepkisi sinirsel enerjiden kaynaklanıyordu çünkü Tyler Montgomery ve benim birbirimizi öldürmeyeceğimize güvenmiyorduk.

"Ambulans çağırıyor muyuz?"

"Onu yukarı çıkarın, burun spreyini kullanın, yavaşça uyandırın."

Babama doğru yürüdüm, şahdamarını kesmeye kararlıydım. Bu adam benim için değerli, kutsal ve dokunulmaz olan şeyleri lekelemekte asla başarısız olmadı. Eğer hayatımın aşkına zarar veriyse, bunu kanla ödeyecekti.

İlk yumruğu o attı ama ben hazırdım ve eğildim. Onu boynundan yakaladım ve başparmaklarımı soluk borusuna soktum. Beni başımın yan tarafından kelepçeledi ve çarpmanın etkisiyle kulaklarım çınladı. Sıcak kan damlalarının başımdan aşağıya doğru süzülmesini hissedebiliyordum.

Madem beni görmeye dayanamıyordu, neden bana sahip oldu?

Tıkanıklığı aşmak için başarısız bir şekilde hava emmeye çalışırken yüzü basınçtan pancar gibi kızardı. Daha sıkı kavradım. Tyler vücut ağırlığını kullanarak hamle yaptı. İkimizi de ağırlığımızın etkisiyle kırılan mutfak masasının üzerine düşürmeyi başardı. Altımızdaki eski ahşap yapılar parçalanırken sandalyeler düştü. Hayatım boyunca her sabah oturduğum, annemle konuşurken soğuk mısır gevreğini yediğim masa. Sayısız

morarmış bir gözü, bir çürüğü, bir sıyrığı kapatmaya çalıştığı konuşmalar.

"Seni küçük pislik, herkesten daha iyi olduğunu sanıyorsun," zar zor konuşabiliyordu ama üstümdeki yeni açısı konuşmasına yetecek kadar hava almasını sağlıyordu. Beni boğmak için ellerini boynuma götürdü. *İyi şanslar*. Ondan en az iki dakika öndeydim. Gerçek korkağın kim olduğunu görecektik.

"Siktir git," dedim ona.

Yüzüme tükürdü.

Öfkem kaynadı ama patlamadı. Başparmaklarımı daha da içeri soktum, boynundaki kordonlar eforla gerildi.

Tyler daha da sıkı ve hava artık benim için bir seçenek değildi. Kararlılığım azalmadı, daha da güçlendi, onun nefretiyle beslendi.

Sonra elleri boynumu terk etti ve sudan çıkmış balık gibi ağzımı ve ciğerlerimi açtım. Üstünlüğü ele geçirmek için onun üstüne gelecek şekilde yuvarlandım. Ciğerlerim yanıyor ve göğsüm ağrıyordu ama kalbim intikam hırsıyla çarpıyordu. Babama karşı duyduğum sevgi ya da bağlılık uzun zaman önce yanmış bir köprüydü. Geriye kalan tek şey kopmuş bağlar ve onun bana aktardığı soğukkanlı katil içgüdüsüydü - Tanrı vergisi Montgomery mirasının bir parçası.

Tyler pantolonunun belinden bir 38'lik çıkardı. Silahlı olduğunu, oğluyla kendi yumruklarıyla dövüşecek kadar erkek olmadığını bilmeliydim. İçindeki hayatı söküp atma umuduyla boğazını sıkıttım.

Silahlı serbest bıraktığında, yüzümün yanından uzanıp tavana nişan aldı ve iki el ateş etti.

Bir uyarı.

Fox merdivenlerden uçarak indi. Babamı benden kopardı ve ellerim ölümcül tutuşlarından kurtuldu. Tyler kasıldı, iki eli de sanki daha fazla zarar görmesini engellemek istercesine boynunu sarıyordu. Ölüm çingırağını duymaya hazır bir şekilde Tyler'a doğru sıçrarken Fox beni engelledi. *Merhamet* göstererek geri çekilmeyecektim, gözlerinin kafasının içinde geriye yuvarlanmasını memnuniyetle izleyene kadar bırakmayacaktım.

İnsanlık üzerinde bir leke daha, mahallede bir bela daha, annemin gözyaşlarıyla dolu bir gece daha.

Ama Fox'un vücudu beni duvara çarptı ve kuduz bir hayvan gibi geri çekti. Ağabeyimin inatçı tutuşuna karşı hırlarken, tıslarken ve kıvranırken yüzüm sıcaktı, kan ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Onu öldüreceğim. Onu öldüreceğim," diye hırladım.

Fox'un omzunun üzerinden Tyler'ın ellerini indirip, dağınık saçlarını gözlerinden silkelemesini izledim. Hınzır gözleri kan vaadiyle parlıyordu. Kendini toparladı ve yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı. Aşıl topuğumu, tek gerçek zayıf noktayı bulmuştu.

Ellison

Ve Tyler Montgomery bunu yaşamama asla izin vermezdi.

Vücut geliştirmeci ağabeyimin kollarının kafesini zorlayarak ona karşı direndim. "Cal, senin kontrolünü kaybetmen onun zaferidir. Tam onun avucunun içine oynuyorsun."

Fox haklıydı ama bu nefreti hafifletmedi. Buna bir son vermenin tek yolu babamın kalıcı olarak gitmesiydi. Kardeşime karşı mücadele ederken gücümü tükettim. Beni zapt etme çabası asilceydi ama bunun hiçbirimiz için iyi sonuçlanacağını sanmıyordum.

Ta ki Ellison merdivenlerden inip mutfığa girene kadar.

Üçümüz de donup kaldık ve onun şeklini gördüğümüzde sessizleştik. Açık tenli, kırmızı dudaklı, siyah saçları gelişigüzel bir at kuyruğundan aşağı dökülüyordu.

"Calvin, eve gitmek istiyorum." Babama bakmayı reddetti. Fox benden uzaklaştı ve Ellison tüm gücüyle kollarıma atıldı.

"Seni eve götüreceğim, bebeğim."

Onun huzurunda sakin kalmaya çalıştım. Babama da bakmadım, bakarsam cinayet arzusunun geri döneceğini biliyordum. Tyler'ın harap olmuş soluk borusundan aldığı ağır nefesler dışında ev yine sessizdi. Dışarıda rüzgâr hızlandı ve dallar uğursuzca mutfak penceresini tırmaladı. Bu ailenin paramparça olan tek parçası yemek takımının kalıntıları değildi.

"Hadi gel." Ellison'ı topladım, saçlarını yüzünden geriye doğru ittim ve kolumun altına sıkıştırdım.

"Kanaman var Cal," dedi. El başımın yan tarafına dokundu ve daha fazla gözyaşı dökülmekle tehdit etti. Eğer ona dokunursa, onu öldüreceğim. Eğer ona zarar verirse, bu işkence olur.

Ön kapıdan topallayarak çıkarken birbirimize sarıldık.

Üçüncü kez, Şef Kraft'a hoparlörden evimin neden bizim için güvenli olmadığını açıkladım.

"Ama Emily annenizin sizi izleyeceğini söyledi. Anlamıyorum. Ortadan mı kayboldu?"

"Annem büyükannemle büyükbabamın evine gitti. İşler kontrolden çıkmaya başladığında gider."

"Baba, bu Cal'in suçu değil!" Ellison büyük, kabarık beyaz kanepenin diğer ucundan yalvardı.

"Ellison, yatağa gir. Bu benimle Cal arasında!" Kraft gürledi, huysuzca emir yağdırıyordu. İşler istediği gibi gitmediğinde ya da yüzde yüz bilgilendirilmediğinde bundan hoşlanmazdı. Tyler Montgomery bir Rottweiler ise, Ellison'ın babası da hırçın bir Chihuahua'dan başka bir şey değildi. Öfkesiyle başa çıkabilirim.

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Kızımın önünde sana el mi kaldırdı?" "Kızım orada olsa da olmasa da olacaktı. Biz anlaşıyoruz."

"Evlat, bir ebeveynle iyi geçinmek başka bir şeydir, kendi kanından ve canından birine silah çekmek tamamen başka bir şeydir. Babanın silah ruhsatı var mı? Sadece suç duyurusunda bulunmalı mıyız diye merak ediyorum."

"Döndüğünüzde bunu çözelim."

"Yeterince adil. Yaranın fotoğrafını çek. Seni görebileceğim bir yerde kanepede uyu. Kızımın odasına gizlice girmek yok. Alarm sistemini etkinleştirdiniz mi?"

"Evet, efendim."

"Bu gece için sokağa bir ekip göndereceğim. Size daha fazla sorun çıkarırsa şerifi arayın. Direkt numara buzdolabının üzerinde. Ellie, bebeğim, orada olduğunu biliyorum. Calvin'ini bir daha görmemen için seni cezalandırmadan önce yukarı çık."

"Evet, baba!"

Ellison bana iyi geceler bile demeden merdivenlerden fırladı.

Bağlantı koptuğunda arkama yaslandım ve ellerimle yüzümü kapattım. Boğazım cehennem gibi yanıyordu. Umarım onunki tamir edilemeyecek kadar kötüdür. Ellison'a aralarında ne olduğunu sormaya bile cesaret edemedim. Cevabın beni hapse attırmasından ya da daha kötüsü sevdiğim kızıdan ayırmasından korkuyordum.

Hayat boktan bir şeydi ve hiç de adil değildi.

E LLISON

Huzursuz bir gecede ikinci kez uyandım. Motor sesleri ya da kahve kokusuyla değil, şafağın gelişini haber veren kuş cıvıltılarıyla. Kendi odamdaydım, on iki yaşımdan beri sahip olduğum beyaz gölgelikli çerçeveli pembe yatağımdaydım.

Ailemin yatak odasında kameralar da dahil olmak üzere evin güvenliğini devre dışı bırakan bir kumanda vardı. Kumandayı bulana kadar babamın komodinini karıştırdım ve sistemi kapatacak kodun ya benim ya da Adler'in doğum tarihi olduğuna bahse girdim.

Okuma gözlüklerinin, İncil'in ve antiasit tabletlerinin arasından, ağabeyimin ilk motosikletine binerken çekilmiş yıpranmış bir fotoğrafını çıkardım. Resimde gülümsemesi ışıldıyordu, kıyafeti ve motosikletiyle gurur duyuyordu; Adler'in coşkusu bulaşıcıydı. Ağabeyimi, onun sıcak kucaklamalarını ve koruyucu kollarını özlemiştim. Onun yokluğu ailemizde ne kadar uğraşırsak uğraşalım asla doldurulamayacak bir boşluk bırakmıştı.

Adler'in doğum tarihi çalıştı, sistem kapandı. Kumandayı ve fotoğrafı bulduğum yere geri koydum ve ses çıkarmadan kapıyı kapattım.

Cal'in babasının yırtıcı dokunuşunu, gözlerindeki sadist bakışı hatırladığımda midem bulandı. Calvin'i kanepede uyanık bulmak için merdivenlerden aşağı koşarken aklımdan zorla çıkardım. Bacaklarını kendine özgü geniş ve sırdaş V pozisyonunda açmıştı ama başını eğmiş, ellerinin arasına almıştı. Yaklaştığımda kan çanağına dönmüş gözleriyle bana baktı, yüzünün her yerinde acı vardı. Boynu morluklar içindeydi ve sadece bakarak bile gözünü kırpmadığını söyleyebilirdim.

"Oh Cal!" Bacaklarının arasına diz çöktüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Öpücüklerim başının tepesine kondu. Göz teması kurmak istemedi - beni düşmanının kollarına düşürecek ne olduğunu bilmek istemedi.

Ama babasının dokunuşunu silmek için onun ellerine ihtiyacım vardı. Cal'ın babasını düşünmek istemiyordum, sadece bizi düşünmek istiyordum. Bacaklarının arasından kalktım ve kucağına oturdum. Cal benim bu kadar cesur olmama alışık değildi, hep kendimi tutardım. Yüzünü kendime çektim ve onu vaatlerle dolu bir öpücüğe boğdum, bunu atlatmak için ihtiyacımız olan tek şeyin aramızdaki sevgi olduğunu ona göstermek için can atıyordum.

"Ellison, kameralar," dedi. Ağzımı ondan ayırmadım. Bunun yerine parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve onu izin verdiği kadar derinden öptüm. Tepkisi anında oldu ve vücudunun benimkiyle konuşma şeklinden gurur duymaktan kendimi alamadım.

Yaklaşımlarım karşısında zayıf bir itirazda

bulundu. "Onları kapattım," dedim ona.

Elleri hemen belimden kışıma indi. Sertliğini merkezime bastırdı ve beni umutsuzca dilledi.

Normalde Cal ailemin güvenine ihanet etmek istemediği için itiraz ederdi ama son yirmi dört saat içinde o kadar çok şey yaşamıştık ki birbirimize dokunarak teselli olmaya ihtiyacımız vardı.

"Beni yukarı çıkar," diye fısıldadım öpücükler arasında kulağına.

"Siktir, Ellison. Bana ne yapacaksın?" Beni kaldırdı, hâlâ kucağında oturuyordum, ön kollarını kığımın altından geçirdi. Merdivenleri tırmanırken alnını benimkine dayadı, gözleri benimkilerle temasını hiç kesmedi. "Canını yaktı mı? Sana dokundu mu?"

Cevap veremedim. Kalbinde kalan azıcık umudu da yok etmek istemiyordum. Bunun yerine başımı arkaya attım ve saçlarımın arkaya düşmesine izin verdim. Calvin boynumu öptü, ısırıklar ve nazik emme bacaklarımın arasında bir ateş yaktı. O da bunu hissetti, bana doğru bastırıldığı sertlik çaresizliğinin sinyalini veriyordu.

"Beni sadece korkuttu Cal, ama bana zarar vermedi." Öpücüklerine ve aşk ısırıklarına karşılık vererek kelimeleri boynuna fısıldadım. "Bana dokunmanı istiyorum, böylece o geceyi unutabilirim."

Calvin kapımı çarparak açtı ve beni yatağa fırlattı. Daha önce buraya gelmesine hiç izin verilmemişti ve gözleri odamı tarayarak her şeyi içine aldı.

"Demek burası, ha?" Pencereye doğru yürüdü ve sokağın karşısındaki evine baktı. Bu kasabaya taşındığımdan beri birbirimizi o lombozlardan izlerdik.

O dikkatini dağıtırken tişörtümü ve erkek şortumu çıkardım, yastıklarına uzandım ve onu baştan çıkarmak için vücudumu baştan çıkarıcı bir şekilde kıvırdım. Ellerimi başımın arkasına koyarak kendime güveniyormuşum gibi bir hava yarattım ama içim titriyordu, yaralarım ne yapacağından korkuyordum.

"Ellison," diye mırıldandı. Döndüğünde çenesi düştü. Sonra yavaş yavaş, ayaklarımdan başlayarak, gözleri yukarıya, yüzüme doğru tararken bakışları bedenimi yuttu. Yoğun bakışları altında tenim karıncalandı, tüylerim diken diken oldu.

Yatağa tırmandı ve bir hamlede tişörtünü çıkardı. Calvin dizlerinin üzerinde yatağa d o ğ r u yürüdü ve eşofmanının üzerinde zorlanan sikinin dış hatlarını görebiliyordum.

"Kendimi verebileceğim başka kimse yok. Eğer seks yapmak istiyorsan; ben hazırım."

Calvin bakışlarını bedenimden ayıramıyordu. Kesik izleriyle delik deşik olmuş kolumu kaldırdı ve bir prens gibi elimin arkasını öptü.

"Bunu ailene yapmazdım, El. Onlar bana güveniyor. O zaman çok yakında gelecek."

Cevabına dudak büktüm ve o da gülümsedi. Cal parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve sonra vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar üzerimden geçti. Uzandım ve ellerimi tüm mürekkebinin üzerinde gezdirdim. Çıplak gövdesi aynı anda hem korkutucu hem de nefes kesiciydi. Çok yetişkin, çok sert, hatta tehlikeli görünüyordu ama ben onun kalbini biliyordum.

"Aklını kaçırmanı sağlayacak başka yollar da bulabilirim. İyi bir şekilde. Güven bana."

Dilini içeri daldırmadan önce dudaklarını şefkatle dudaklarıma değdirdi. Onu açıklıkla öptüm ve sertliğiyle buluşmak için vücudumu kaldırdım, kendimi pervasızca ona sürttüm.

Vücudumdan aşağı kayarak her bir benime, çilime ve yara izime öpücükler bıraktı. Göğsümün kabarıklığını öptü ve sonra ağrıyan ucunu ağzına aldı. Dilini sertleşmiş tepenin üzerinde gezdirirken içimde bir sıcaklık oluştu. O kadar ıslanmıştım ki utandım ama zevk iniltileri ağzımdan benden habersiz çıktı.

Cal daha da aşağı kaydı ve ben onun bakışlarından kaçmak için kıvrandım. Işıkları kapatmadık ve heyecanımın yatak örtülerini çoktan lekelediğinden emindim. Sanki ilk defa

Birinin bana gerçekten bakmasına izin verirdim. Çıplak ve savunmasızdım, hem fiziksel hem de duygusal yaralarla kaplıydım. Adler öldüğünden beri kalbimi pek çok şekilde korumuştum ve işte burada, Cal'in avucunun içinde, açıkta atıyordu. Beni koruyucu kabuğumdan dışarı çağırırdı ve gardımı indirip onu içeri almam için beni cesaretlendirdi. Artık içimden akan, onun dokunuşuyla doruğa çıkan ve kabaran sevgiyi zapt edemiyordum. Aşkımızla sonsuza dek sürecek bir hikâyeye yaratabileceğimiz Cal'a sonsuza dek bağlı olduğumu hissettim.

Ağzı en mahrem yerlerimi nazikçe kontrol altına aldığı anda, öne fırlayan inlemeleri ya da ona hevesle kendimden daha fazlasını sunan kalçalarımın itişini tutamadım. Kendi uyarılmışlığımla sınırlı olana kadar, artık vücudumu kontrol edemeyeceğim bir hezeyan noktasına gelene kadar beni merkezimden yukarı ve aşağı doğru okşadı.

Tam da onun ısrarlı dokunuşları yüzünden akıl sağlığımı kaybedeceğimi hissettiğim anda, tamamen çözülene kadar diliyle içime girdi. Kalçalarım çarşaflardan kalktı ama Cal bir eliyle beni tuttu, diğer eliyle de aşırı hassaslaşmış meme uçlarımı çimdikledi. Bu hissin bende yarattığı etkiyle gözlerim kocaman oldu. Sonu yokmuş gibi görünen bir coşku kuyruğunun içine düştüm.

Tam dalgalar merkezimden dışı doğru yuvarlanmaya başladığında, Cal klitorisimi diliyle yumuşakça tuttu, işkence edici, nefis daireler çizerek masaj yaptı. Vücudum sarsıldı, sırtım kamburlaştı ve hareketsizleşti, meme uçlarım büzüldü, ta ki son bir vuruş büyüğü bozana ve ben dağılana kadar. Orgazm içimde titreşirken utanmadan ağzına doğru titredim, sadece benden sızan ılık sıvıların miktarından utandığımda sakinleştim.

Dünyayı sarsan dalgalar nihayet dindiğinde Cal yanımdaki yastıklara uzandı ve çok geçiren bedenimi çıplak göğsüne çekti.

"Ellison, sen inanılmazsın," dedi. Başımın tepesini öptü ve saçlarımı okşadı. "Ve çok seksisin," dedi. Calvin ağzımı kendi ağzına çekti ve dillerimiz yeniden birleşti. Beni tekrar gıcırdatana kadar öptü, hala benimkilerin arasında kayganlaştırıcı varken kalçasına bindi. Meme uçlarımı emmek için başını aşağı eğdi ve başka bir orgazm yükseldi ve sakin ruh halimi parçaladı. Bacağının üzerine boşalırken vücudum tekrar sarsıldı, kalçalarım onunkileri sıkıyordu ve Calvin bana şeytanca gülümsedi.

"Sen lanet bir havai fişeksin, bebeğim." Tekrar doruğa ulaşma yeteneğimle gurur duyuyor gibiydi. Muhteşem dolgun dudaklarını boynumun dibine yerleştirerek sert ve şiddetli bir şekilde emdi, elleri omuzlarımı tutuyordu.

"Calvin, hayır. Ailem görecektir," diye uysalca itiraz ettim. Aşırı dozda zevkten beynim durmuştu.

Bölgesini işaretleyen, zaferini ilan eden kan moru bir iz, bir uyarı bıraktı.

İKİ YIL SONRA.

C ALVIN

"Az önce tişörtünü üç kez mi değiştirdin?" Fox aynada kendine bakıp esnerken sordu. Fox son iki yıldır spor yapıyordu ve bir canavara dönüşmüştü. Sokakta yürürken insanlar ona yol veriyordu. Ve geçen yıl, nihayet bir adaydan tam teşekküllü bir üyeye dönüşmüştü. Derinlerdeydi, tüm suç faaliyetleri hakkında bilgi sahibiydi, Fox babamın sağ koluydu. Asla olmak istemeyeceğim bir pozisyon.

"Bugün onun on sekizinci doğum günü. İyi görünmek istiyorum. Bununla ilgili bir sorun mu var?"

"Aslında kırbaçlanmak için am bulman gerektiğini biliyorsun. Onunla hiç yattın mı? Ne zamandır çıkıyorsunuz? Yirmi beş yıldır mı?"

Ne düşündüğü umurumda değildi. Elli başıma gelen en güzel şeydi. Beklemesi gerekiyorsa, beklerdik. Başka şeyler de yapıyorduk ve benim için bundan daha iyisi yoktu. İkimiz hâlâ samimiydik, birbirimizi penetrasyon olmadan da boşaltabilirdik. Seks yaptığımızda mükemmel olmasını istiyordum, onu acele ettirmek istemiyordum. Onu bu şekilde deneyimleyemediğim için çıldırmıyorum değildim. Çıldırıyordum ama sabırsızlığım için onu kurban edecek ya da ailesinin güvenine ihanet edecek değildim. Ellison beklemeye değerdi ve beklemenin faydaları için söylenecek bir şey vardı. İkimiz de birbirimize duyduğumuz arzuyla aklımızı kaçırmıştık ama erteleme cinsel kimyamızı besleyen bir gerginliği vardı. Ellison'ı sadece öpmek bile erotikti.

Bununla birlikte, kırmızı kanlı bir erkek gibi, onun bekaretini almayı, onunla sonuna kadar gitmeyi ve benim için boşalmasını izlemeyi hayal ettim. Biz zaten patlayıcıydık, gördüğüm diğer çiftlerden daha büyük bir tutkuyla seviyorduk. Karşıma seksi eklemek son bileşen olacaktı.

Fox saçımı düzeltmekle ilgilenmemle alay etti ve odamdan çıkarken başını salladı. Bana bok atmayı severdi, ama canavar ne derse desin, her zaman yüzde yüz arkamı kollardı.

Sanırım gerçek aşk fikri, kardeşim de dahil olmak üzere benim dünyamdaki tüm erkeklere yabancıydı. MC hayatını yaşamak, ayaklarınıza kapanan sonsuz sayıda kadın anlamına geliyordu. Örneğin babam sadece parmaklarını şıklatırdı ve kadınlar koşarak gelirdi. Hepsine tam bir çöp gibi davranırdı. Öte yandan annem, onun kulüp fahişelerine davranışına kıyasla kraliyet ailesi gibiydi. En azından anneme vurmamaya *çalışırdı*, bu da yattığı diğer kadınlara tanınmayan bir lükstü. Bana hayat veren adamda kurtarıcı hiçbir özellik görmüyordum, annemin ve kardeşimin neden ona bağlı kaldıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne için? Para için mi? Ellerimi kana bulamak istemiyordum, çalışacaktım, kendi paramı kendim ödeyecektim, kendi kendini yetiştirmiş bir adam olacaktım. Kulüp dramasının hayatımı zaten olduğundan daha fazla gölgelemesini istemiyordum.

Ceketimi aldım ve dışarı çıktım.

"Görüşürüz Fox!" Bodruma doğru bağırdım. Müzik bangır bangır çalıyordu ve yere vuran ağırlıkların sesi Fox'un demir pompaladığı anlamına geliyordu. Müzikten duyamadığım bir şeyler bağırdı. Onu tanıdığım kadarıyla, kaba ve bana yönelik aptalca hakaretlerle doluydu.

Ellison ben daha zili çalmadan kapıyı açtı, güzelliği ve ne kadar heyecanlı olduğunu ele veren gülümsemesiyle gözümü kamaştırdı. El, kıvrımlarını belirginleştiren siyah bir elbise giymişti. Birlikte geçirdiğimiz yıllar içinde çok büyümüştü ve artık küçük bir kız değildi.

"Hey bebeğim!" Neredeyse kollarıma atlayacaktı. Yardım edemedim ama açık kapıdan fuayeyi tarayarak ebeveynleri, yani Şef Kraft'ı aradım. Ellison kalan tek çocuklarıydı, korumacıdılar. Anladım ve sınırlarına saygı göstermeye çalıştım. Ellison annesiyle seks hakkında konuştu. El hazır olana kadar beklediğimi, ona baskı yapmadığımı biliyordu. Bu uzun bir yol kat etti, aslında bana güvenmelerinin tek nedeni bu olabilir, bu ve onu sevdiğim gerçeği.

"Çok güzel görünüyorsun." Eğilip kulağına fısıldadım ve sonra kulak memesini usulca ısırdım. Kıkırdadı ve yanakları pembeleşti. Onun kızardığını görmek hiç eskimiyordu. Tanrı'dan bunu, birbirimizi etkileme yeteneğimizi asla kaybetmemeyi umuyordum.

Ellison boynumu bırakmadan üstümdeki basamağa kaydı. Ufak tefek, kısa boylu ama şehvetli ve kıvrımlı.

"Bu gece Vegas'a kaçalım ve evlenelim. Sonra bütün gece kumar oynayıp porno dergiler alalım. Ve puro!"

"Birileri nihayet on sekiz yaşına girdiği için mutlu, ha?"

El'den altı ay daha büyüktüm ve bu yenilik şimdiden biraz yıpranmıştı. "Ne istersen yapabiliriz, yeter ki seni gece yarısına kadar eve getireyim." Tek kaşını kaldırdı ve bana o yaramaz bakışını attı. Doğrudan sikime doğru koşan bir bakış. Bu kız zırhımdaki tek çatlaktı. Onun dokunuşu asla hayır diyemeyeceğim bir uyuşturucuydu. Onun ihtiyacı beni güçten düşürüyordu. Sırf onun gözlerindeki hayranlık dolu bakış için yanan kömürlerin üzerinde yürüyebilirdim.

Doğuştan gelen hakkım beni pek çok şey yaptı ama beni bir erkek yapan Ellison Kraft'tı. Hayatımın geri kalanını ona ne kadar minnettar olduğumu hissettirerek geçirmeyi planlıyordum.

"Bana deli diyebilirsin ama içimden bir ses babanın seninle koridorda yürümekten çok memnun olacağını söylüyor. Seni hak ettiğin tüm tantanayla uğurlamak."

"Haydut fantezimi mahvediyorsun," diye dudak büktü Ellison.

Bende onlardan yoktu, evim gerçek kanun kaçaklarıyla doluydu. "Sana bunun dışında her şeyi veririm."

El kucaklaşmamızdan geri çekilirken kaşlarını bana doğru salladı.

"Ellison, Tanrı aşkına adamı kapıdan içeri al! Belki Cal, terbiyeli bir genç adam gibi babanı selamlamak istiyordur!" Şef Kraft kanepedeki yerinden bağırdı. Beni evine gelmemi isteyecek kadar sevmişti.

Ellison'ın gözleri abartılı bir yuvarlanmayla gökyüzüne doğru fırladı.

"Hayır, çünkü o benim ve bütün gece futbol konuşmak için onu çalacaksın. Bugün benim doğum günüm, baba!"

"İçeri girsen iyi olur. Görünüşe göre baban benimle konuşmak istiyor." İtiraz eden doğum günü kızını eve sürükledim, giymek için can attığı çok yüksek topuklu ayakkabıların içinde sallanıyordu. Ailesi bu sabah arayıp birlikte ona bir pasta sürprizi yapacağımızı bildirmişti.

Emily çilekli kek ve on sekiz mumla mutfakta saklanıyor. Geçen yıl annem ve Fox burada bizimle olacaktı. Yatıya kalma olayından sonra hepimiz ailelerimizi birleştiriyormuş gibi davranmayı bıraktık ve bunun yerine sadece neleri değiştirebileceğimize odaklandık.

"Sürpriz!" Biz mutfığa doğru ilerlerken Emily ışıkları yaktı. Şef Kraft da arkamızdan geldi. El'in tezahürat arkadaşları Tanner ve Riley çoktan mutfığa girmişlerdi. Şaşırtıcı bir şekilde Fox da oradaydı - sinsi piç de işin içindeydi.

Ellison yüzünü kapattı ve kız arkadaşları ona yaltaklanırken ağladı. Ne kadar sahiplenici olduğumun bilinciyle bir adım geri çekildim. Sadece dört saniye sürdü. Bir tur sarılma, teşekkür etme ve mumları söndürme faslından sonra El tekrar kollarımdaydı.

Kraft kulağıma, "Vegas'a gitmeyeceğine söz verersen Mustang'i almana izin veririm," diye fısıldadı. Emily ona kocaman bir pasta uzattı, pembe kreması, daha da pembe rozetleri, kenarından aşağı kayan olgun kırmızı çilekleri vardı.

"Söz veriyorum." Kraft'ın elini sıktım. Her nasılsa katı memur ve iri yarı kardeşimin ağız dolusu pembe krema yemesi beni güldürmüştü.

Koyu renk kot pantolonumun arka cebinden küçük bir kutu çıkardım.

"Düşündüğünüz gibi değil," dedim kızlara. El'in arkadaşları anında gözyaşlarına boğuldular ve telefonlarını çıkardılar.

El'e gözümü kırpmadan evlenme teklif etmeyeceğimden değil. Benim için başka bir kadın olmazdı. Bundan eminim. Ellison, ön kapısından içeri girdiğim anda tüm kalbimi çaldı.

Kutuyu benden aldı, bir adım uzaklaştı ve yüzümü görebilmek için döndü. Allık oradaydı, gözyaşları, sikimin her santimini tatmış olan yakut kırmızısı dudaklar. Bazen onun benim olduğuna inanamıyordum. Gurur göğsümde kabarıyor ve onu ayı inime geri sürükleyip kış uykusuna yatmak istememe neden oluyordu, sadece ikimiz, tüm dünya lanetlensin.

Fox ısıklık çaldı, teklif ettiğim gibi etkilendi. El'in duygusallaşmasını ve sonra da nöbet geçirmesini istemiyorum.

"Bu bir bilezik," dedim büyüü bozarak. "Kendim yaptım."

Baban yerel Harley bayisini işletirken aynı zamanda atölyenin de sahibiydi. Okulda atölye derslerinde kullandığımız aletlerin aynısını rafta tozlanırken buldum. Uçan bir kuşun kalıbını çıkardım ve onu küçük bir altın külçeye damgaladım. Bileğindeki zincir narindi, toka erkeksi parmaklar için çok küçüktü, bu yüzden Emily ona yardım etti.

"Aman Tanrım, Calvin, bu çok güzel," dedi Ellison, sesi duygu yüklüydü. Belki açgözlüydüm ama onu ve tepkisini tamamen kendime saklamak istiyordum.

"Akşam yemeği rezervasyonu yedi kişilik," dedim diğer herkese.

Ellison gözlerimin içine baktı, gözleri kocaman açılmış ve kırışıyordu. Onun masumiyeti benim için çok değerliydi. Onu ne kadar becermek istesem de, gözlerindeki bu merak dolu bakış daha da önemliydi.

Yirmi dakika sonra, adaçayı tereyağı soslu kabak mantısının tadını çıkarırken o baştan çıkarıcı dudakların çatala sarılışını izliyordum. Bana ısırmalar yedirdi.

Onay. Ellison erimiş mozzarellalı sarımsaklı tostun ilk ısırığından sonra gözlerini kapattı.

"İyi miydi?" Yanak diliyle sordum.

"En iyisi," diye yanıtladı. Bir peçete aldı ve dudaklarındaki zeytinyağını nazıkçe sildi. Aletim kotumun içinde durmak bilmiyordu ama zihinsel olarak kendime birbirimizin tadını çıkarmak için koca bir ömrümüz olduğunu hatırlattım.

Her ısırıkta gözleri benimkinden bileziğe kayıyordu. Gözlerinde yaşlar belirene kadar parmaklarının uçlarıyla kuşlara dokundu.

"İyi misin?"

"Hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Bunun biraz abartılı olduğunu söyleyebilirim ama ben de aynı şekilde hissediyordum. Hayatın daha iyi olabileceğini hayal bile edemezdim. Tamam, sözümü geri alıyorum. Ellison, hamile, kendi evimiz, küçük çocuklar, yıllarca birlikte yaşadığımız anılar.

Bitmemiş yemeğini bir kenara itti ve uzun kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Çöl mü? Kahve? Yoksa en fazla çilekli kek mi yedin?" Ona takıldım. Tiramisuya bayılırdı, dondurmaya da bayılırdı. İçinde şeker olan hemen her şey Ellison'ı gülümsetirdi.

"Tatlı bir şey istiyorum ve sonra seni istiyorum." El bana masanın üzerinden beyaz bir kâğıt torba uzattı. Üzerindeki eczane etiketini gördüm ve kaşlarımı çattım. Torbanın içinde bir paket Magnum prezervatif vardı. Hepsini ezip kot pantolonumun cebine attım.

"Sen bir şey söylemeden önce," Ellison parmaklarını dudaklarıma bastırdı, "ben büyük bir kızım ve kendi kararlarımı verebilirim. Doğum günüm için istediğim şey bu."

Masanın altından kalçamı tuttu, çoktan saldırıya geçmişti. Ben de istedim. Bu sadece kaçınılmaz olanı ertelemek. Belki de böyle daha iyidir, anlık değil de yarı planlı.

"Nereye? Benim evime gidemeyiz. Ailen evde. Bekaretini bir otoparkta almayacağım, El. Bana yalvarsan da umurumda değil."

Bunu daha önce hiç düşünmediğimi söylersem yalancı bir bok çuvalı olurum. Aklımda havalı bir otel, odada jakuzi, tam hizmet veren bir bar vardı. Ama on sekiz yaşındaydık, El polis şefinin kızıydı. Yakalanmak çok büyük bir risk olurdu. Birlikte geçireceğimiz ilk zaman için istediğim ortam bu değildi.

"Beni bir arabanın arkasında sıkmez miydin?" Ellison aniden tam bir baştan çıkarıcı moduna girmişti, sesi ve vücut dili benimle alay ediyordu. Göğüs dekoltesini öne çıkarmak için dirseklerini kullandı ve seksi alt dudağını büktü.

"Kesinlikle hayır! Babanın bu gece için bize ödünç verdiği bebek mi? Sabah olduğunda DNA kiti kullanacak. Sabah kahvesini içerken parmak izi arayacak."

"O araba değil, aptal." El'in sesi ihtiyaçtan kısılmış ve gırtlaktan çıkmıştı. Karşı konulmaz. Ellison hayallerimin kadınıydı. "Hadi bayiye gidelim. Bunu bir bisikletin arkasında ya da bekleme odasında yapabiliriz."

"Ciddi misin sen?"

"Neden böyle bir konuda şaka yapayım ki?"

Yanakları kıpkırmızı oldu. Kızdı mı yoksa tahrik mi oldu anlayamadım. Garson önüne tiramisu dolu bir tabak koydu. Bacak bacak üstüne attı ve teşekkür ederken bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Doğum günü mumunun tek alevine bakarken gözleri cam gibiydi. Tahrik olmuşum, sorunun cevabının bu olduğuna karar verdim. Ellison çok ateşliydi ve beni istiyordu.

"Mutlu yıllar, bebeğim! Sadece bir kez on sekiz yaşına giriyorsun." Alevi üflerken gözlerini kapattı.

"Ne diledin?" Ona sordum. Masanın altından parmaklarını tuttum. Ellison o muhteşem gözlerini açtı ve bana gülümsedi.

"Asla unutamayacağım bir gece," dedi.

Ne dilediğine dikkat et demelerinin bir nedeni var.

E LLISON

Calvin ışıkları açtığında büyük bir gürültüyle açıldılar ve tüm sergi salonunu kör edecek kadar parlak bir ışıkla yıkadılar. Neredeyse insanlar bisikletlerin arkasından çıkıp "Mutlu Yıllar!" diye bağıracaktı gibi hissettim. Ama bunun yerine Calvin'in kolları arkamdan beni sardı. Kot pantolonunun üzerinden sertliğini hissedebiliyordum ve bunu hissettiğimi belli etmek için popomu onun üzerinde ileri geri hareket ettirdim.

"Işıkların açık olmasının dikkatleri üzerimize çekeceğini mi düşünüyorsun?"

"Muhtemelen. Onları kapatabiliriz. Ama arada bir şey yok. Ya aydınlık ya da zifiri karanlık. İsteddiğini seç. Eğer onları kapatırsam görmek zorlaşır."

"Alarmı ve kameraları devre dışı mı bıraktınız?"

"Evet, El. Ama eğer ikinci bir tahminde bulunuyorsan, şansımızı denemeyelim."

Cal haklıydı. İnanılmaz derecede sabırlı ve bana olan sadakatinde kararlı. Kız arkadaşlarıma bana baskı yapmadığını söylediğimde, onun gerçekten diğerleriyle aynı gezegenden olup olmadığını sorguladılar. İnsan evlatları yani, sırf yaptık demek için her şeye aletlerini sokarlar. Ama benim Cal'im öyle değildi. Gerekirse evlene kadar beklemeye hazırdı. Ama öyle bir noktadaydım ki, onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum. Evleneceğim ve hayatımı paylaşacağım adam o olacaktı. Calvin bana bu hayatta verilmiş en büyük hediye idi.

Kardeşim Adler'in vefatından sonra, hayatımın her alanını kaplayan karanlıktan kurtulabileceğimi düşünmediğim zamanlar oldu. Ama Cal geldi ve tüm bunları değiştirdi. Onun da başa çıkması gereken kendi şeytanları vardı ve yüklerimiz bizi daha da uyumlu hale getirdi. O da ben de mükemmel değildik, sadece birbirimiz için mükemmeldik.

Beklemekten, diğer kızların seks hakkındaki konuşmalarını dinlemekten ve bir referans nokta olmamasından bıkmıştım. Cal muhtemelen bunun mükemmel olmasını istiyordu, bir düğün gecesi, birlikte satın aldığımız evdeki yeni yatak odamız - ideal bir şey. Öte yandan ben, gösteri salonunun heyecan verici olduğunu düşünüyordum. Çok az insan Harley Showroom'unda kirazını patlattığını söyleyebilir.

Elimi deri koltukta gezdirdim ve yüksek topuğumu parlak krom ayak pegine koydum ve üzerine binmeyi düşündüm. Ailemizde bisiklet konuşulmayan bir tabu olmasına rağmen nedense bu fikir beni tahrik ediyordu.

"Onları keseyim mi?" Cal sordu.

Arkamı döndüğümde parlak ışıkların altında duruyordu, o kadar aydınlanmıştı ki yüksek çözünürlüklü gibi görünüyordu. Düğmeli gömleği, jöle sürülmüş dağınık saçları, elleri ceplerindeydi. Bu yıl planlar konusunda ciddileşmeye başlamıştı, South Vale'den ayrıldığımızda ne yapacağımız, üniversiteye gidip gitmeyeceği gibi.

Bir bacağıma salladım ve bisikletin üzerine çıktım, dayanamadım. Calvin'e gülümseyerek, caddede hızla uzaklaşırlarken onları gördüğüm gibi öne doğru eğildim. Göğüslerim neredeyse taşacaktı.

elbisemden çıkardı. Kıkırdadım ve dudaklarımı yaladım.

Cal deri çizmeli bir ayağını vitrinin yükseltilmiş platformuna koydu, kollarını kavuşturdu ve beni dikkatle izledi.

"Orada çok seksi görünüyorsun, El. Kalbim ya da aletim üzerine yüklediğin bu stresi kaldırabilir mi bilmiyorum."

"Buraya gel, seni stresten arındırayım." Bir parmağımı kıvırdım ve onu yaklaştırmaya çağırdım. Cal sadece erkek arkadaşım değildi. Hayatımda gördüğüm en seksi erkekti. Benim olmasaydı bile uzaktan hayranlıkla izlerdim. Geniş omuzları ve gömleğinin omuzlarını nasıl gerdiği, kumaşın göğüs kaslarını nasıl çektiği ve güçlü pazularının ona nasıl meydan okuduğu. Dolgun dudakları, o günahkâr dili, çenesindeki rahatsız edemediği bir parça tüy. Dikkatli ve meraklı, gittiğim her yerde beni takip eden ve her zaman beni kollayan parlak yeşil gözler.

"Ben onu yok etmeden önce o cesedi kaldır bebeğim." Dudaklarını yaladı ve omzunun üzerinden uzaklara baktı. Ona yaptığım işkenceden dolayı pantolonundaki şişkinliği görebiliyordum.

"Calvin, ışığı kapat ve benimle buraya gel." Bu gecenin o gece olması için kararlıyım. Kendime on sekizinci yaş günü hediyem. Bitmesini, birikmesini ve bitmesini istiyordum. Bunun sadece geçmişimin bir kalıntısı olduğundan emindim ama bazen kendimi Cal'a vermeden önce ölmekten korkuyordum. Ya da korkunç bir şey olmasından ve onu başkasına vermekten. Babasıyla yaşadığı olaydan sonra, asla çok dikkatli olamayacağımızı hissettim. Cal'ın beni kırmasını ve beni sonsuza dek kendine mal etmesini istiyordum.

Gözlerimi kapattım ve bisikletin üzerinde öylece kaldım, avuçlarım gidonu kavradı, bacaklarımın arasında kaygan bir ıslaklık toplandı, tenimde rüzgara karşı otoyolda yuvarlanıyormuşum gibi hissettiren bir ateş vardı. Kapalı gözlerimden bile dev ışıkların ne zaman söndüğünü anlayabiliyordum. Cal'ın bana doğru gelen ayak seslerini dinlerken nefesimi tuttum. Göğüslerim neredeyse elbisemden dışarı fırlamıştı, elbisem de kalçalarımı gösterecek şekilde kıcımın üzerine kadar yükselmişti. Serin havanın çıplak bedenimi öptüğünü hissedebiliyordum ve beklentiyle titriyordum.

Cal yaklaştı ve kalbim kontrolden çıktı. O benim en iyi arkadaşımdı ama sanki sihirli bir değnek değmiş gibi bende bu hızlandırılmış tepkiyi yaratabiliyordu. Nefes alışımı yavaşlattım, ciğerlerimi genişlemeye zorladım - yapmak istediğim son şey daha o bana dokunmadan nöbet geçirmektir. Tek bir parmağını omurgam boyunca gezdirdi.

"Yana dön, bebeğim."

Dik oturdum ve sonra bisikletin üzerinde tamamen geriye yaslandım. Şaşırtıcı derecede genişti ve beni dev bir elin avuç içi gibi kavırıyordu. Adler yüzünden motosikletler beni hep korkutmuştu ama şimdi Cal ve onun geçmişiyle birlikte motosikletlerle yeni bağlar kurduğumu hissedebiliyordum.

Calvin sırt elbisemin spagetti askılarını yavaşça aşağı çekti. Sütyen giymemiştim. Gözlerimi açtım ve onun yeşil gözlerine baktım. Acil çıkış tabelalarının ışıkları birbirimizi görmemize yetiyordu. Uzandım ve o ağzıma sahip olurken gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Cal'ın dili ilahiydi ve bana yaptığı tüm seksi şeyleri, beni boşalttığı yaratıcı yolları hatırlattı. Gömleğini kollarından aşağı yırtarken kaslarım bu anıya tepki olarak sıkıştı.

"Muhtemelen elli bin dolarlık bir Harley'in koltuğunu mahvediyorum," dedim aşk ısırmaları arasında.

"Neyin geldiğini bile bilmiyorlar. Bu motor henüz hiçbir şey görmedi."

Calvin'in fermuarına uzandım ve boynumdan aşağı bir öpücük telaşı yaydı, bir eliyle bir göğsümü tuttu ve sıktı. Meme ucumu ağzına alıp emdiğinde sırtımı bisikletin üzerinden kaldırdım. Bacaklarımın arasındaki bir başka sıcaklık dalgası bana hiç o anki kadar hazır olmadığını söyledi. Tek elimle pantolonunu çıkarmaya çalışarak fermuarını ve fermuarını karıştırdım.

"Nesin sen, sarhoş mu?" Calvin çaresizliğime güldü. Bir eliyle pantolonunu indirdi ve kendini tamamen serbest bıraktığında aletini şaftından tutup uzunlamasına okşadı. Sığacağına dair şüphelerim vardı ama onları zihnimin gerisine ittim. Kadınların bebekleri olurdu.

Calvin bisiklete ters bindi ve bunu yaparken bana da bindi. Kokteyl boyu elbisem artık sadece karnımın üzerinde uzanan bir kumaş parçasıydı. Sevgilimle aramda sadece ince beyaz pamuklu bir külot vardı.

"Prezervatif kullanmak bile istemiyorum. Aramızda hiçbir şey istemiyorum," dedim ona. "Deli gibi davranma, El. Önümüzde daha çok zaman var."

Karnımı yaladı ve yumuşak etimi ısırды. Parmaklarını iç çamaşırlarımın her iki yanındaki lastiğin içine kaydırды ve sonra bu duruma güldü.

"Onları yırtabilirim," diye önerdi. Aksi takdirde ya inmem ya da yüksek tekmelerimi çalışmam gerekecekti. "İşte, bacağına bük." Calvin bir bacağına göğsüme doğru eğdi ve tahrikten sıırıslıklam olmuş külotumu manevra yaparak çıkardı. Uzattığım bacağımdan aşağı kaydırды ve bisikletten uzağı fırlattı. Kızardığımı gizlemek için yüzümü kapattım. Cal beni daha önce çıplak görmüştü, diye kendime hatırlattım.

"Zaten yakılmak üzereydiler," dedim ona.

Güldü ve dokunulmak için yalvaran şişmiş etime iki parmağını sokarak kahkahamı durdurdu. O kadar yüksek sesle inledim ki utançtan alt dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

"Bebeğim, sen lanet olası bir el bombası, değil mi?" Ben koltukta kıvranıp ıslaklığımı her yere yayarken parmaklarını içime derinlemesine pompaladı. Meme ucumu tekrar ağzına aldı ve elinin üzerinde parçalanmaya başladım, olabildiğince içine girdim, derinlere ulaşması ve sertçe vurması için çaresizdim.

C ALVIN

Elli'den ayrıldığımda uçabileceğimi hissettim. Hayatta onun daha iyi hale getiremeyeceği hiçbir şey yoktu. Kız bir tür sihirli hap gibiydi, onunla birlikteyken boktan koşullarım o kadar da kötü görünmüyordu, birlikte olduğumuz sürece hiçbir şey kötü değildi.

Eve yaklaştığımda tamamen karanlıktı. Evde kimsenin olmayacağını ummuştum. Elim kapı koluna uzandığında kalbim patlayacakmış gibi hızlandı. Monty'den sonsuza kadar kaçamazdım, er ya da geç çarpışacaktık.

Sessizlik ve karanlık beni karşıladı, oysa genellikle televizyon ya da radyo arka planda bir çeşit gürültü olarak çalışıyor olurdu. Sonra o sesi duydum, yaşadığım sürece aklımdan asla çıkaramayacağım bir ses. Annem çılgık atıyordu, o kadar rahatsız edici bir çılgıktı ki içgüdüsel olarak ona doğru koştum.

Yatak odalarının kapısını açtım, annemin çılgınları sessiz evi delip geçti ve Monty'nin annemin üzerine çıkıp onu şiddetle dövdüğünü gördüm. Gördüğüm en yakın şeyi kaptım, büyükbabamın ona verdiği bir beyzbol sopasını, babamın Mikey Mantle tarafından kullanıldığında ısrar ettiği eski, ezik bir tahta sopayı. Muhtemelen başka bir yalandı, iğrenç ağzından çıkan diğer tüm iğrenç kelimeler gibi. Büyükbabam, o daha bebekken babamı ve annesini terk etmişti. Kendi ailesini küçümseyen bir adamın oğluna sözde değerli bir şey vereceğinden şüpheliydim. Babam bize her zaman bizi gerçekten önemseydiği fikrini aşlamıştı, berbat varlığından ve aileyi geçindirdiği gerçeğinden de anlaşılacağı gibi - hiç kimse Monty'ye asgari düzeyde ebeveynliğin sevginin kanıtı olmadığını, sadece sorumluluğu yerine getirdiğini söylemeye cesaret edememişti.

Annemin kafasına vurmak için sıkı yumruklarını kaldırmasını izlerken, saldırdım. Çok geç olana kadar geldiğimi görmedi. Sopayı kaldırdım, tüm ağırlığımı arkama alarak savurdum ve tam kafasının arkasına indirdim. Yere düşüşünü izledim, darbeden akan kan yüzüme ve sopayı soğuk bir hesaplama ve tekrar kaldırma dürtüsüyle kavrayan ön kollarıma sıçradı. Annemin kanı çoktan zemini boyamıştı ve kafasından akan kan, zaten yerde olan annemin kanıyla birleşmeye başlamıştı. İyi olup olmadığını bilmeden annemin nabzını hissetmeye çalıştım.

"Seni öldüreceğim," diye tükürdü babam, ayağa kalkmaya çalışarak.

Hiç düşünmeden tekrar vurdum. Sopayı onu ayaklarından düşürdü ve geriye doğru uçarak kışının üzerine düştü. Başparmağını dudaklarının kenarına götürdü, orada açılan ve ilk darbeden sonra başının tepesi boyunca akan yaraya dokundu. Soğuk, sakın ve titiz gözlerinde genellikle var olan öfke yoktu.

"Seni öldüreceğim. Ve en iyi kısmı ne biliyor musun? Kimse bana bir şey yapamayacak çünkü önce senin aptal kışın bana saldırdı. Sen her zaman değersizdin Calvin ve kimse seni özlemeyecek."

"Hayır, Tyler, hayır! Bırak onu," diye yalvardı annem.

Hayattaydı, bir kolu yan yatmış, burnu kırılmış, yamulmuş ve kan içindeydi. Annem beni korumak istercesine hareket etmeye çalıştı ama babam aldığı darbelerle daha çabuk etkisiz hale geldi.

Bana doğru hamle yaptı ama yumruğunu savuramadan sopayla kafasına tekrar vurdum. Ama ilk ikisinden farklı olarak, bu sefer durmadım. Sadece öfkeme odaklanarak devam ettim. O anda, onun ölmesini istedim. On sekiz yıllık istismar. Bana, kardeşim Fox'a ve özellikle de anneme karşı kötü muamele. Ondan kurtulmak istiyordum ve ikimiz de bu dünyada yürüdüğümüz sürece asla özgür olamayacağımı biliyordum.

Bu yüzden ona vurmaya devam ettim, annemin delici yakarışı kalın nefret örtümü parçalayana kadar vurmaya devam ettim. Sopayı indirdim ve anında utançla dolup taşım.

Ayaklarımın etrafındaki kan gölüne, Monty'nin parke zemindeki cansız bedenine baktım ve sopanın yere çarparken çıkardığı takırtılı sesi duydum.

"Calvin, ne yaptın sen?" diye hıçkırdı annem. Monty'yi herhangi bir yaşam belirtisi var mı diye inceledi, elleri babamın vücudunda onu seviyormuş gibi dolaştı. O anda şiddetin sevgiye engel olmadığını anladım. Babam onu dövmüştü ve annem bunu babamın bir parçası olarak kabul etmeyi öğrenmişti.

Ona baktım, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu ve acısının kaybettiği kocası için mi yoksa kaybetmek üzere olduğu oğlu için mi olduğundan emin değildim.

"Bizi özgür bıraktım."

E LLISON

Sokakta bangır bangır çalan sirenler Calvin'in evinde durdu ve komşular merakla dışarı bakmak için pencerelerine yöneldiler. Mahallede bir dram varsa, bu her zaman Montgomery'lerde yaşanırdı. Sokağımızdaki diğer tek polis arabası babamın evimizin önüne park ettiği arabaydı. Eminim Montgomery'ler bir noktada mahallemizdeki herkesin ilgisini çekmiştir, ancak çoğu Meghan, Cal ve Fox'un iyi komşular ve dürüst vatandaşlar olduğunu biliyordu. Anneme göre, belediye meclisi toplantılarında gündeme gelen şey, kulüp üyelerinin hafta sonları burayı ele geçirmesiydi. Bu kaos beni hemen telaşlandırmadı, daha önce de görmüştüm ve kulüp üyelerinin Montgomery'lerin evine dikkat çekmelerine alışmışım. Monty'nin onları zulümden koruması için oraya koştular, çünkü babamın büyük üzüntüsüne rağmen, onları bağlardan oldukça hızlı bir şekilde kurtarabilecek bağlantıları vardı.

"Babamdan haber aldın mı?" diye sordum anneme dönerek. İlk siren sesini duyduğumuzdan beri babamı aramaya çalışıyordu. Eve koşup Calvin'in iyi olduğundan emin olmak istedim ama annem beni engelledi.

"Fox ve özellikle Calvin her zaman bunun dışında kalır, tatlım. Bırak her şey unutulsun, Cal her zaman olduğu gibi sana gelecektir.

Ama içimin derinlikleri bana aksini söylüyordu. Bir şeyler ters gidiyordu ve ne olduğunu tam olarak anlayamasam da ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

"Endişeleniyorum," dedim anneme.

"Umarım nöbet geçirmiyorsundur. İnhalerinizi yanınıza aldığınızdan emin olun."

Arada bir, nöbetlerim için altıncı hissim vardı, bir nöbetin yaklaştığını gösteren garip, açıklanamayan bir his gibi.

İki ambulans yanaştığında telaşlandım ve ön kapıyı açtım. Neler olduğunu bilmediğim için aklımı kaçırmak üzereydim.

"Cal'a mesaj attım ama cevap vermedi. Bu onun yapacağı bir şey değil."

"Belki de duştadır," dedi annem. Elindeki sis şişesiyle bitkileri suluyordu ama alnındaki kırışıklıkları görebiliyordum, bu da kendi sözlerinin onu ikna etmediğini gösteriyordu.

"Böyle bir kargaşada kim düş alacak? Oraya gidemez miyim, o kadar polis varken - muhtemelen hepsi babamın iş arkadaşları- başıma ne gelebilir ki?" "Ellie, oraya gitmiyorsun.

Böyle bir acil durum müdahalesinde

Orada kesinlikle ciddi bir şeyler oldu ve tek çocuğumun aktif bir polis soruşturmasının ortasına düşmesine izin vermeyeceğim. Cal'ı aramayı denedin mi?"

Bir arama ya da mesajla çalmasını dileyerek telefonuma baktım. "Bir sürü kez aradım ve on tane mesaj bıraktım. Hiçbir şey yok."

"Babandan haber alana kadar bekleyelim," diye tekrarladı annem.

Pencereden dışarı baktım ve sağlık görevlilerinin ambulansın arkasından bir sedye çıkarmasını izledim. Annemin sözünü dinlemek istesem de ayaklarımın kendi aklı vardı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kapı tokmağı elimdeydi ve alacakaranlığa doğru adımımı attım. Ayaklarım çimenlere değer değmez, aklımda ve kalbimde Calvin'le koşmaya başladım ve arkamdan annemin bağırıışlarını tamamen duymazdan geldim.

Kaosa yaklaştıkça korkuya kapıldım. Sahne bana Adler'in öldüğü geceyi hatırlattı ve mavi ve kırmızı dönen ışıklar gece gökyüzünü aydınlattı. Panik üzerime çöktü ve bedenim zihnimden bağımsız hareket ederek en sevdiğiniz kişinin bu dünyadan göçüp gittiğini öğrendiğiniz anın geri dönüşünü yaşadı. Bu ebedi kayıp beni sert bir şekilde vurdu ve kendimi tutmamaya çalışarak aşırı odaklandım.

Üniformalı memurlardan biri yolumu keserek, "Hanımefendi, oraya giremezsiniz," dedi. Dışarıda bir sıra üniformalı memur nöbet tutuyordu ve Montgomery'lere çıkan merdivenler sarı uyarı bandıyla kapatılmıştı.

"Lütfen," diye yalvardım, "erkek arkadaşım burada yaşıyor. Neler oluyor?" İki adam birbirlerine baktılar.

"Ben Ellison Kraft, Şef Kraft'ın kızıyım. Lütfen bana neler olduğunu anlatın."

"Şu an için herhangi bir bilgi veremiyoruz hanımefendi. Memur Kraft olay yerinde. Acil bir durum olursa onu çağırabilirim.

"Bilmiyorum, sen söyle. Acil bir durum mu?" Onlara sordum. Sakinliğim azalıyordu.

Genç memur telsizle babama haber verdi ve ben gözümü kırpmadan eve baktım, gözlerimin duvarların arkasını görmesini istedim. Kalbimi Calvin'inkine bağlayarak onun hâlâ bu dünyada olduğundan emin olmaya çalıştım.

"Saldırgan."

Kelimenin polisin telsizinden net bir şekilde geldiğini duydum. Onu kafamdan sildim, istenmeyen bir gerçek gibi fiziksel olarak silkelemeye çalıştım. Kalp kırıklığını tekrar hissetmek zorunda kalmadan önce zamanın durmasını istedim.

Babacığım.

Babamı gördüm, evden çıkarken yorgun görünüyordu, saçları dağınıktı, takım elbisesi buruşmuştu, gözyaşlarını tutamamış gibi gözleri kızarmıştı.

Onu daha önce sadece bir kez böyle görmüştüm. Adler'ı kaybettiğimiz ve hayatlarımızın sonsuza dek değiştiği zamandı. O acıyı tekrar yaşamak istemedim.

Konuşamıyordum, içimde bir şeyler koptuğunda zar zor nefes alabiliyordum. Calvin olduğundan emindim ve babamın yüzü en kötü korkularımı doğruluyordu. Onsuz nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum - Calvin y a n ı m d a olmazsa yaşamak istemiyordum. İki polis daha babamın arkasından Calvin'in ellerini kelepçeleyerek çıkarken, kötü bir rüyadaymışım gibi şaşkınlık içinde izledim.

"Cal!" diye bağırdım. Memurun derme çatma çizgisinden kurtulup bandın üzerinden geçtim ve ona doğru koştum. Babam beni eve geri göndermek için hiçbir girişimde bulunmadığında, sadece gözlerinde yenilgi ve kederle bana baktığında bunun vahim olduğunu biliyordum.

Verandaya ulaşım Cal'ın önünde durduğumda, gözlerimle buluşmayı reddederek yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Calvin, bana bak. Her ne olursa olsun, üstesinden geleceğiz." Hayatta olduğu için çok mutluydum. Hırsızlık yapmış, birini öldüresiye dövmüş ya da bir evi ateşe vermiş olması umurumda değildi.

babasının bayiliği. Hepimiz hata yaparız ve Cal bu hatayı bir öğrenme deneyimi olarak kullanabilir.

"Evine git, Elli," dedi. Calvin'in sesi benim için tanınmaz haldeydi. Aslında, bir zamanlar tanıdığım adam karşımda tamamen değişmişti. Sesi, tavrı, duruşu değişmişti. Sanki içindeki alev sönmüş ve geriye sadece bir kabuk kalmıştı. Sesi soğuk ve mesafeliydi, benim için ayırdığı normal sıcaklık artık yoktu.

"Hayır, seni terk etmiyorum. Bunu benden isteme bile," dedim öfkeyle.

Döndü ve bana kelepçeli ellerini gösterdi. "Başka seçeneğin yok, Ellie."

Omzumda bir el hissettim ve odağımı değiştirip babamın perili gözlerine baktım. "Evine git, Ellison. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Baba, gitmiyorum." Yerimde durdum.

"Ellie bu tartışmaya açık bir konu değil. Ben sormuyorum." Babam bana karşı işteki sesini kullanıyordu, iddialı ve net, ama ağırbaşlı bir şekilde sakın, azılı suçlularla konuştuğu gibi - kendi kızıyla değil, sadece çıldırmış kızıyla. Sesi yorgun ve bıkkın geliyordu.

O anda, o evde her ne olduysa, hayal ettiğimden çok daha kötü olduğunu fark ettim. İtiraz etmek, kavga etmek, Calvin'le birlikte orada kalmak için her şeyi haykırmak istedim ama bunun olmayacağını da biliyordum. Azarlanan bir çocuk gibi Calvin'e bir kez daha baktım, başının öne eğik, kararlılığının tamamen kırılmış olduğunu görmek kalbimi acıttı.

"Calvin," diye fısıldadım, son bir kez. Başını kaldırıp bana bakmadı. Bunun utanç mı yoksa yenilgi mi olduğunu, hangi gücün aramızdaki bağı bu kadar kolay koparabileceğini bilmiyordum.

"Baban haklı, El. Evine git, burada olmana gerek yok."

Gitmek istemiyordum ama ikisiyle birden mücadele edemezdim. Çaresiz değildim ama geçmişim yüzünden travma yaşamıştım ve tek bir anın bir ömrün tüm gidişatını nasıl değiştirebileceğini derinden biliyordum. Ben değişim istemiyordum. İstedğim şey zamanda üç adım geriye gitmek ve bu gidişat değişikliğinin gerçekleşmesini engellemekti. Ama ben kaybeden takımdaydım ve babamla Cal bana karşı savaşıyorlardı.

Tek seçeneğim pes etmek ve bana söyleneni yapmaktı. Ne olduğunu bilmek istiyordum ama teknik ayrıntıları, bana söyleme yetkileri olmadığını anlıyordum ama yasallığı boş verin, bu benim aşkımdı, bu benim ailemdi.

Tam ikisine de ağzının payını vermek üzereydim ki bir şey gördüm. Ceset torbasında bir ceset, fermuarlı ve sedyeyle verandaya çıkarılıyordu.

Babamın dehşet içinde başını sallayışını izledim. Calvin'in gergin çenesini, göğsüne, boynuna ve hatta yüzüne sıçrayan kanı gözlemledim. Merhumu teşhis etmek için parmak izine ya da çantanın içine bakmaya ihtiyacım yoktu.

Monty bir kez çok ileri gitmişti. Calvin

babasını öldürdü.

Geri dönüş yoktu.

Cal'ın babası da sıradan bir tacizci değildi, kilometrelerce uzaktaki en zorlu çetenin başkanıydı ve bir sürü sadık üyesi ve acemisi vardı.

Calvin babasını öldürmüş ve bunu yaparken kendi ölüm cezasını da garantilemişti.

CALVIN

"Orada ne oldu evlat?" Şef Kraft sordu.

Sorgu odasındaaydık ve hikâyemi beni gerçekten önemseyen birine anlatabilmek gibi gülünç bir ayrıcalığa sahip olduğumu fark ettim. Kraft beni hapse atmak için bir itiraf pompalamaya çalışmıyordu, benim için en iyi olanı yapabilmek için suçun özüne inmeye çalışıyordu.

Gözlerinin içine bakmaya dayanamıyordum, benim hakkımda ne düşündüğünü hayal bile edemiyordum. Kızını bana emanet etmişti, dahası onlar gibi olmayacağıma güvenmişti ve ben de yıllarımı Krafts'a babamdan daha fazlası olduğumu, serserinin teki, tehlikeli bir suçlu olmadığımı kanıtlamak için harcamıştım. Şimdi, onun önünde bir katil olarak oturuyordum. Ve daha da kötüsü, yaptığımdan pişman bile değildim. Gözümü kırpmadan yine yapardım. Monty sebep olduğu tüm acılar için ölümü hak ediyordu.

Ama Kraft'ın gözleri acılıydı ve bana Ellison'ınkileri hatırlatıyordu. Onu düşünmeme bile izin vermiyordum çünkü acıyla baş edemiyordum.

"Calvin, sana yardım etmek istiyorum ama bize neler olduğunu anlatman gerekiyor. Elinden gelenin en iyisini yap. Bu akşam eve girdiğin andan itibaren olanları bize adım adım anlatmalısın."

"Annenle konuştum ve nefsi müdafaa olduğunu söyledi. Yaralarına bakılırsa bu mantıklı. Annenize yardım etme isteğinizi anlıyorum, elbette anlıyorum. Ancak babanızın maruz kaldığı künt kuvvet travması, arkadan vurulduğunu gösteriyor ve bu pek iyi görünmüyor. Bize kendi kelimelerinizle neler olduğunu anlatabilir misiniz? Bize adım adım anlat."

Bu polislere bir ömür boyu istismara maruz kaldığımızı nasıl söyleyebilirdim? Onun kontrolü altında bir dünya, onun sürekli eleştirileri ve aşağılamaları. Annemi defalarca incitmesini, kendi hastalıklı sadist zevki için beni ve kardeşimi aşağılamasını izlemenin çaresizliği. Uyanık hayatımın her günü onun parmağı altında olmanın ağırlığı. Onun için kendi etinden ve kanından daha önemli olan kulübe ömür boyu bağlılığı. Ellison'a mutfakta neredeyse tecavüz ettiği zaman.

Kırmızı gördüm.

Bu adamın bize yaşattığı onca eziyeti nasıl anlatabilirdim ki?

"Sorun değil Calvin. Bir yerden başlamalısın. Beni eve gelişime, o gece evine girişime geri götür."

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım.

"Ona vuruyordu. Yine vuruyordu. Ön kapıdan girdim ve kızın çığlıklarını takip ederek yatak odalarına gittim. Onu kızın üstünde buldum. Yumruklarının kafasına, yüzüne çarpma sesini hatırlıyorum. Kanı gördüm. Gözlerindeki dehşeti. Hayatımda gördüğüm en kötü şeydi."

Yutkundum ve Kraft'ın bana uzattığı dondurucu soğukluktaki su şişesinden bir yudum aldım. Bileklerim hâlâ duvardaki çubuğa kelepçeliyken floresan ışıkları görünce biraz ayılmama yardımcı oldu.

"Yıllardır ona vuruyordu ama bu sefer farklıydı. Hiç dikkatli davranmıyordu, bu sefer neredeyse onu öldürmek istiyor gibiydi."

"Bu annenizin hikâyesiyle örtüşüyor. Bize adamın onu dövdüğünü söyledi. Açıkçası, ölüm nedenini belirlemek için otopsi sonuçlarını beklemek zorundayız, ancak evlat, kafanın arkasına gelen bir darbe, senin için meşru müdafaa savunmasını imkansız hale getirecektir. Ne olursa olsun hapse gireceksin Calvin."

"Nefsi müdafaa değildi, annemi kurtarmaya çalışıyordum."

"Bunu biliyorum ama onu etkisiz hale getirip yetkilileri arayabilirdin. Sokağın karşısında oturuyorum Calvin. Arkanı kollayacağımı biliyorsun. Çok ileri gittin."

"Kendimi durduramadım," dedim ve sonra kayıt cihazına baktım.

Kraft diğer memura, "Ona Miranda'sını oku," dedi. "Kendini daha fazla suçlamadan önce bir avukat tutmalısın. Eğer avukat tutacak paran yoksa mahkeme sana bir avukat atayacaktır" dedi.

Başımı sallayarak onayladım. Sormam gerekiyordu, bu soru içimi kemiriyordu. "Ellie nasıl?"

"Aslında burada, karakolda. Seni görmek için yalvarıyor." "Beni böyle görmesini istemiyorum."

"Ellie'yi daha iyi tanıyorsun, hayır cevabını kabul etmeyecektir. Ama onu içeri alamam."

Basın şu anda dışarıda toplanıyor. Calvin, ateş fırtınasına hazır ol. Bu olay ulusal haberlere çıkacak ve hepimiz bir gecede spot ışıklarının altında kalacağız." Boynundaki kordonlar öne doğru çıkarken yaşadığı stresi görebiliyordum. Ellerini ağarmış saçlarında gezdirdi ve dirsekleri masaya paralel hale gelince öne doğru eğilip onları dayadı, ellerini çenesini destekleyecek şekilde hareket ettirdi. Bir sonraki konuşmasında sesi duygusallıktan çatallaştı.

"Buraya Ellison'ın kardeşini kaybetmesinin yarattığı travmayı atlatmasına yardımcı olmak için geldik. Çok uzakta çetelerden ve motosikletlerden."

"Bekle, Adler bir MC'de miydi?"

Kraft kan çanağına dönmüş mavi gözlerini bana dikti ve başını salladı. "O iyi bir çocuktur Calvin. En iyi çocuk. Bana onu hatırlattın." Kraft masadan kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Bana dönüp bakmadı ya da başka bir şey söylemedi.

Söylemesine gerek yoktu, tek kelime etmesine bile gerek kalmadan hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

İki saat sonra, hala kelepçeli bir şekilde, beni karakoldan nezarethaneye götürmek üzere bir nakil aracının arkasına itildim. Muhabirler gazeteler için fotoğraflarımı çekerken yüzümü kapatmaya çalıştım. Manşetleri hayal edebiliyordum: Genç Eşkıya Çete Lideri Babasını Öldürdü ya da Genç Suçlu Aile Soyunu Devam Ettiriyor.

Gerçek şu ki, kimsenin hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değildi. Ama manşetlerin anneme zarar vermesini ya da daha da kötüsü Ellison'ı strese sokmasını önemsiyordum. Ellerimle başımı tutmak istedim ama kelepçeli bileklerimi alnıma koyarak idare etmek zorunda kaldım. Bunun El'in nöbetlerini tetikleyeceği fikri dayanabileceğimden çok daha fazlaydı.

Hayatımda ilk kez kayıt altına alındım ve parmak izim alındı, artık bu dünyada yürümüyor olsa da Monty'nin lanet olası ayak izlerini takip ettim.

Hücrede yalnızdım -küçük kasabalar için Tanrı'ya şükürler olsun. Başka biri gelirse, birbirimizi tanıyor olmamız çok daha muhtemeldi, özellikle de Güney Vale'deki en büyük suç şebekelerinin ailem tarafından yönetildiğini düşünürsek. Umarım babamın kirli işlerini benim üzerime yıkmaya çalışmazlardı.

Midem guruldamaya başladıktan saatler sonra bir gardiyan geldi ve bana hayatımda gördüğüm en üzgün görünümlü salamlı sandviçi getirdi. Ama yanında dumanı tüten bir fincan sıcak sade kahve duruyordu ve neredeyse hiç bu kadar minnettar hissetmemiştim. Ayrıca yoğuşmayla kaplı soğuk bir şişe su da vardı.

Tepsiyi bırakırken adam bana "Sana su getirdim, çünkü musluğun tadı bok gibi" dedi.

"Biliyorum," dedim, beyaz ekmek vahşetini yırtarak. Buraya geldiğimizde uzun bir yudum almıştım, boğazım çığlıklardan ve duygulardan harap olmuştu, sadece geri tükürmek için - tuvaletten çıkmış gibi tadı olan acı paslı bok.

"Montgomery'yi vurduğun doğru mu?" diye sordu gardiyan. Domuz gibi bir burnu olan ve yüzünde çiller bulunan genç bir adamdı.

"Bu konuda konuşmamam gerektiğini söyledi," dedim ağzım doluyken. "Sen Calvin Montgomery'sin, değil mi?"

Ne yani, şimdi de bir gecede cinayetle mi ünlendim? Ya da babam kötü şöhretliydi ve artık yoktu.

"Onun boktan imparatorluğunu kimin devralacağını merak ediyorsanız, kardeşim Fox'a bakmalısınız. Onun mirasıyla hiçbir ilgim olsun istemiyorum." Boğazımı yakmasına rağmen kahveyi yudumladım.

Karyolaya uzanıp kollarımı başımın arkasına koyduğumda tavana baktım ve bir hayatın bir anda ne kadar hızlı değişebileceğini düşündüm. Ölümcül bir kavgayla Ellison'ın geleceğini mahvetmişim. Ama annem artık Monty'den kurtulmuştu ve içimde zerre kadar vicdan azabı kalmamıştı.

Gece boyunca mışıl mışıl uyudum.

Ertesi sabah, soyadımı kesinlikle tanıyan ve MC'de ne kadar suç faaliyeti olduğunu şüphesiz ve muhtemelen kişisel olarak bilen bir yargıç tarafından kefaletimin açıkça kindar bir rakam olarak belirlendiği mahkemeye götürüldüm. Aynı şekilde, yargıç muhtemelen ne kadar çok *suç işlediklerinin* farkındaydı ve milyon dolarlık kefaletim beni kurtaracak herhangi birine karşı bir güvenceydi. MC'nin beni kurtarmaktansa öldürmeye daha yatkın olduğunu bilmiyordu, çünkü ben onların inançlarına karşı gelmişim.

Çok da iyi oldu, umurumda değildi.

Hapiste yatan üyelerden uzak durabildiğim sürece hapiste daha güvendedim. Monty'nin büyük evde kardeşleri olsaydı, muhtemelen hiç beklemediğim bir anda kafamın arkasına aldığım bir darbeye kaderimle tanışırdım.

Dün gece bana üçüncü dereceden dayak atan gardiyan beni tekrar hücreme kilitledi. Ona bakarak dudaklarının bir şeyler söylemek için yanıp tutuştuğunu anlayabiliyordum.

"Tükür onu," dedim ona. Kelepçelerimin kilidini açtı ve ben de metalin sürtünmesinden dolayı ağrıyan bileğimi ovuşturdum.

"Mississippi'nin bu yakasındaki her gazetenin kapağındasın. Dün gece ulusal haberlere bile çıktın. Karım bu sabah izleyebilmem için Tevo'ladı."

"Öyle mi? Benim hakkımda ne dediler?" Onunla dalga geçtim. Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve karyolanın kenarına otururken ona en iyi yatırım bakışımı attım.

Hayatım sona ermişti, gazetelerin benim için bir önemi yoktu.

Gitti ve elinde açıp parmaklıkların arasından tuttuğu bir gazeteyle geri geldi. The Daily, Monty'nin Harley'sinin yanında duran gömleksiz eski bir fotoğrafını yayınlamıştı. Kitlelerden sempati toplamak için küçük bir nostalji.

"Mongomery Patriği Öfkeli Oğlu Tarafından Öldürüldü."

Ben artık öfkeli bir evlattım, beni öfkeli bir katilden başka bir şey olarak tanımlayabilmeleri için köpeklerle atılan yüksek başarılı, yıldız oyun kurucu, şarkıcı-söz yazarı değil.

Elimle koğuşu salladım ve karyolaya uzandım. "Kız arkadaşın aşağıda lobide," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Ateş ettim.

"Teknik olarak, konsey veya özel istisnalar dışında nezarethanede ziyaretçi bulundurmamanız gerekiyor."

Aklımda bir tuğlayı gevşetip kafasına indirmek vardı. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı, bu da beni tehlikeli bir adam yapıyordu.

"Özel bir istisna yapın," dedim ona kuru bir sesle.

On beş dakika sonra, Ellison az önce birini öldürmüş gibi bir ifadeyle içeri girdi.

Müdür ona bir sandalye getirip parmaklıkların önüne koydu ve Elle bir hanımefendi gibi düzgünce oturdu, bacak bacak üstüne attı ve ellerini kucağında birleştirdi.

"Ellie, evine git," dedim ona. Ayağa kalkmamak için kendimi zor tuttum. Ellison'ın her şeyi mahvettiğini görmesini sağlamalıyım. Artık "biz" diye bir şey kalmamıştı, geleceğimiz için bir planımız yoktu. Sadece Elle ve onun özgürlüğü, hayatına devam etmesi vardı.

Beni unutuyorsun.

Ağlıyordu. Yüzü şişmiş, gözleri şişmiş ve kan çanağına dönmüştü.

Onu asla ağlatmak ya da acısının kaynağı olmak istemedim. Annemi ağlattığı için babamdan nefret etmişim ve şimdi onun izinden gidiyordum. Böyle bir şey için imza atmamıştı ve ona asla bulaşmamalıyım. Hayatım boyunca tek bir kızı sevmişim ve şimdi onu dibe çekiyordum.

Müdür uzaklaştıktan sonra "Hey," diye fısıldadı. "Hey," diye çenemi salladım ona. "Gelmene gerek yoktu."

"Bunu nasıl söylersin?" diye sordu bana, sesi kırılmak üzereydi.

Parmaklarını gergin bir şekilde bükmesini izledim, soldan sağa sallanırken gözleri aşağı bakıyordu. "Bununla başa çıkamayacağımı düşündüğün için beni reddedecek misin?"

"Evet, özür dilerim," dedim kuru bir sesle. Onu uzaklaştırmak zorundaydım, onu kurtarmak için bildiğim tek yol buydu.

Metal sandalyeyi yaklaştırdı ve sandalye beton zeminde sürtünerek kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

"Sonsuza dek ne oldu Calvin?"

"Babam her şeyi berbat etti. Onu annemi döverken yakaladım ve buna bir son vermeye karar verdim."

İlk ve son kez."

"Öldü mü?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim, bu sorunun cevabını zaten bildiğinden emindim. "Gazeteler öyle diyorsa öyledir."

"Annenin hayatını kurtardığın için hapse girmeyi hak etmiyorsun."

"Babana göre olacak olan bu gibi görünüyor. Geri çekilebilirdim. Onu öldürmeden önce durabilirdim. Beni unutmalsın."

"Ne?" Ellison iğrenmiş görünüyordu.

Bu bakışı ve bunun gibi milyonlarcasını hak etmiştim. İğrenmiştim. Bir katil.

Ayıp.

"Hapishanede ömür geçirmek muhtemelen bir kocada aradığın şey değildir, Elle."

Eğildi ve gözleri kızgınmış gibi kısıldı. Ellison parmağıyla beni işaret etti. "Bunu henüz bilmiyorsun Calvin. Temize çıkabilirsin ve hayatın eskisi gibi olabilir."

Esnedim. "Şüpheli."

"Bekleyeceğim."

"Bunu yapmanı istemiyorum. Hâlâ yaşaman gereken bir hayatın var ve benimki bitti." "Böyle söyleme. Nefsi müdafaaydı."

"Bunun bir önemi yok. Gerçek şu ki hapse gireceğim ve hayatının en güzel yıllarını boşa harcamanı istemiyorum."

"Yani bu kadar mı? Benim için neyin en iyi olduğuna sen karar veriyorsun ve benim söz hakkım bile yok mu?" "Temel olarak."

Birkaç damla gözyaşının yanaklarından süzülüşünü izledim ve onu bu şekilde incittiğim için kendimi asla affetmeyecektim. Ama uzatmak her şeyi daha da kötüleştirecekti. Kalp kırıklığı çok fazla olmadan önce ilişkimize bir son vermeliydim. Ellison'ın hayatında daha fazla kayba ihtiyacı yoktu. Bağlantıyı kesmeli ve bunu yaptığım için benden nefret etmesini sağlamalıyım.

"Bitti Elle. Beni unut ve git."

Daha iyisini hak ediyordu, benim ona verebileceğimden çok daha iyisini ve Ellison'ın ben hapis yatarken onun hayatını benim için mahvetmesine izin veremezdim. Bu adil değildi ama hayat hiçbir zaman adil olmamıştı.

"Ama seni seviyorum Calvin," dedi bana. Elle ayağa kalkıp ellerini parmaklıkların üzerine koyarken ben de onu görmezden gelmek için elimden geleni yaparak karyolaya uzandım.

"Sevgi her zaman yeterli değildir."

ELLISON

"Ellison, yemek yemelisin. Aç olmasan bile sağlıklı kalmak için yemelisin. Zihnin ve duyguların sağlıklı olmasa bile bedenini sağlıklı tutmalısın" dedi annem.

Haşlanmış yumurtamın kenarından aşağı kayan sarı sosa baktım ve midem bulandı. Genelde Benedict yumurtasını çok severdim ve annem de benim için özel olarak yapmıştı. Ama dudaklarıma bir ısırık bile götüremedim. Kahvaltı masasında kusacağımdan korkuyordum.

Babam kartal gözüyle beni bir şüpheliymişim gibi izliyor, yaptığım her şeyi, aldığım her lokmayı takip ediyordu. Benim için endişelendiklerini biliyordum. Benim için en iyisini istediklerini biliyordum.

Dışarıdan yüksek sesli bir araba kornası duyuldu ve neredeyse portakal suyumu devirerek ayağa fırladım. Olaydan sonra okula döndüğüm ilk gündü. İlk kez yanımda Calvin olmadan, aslanın inine tek başıma cesaret etmek zorunda kaldım.

"Seni kim alacak, Ellie? Sana arabayı benim kullanacağımı söylemiştim," dedi babam. Çoktan pencereye çıkmış, perdeleri çekmiş, arabamı kuşkuyla inceliyordu.

"Fox Montgomery," dedim sırt çantamı kaparak. Yediğim birkaç lokmayı neredeyse mutfak muşambasının üzerine kusacaktım.

Babam yumruğunu duvara vurdu ve hem ben hem de annem şaşkınlıkla irkildik. Babam bazen bağırırdı ama asla şiddet uygulamazdı, en azından bizim önümüzde.

"Lanet olsun Ellie, o aileyle yeterince drama yaşamadık mı? Bu işin peşini bırakamaz mısın?"

"Fox teklif etti," diye omuz silktim. Telaşını bastırmak için kasıtlı olarak soğuk ve ilgisiz davranıyordum.

"Cal ve Monty gittiğine göre aile işini kim devam ettirecek sanıyorsun?" diye bana bağırırdı. Babam nadiren bağırırdı, öfkesi bir kırılma noktasına ulaşmış gibi görünüyordu.

"Beni rahat bırak baba. Okula yalnız gitmek istemiyorum. İnsanlar Fox'tan korkuyor ve belki bu şekilde beni Calvin'le ilgili sorularla sıkıştırmazlar," dedim gözlerimden yaşlar süzülerek.

"Tatlım, kız haklı," dedi annem, babamın kolunu tutarak. Babam sigortaları atacakmış gibi görünüyordu. "Zavallı Fox ve Meghan o evde, travmanın dört duvarı arasında sıkışıp kaldılar. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyoruz, onlara biraz rahatlama sunan ilk kişi biz olmalıyız. Meghan kesinlikle yanlış bir şey yapmadı ve Fox bir gecede ailesinin yarısını kaybetmişken ve bunun sonuçlarıyla baş etmek zorundayken onu yargılamakta bu kadar acele etmeyin."

Babamın yüzü, tepkisinden utanç duymuş gibi düştü. Sonra kapı zili çaldığında yüzü kızardı, sanki Fox'un görgülü olmasından dolayı ona daha fazla kızamadığı için hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Ben buradan gidiyorum," dedim. Su şişemi ve telefonumu aldım ve ön kapıya doğru yöneldim. Nemli ve gri sabaha adım atmadan önce babama, "Zaten yeterince zor bir durum baba, daha da kötüleştirmene gerek yok," dedim.

"N'aber küçük kardeşim?" Fox beni selamladı. Sırt çantamı aldı ve benim için yolcu tarafındaki kapıyı açtı. Fox'un her zaman kaputun altında tamir ettiği eski model bir Trans Am'i vardı. Sürücü koltuğuna geçtiğinde devasa ve korkutucu görünüyordu. Fox fiziksel olarak Calvin'den daha iriydi ama aynı gizemli yeşil gözlere sahipti. Arabayı vitesine taktı ve garaj yolundan çıktı. Her iki kardeş de manyak gibi araba kullanıyordu, bu da kalıtsal bir özellik olmalıydı.

"Nasıl hissediyorsun? Henüz kimseye söylemedin mi?" diye sordu.

"Korkunç ve lanet olsun ki hayır. Hâlâ ne yapacağıma karar veremedim ve ailem hiçbir haberi kabullenemiyor."

"Seni duyuyorum. Hala okula gitmek istediğine emin misin?"

"Kardeşimin ölümü bana bir şey öğrettiyse, o da tekrar ata binmek zorunda olduğundur."

Fox bir sigara yaktı ve sonra camını sonuna kadar indirdi. "Özür dilerim," dedi ve açık pencereden dışarı nefes verdi.

Dün gece gök gürültüsü ve şimşeklerle birlikte yağmur yağdı. Her şey ıslaktı ve yağmur bulutları hala gökyüzünde alçakta ve tehditkar bir şekilde geziniyordu.

"En azından ölmedi," diye inanarak söylemeye çalıştım ama sesim titremeye başladı. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca kendime sürekli bu gerçeği söyledim, bunu bir mantra gibi tekrarladım. *En azından ölmedi.*

Ama belki de ölüm daha iyi olurdu. Ölüm, bir gün kapanışı bulabileceğim ve hayatıma devam edebileceğim anlamına gelirdi. Ama bunun yerine Calvin bana sanki onun için bir ölüymüşüm gibi davranıyor, beni mümkün olan her şekilde reddediyordu. Bu, hayal edebileceğimden çok daha fazla acı veriyordu.

Fox bana güven verici bir şekilde, "Günün herhangi bir saatinde eve gelmen gerektiğini hissedersen bana bir mesaj at, on dakika içinde burada olurum," dedi. Fox Montgomery Calvin kadar aşırı korumacı değildi, endişelenmesinin bir nedeni vardı. Sadece ona söylediğim ve henüz kimseye, kendi anneme bile söylemeye cesaret edemediğim bir sebep.

Hamileydim.

Eğer bu trajedi yaşanmasaydı, Cal'ın kendinden geçeceğini ve nihayetinde bir çocuğun isteyebileceği en harika baba olacağını biliyordum. Ama şimdi, ağır bir cezanın namlusuna bakarken, bu bilgi onu mahvedecekti. Calvin'in hayattaki en büyük hayali baba olmaktı. Kendi çocuğunu öldürdükten dört gün sonra baba olacağını öğrenmek? Bu onun için çok fazla olacaktı, herhangi bir erkeğin kaldıramayacağı kadar fazla.

"Sana ne yapman gerektiğini söyleyemeyeceğimi biliyorum, Ellison. Denemeyeceğim bile. Ama şunu bil ki annemle konuşabilirsin. Seni kızı gibi seviyor, seni asla yargılamaz ve bu haber onun kalbini iyileştirmeye yardımcı olabilir."

Fox'a baktım ve başımı salladım. Meghan'ın acı çektiğini ve onunla konuşabileceğimi biliyordum. Her şey o kadar zordu ki, Calvin yanımda olmadan bunu tek başıma yapmak ürkütücü ve bunalıcı geliyordu. İmkânsız gibiydi.

Fox bana bir güç yumruğu attı ve kapıyı oldukça iç karartıcı bir çiselemenin içinde açtım, sırt çantamı omzuma attım ve öndeki son yürüyüşüme doğru ilerledim.

Lise son sınıftaydım, hamileydim, bebeğimin babası hapisteydi ve hamileliğin bir epileptik için riskli olduğunu tek başıma biliyordum.

South Vale'deki diğer öğrenciler gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bana bakıyorlardı ama pek çoğu bana yaklaşmadı. Çoğu beni tanıımıyordu bile. Ben Cal'ın kızıydım, her zaman Cal'ın kucağında olan bir hastalığı olan kız. Kendime ait arkadaşlarım ya da Montgomery'lere yaptığım geziler ya da Calvin'le evden çıkıp normalmiş gibi davranmak için ara sıra katıldığım partiler dışında konuşulacak bir sosyal hayatım yoktu.

İngilizce öğretmenim Bayan Benson, masama gizlice yerleştirdiği bir notla dersten sonra kalmamı isteyecek kadar nazikti.

"Ellison, eğer mümkünse zilden sonra kal ve benimle biraz sohbet et. İhtiyacın olursa sana bir ek süre vermek ve ayrıca Güney Vadi'de kullanabileceğin danışmanlık kaynaklarını sunmak isterim."

Kaldım. Konuşacak birine ihtiyacım vardı. Montgomery ya da Kraft olmayan, avukat, MC üyesi ya da basın mensubu olmayan biriyle.

Oda boşaltıldıktan sonra bana sorduğu ilk şey "Sana sarılabilir miyim?" oldu.

Sarılmaya bu kadar ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordum. İngilizce öğretmenime sarıldım ve hıçkırıklarımın dışarı çıkmasına izin verdim. Hıçkırıklar göğsümü titretti ve ben içimi dökerken o da bana sarıldı.

Beni geri itti ve yüzüme bakıp gülümseyerek bana bir tomar mendil uzattı.

"Teşekkürler," dedim ve elimden geldiğince yüzümü temizlemeye çalıştım.

"Sana dava hakkında bir şey sormayacağım bile. Ama Bronte ödevini uzatmak istiyorum ve ne kadar yetenekli olduğunu düşündüğümü bilmeni istiyorum. Tüm sınıfın olmasa bile bu sınıfın en iyi kompozisyonlarını yazıyorsun ve yaptığın şiir ödevi beni kesinlikle şaşırttı."

Gözyaşlarımın arasından ona gülümsedim ve rimelimi temizlemek için parmaklarımı gözlerimin altında gezdirdim. Bir yetişkinin bana görünüşüm dışında bir konuda iltifat etmesinin ya da nöbetlerim ve epilepsim dışında bir şeyle ilgilenmesinin üzerinden yıllar geçmiş gibi hissediyordum.

"Teklif etmeniz gerçekten çok hoş ama uzatmaya ihtiyacım yok. Ödev, olan biten her şeyi kafamdan atmama yardımcı oluyor ve okumayı sevdim ve daha bağımsız olmam için bana ilham verdi."

"Peki ya danışmanlık? Buraya bir trajediden kaçmak için geldiğini biliyorum. Lise son sınıftayken idare etmeniz gereken çok şey var. İhtiyaçlarına uygun bir programa sahip bir üniversite bulmana yardımcı olabilecek bir akademik danışmanlık bile alabilirsin. Sana yardımcı olacağını düşündüğüm birini tavsiye edebilirim."

"Bayan Benson, hamileyim. Muhtemelen üniversiteye gidemeyeceğim," dedim ona açık yüreklilikle. İçimi dökmem gerekiyordu.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve ağzını iki kez açıp kapattı. Sanırım beklediği cevap bu değildi. Soğukkanlı davranmaya ve haberim karşısında şok olmuş ya da skandala uğramış gibi davranmamaya çalıştı.

Ailemin tepkisi de bu olurdu. İnançsızlık, şok, evlilik dışı, on sekiz yaşında, iyi makaleler yazmak yeni doğmuş bir bebeği geçindirebilecek bir kariyer değildi. Belki babam Kraft adını lekelediğim için beni kapı dışarı bile ederdi. Eğer

Emniyet Müdürü kendi kızını bile hizaya getirememişken, bir şehri ve polis gücünü nasıl kontrol edebilir?

"Bebeği doğuracak mısın?" diye sordu bana fısıltıyla.

"Eğer bebek bana sahip olarsa. Epilepsi hastasıyım Bayan Benson, bu yüzden yüksek risk altındayım. Ama sağlıklı kalmak ve Tanrı'nın bana verdiği bedenle bebeğimi buraya getirmek için elimden geleni yapacağım."

"Ve sende kalacak mı?"

"Calvin'in bebeğini veremezdim. Çok fazla drama yaşandığını biliyorum ama bu onu sevdiğim gerçeğini değiştiriyor. Ama ona söylememeye karar verdim çünkü bunu öğrenmesi ve parmaklıklar ardında kalması onu öldürür. Bu yüzden, mecbur kalırsam gideceğim ya da dışarı çıkana kadar bebeğin ondan olmadığını düşünmesine izin vereceğim."

"Lütfen bana liseyi bırakmadığını söyle?"

"Henüz bilmiyorum Bayan Benson. Eğer bunu herkesten saklamam gerekiyorsa, saklamak zorunda kalabilirim. Calvin'in dağılmasını ve aileme utanç getirmesini istemiyorum."

Sınıftan ayrıldığımda hamileliğimi gizli tutma fikrime tam olarak inanmadığını söyleyebilirim. Bana sürekli desteğe ihtiyacım olduğunu ve bunun için de insanların bana yardım etmelerine izin vermem gerektiğini söylüyordu. Bayan Benson bana cep telefonu numarasını bile verdi ve her konuda onu arayabileceğimi söyledi.

Tüm kalbimle Adler'in hala hayatta olmasını diledim çünkü her sorunu nasıl çözeceğini biliyordu ve sevgisi beni her zaman en kötü zamanlardan çekip çıkardı.

Ama Fox vardı ve o hiçbir şey değildi. Telefonumu çıkardım ve Montgomery kardeşime mesaj attım.

"Fox, ben Elle. Yorgunum, başım dönüyor ve sanırım bir şeyler yemem gerek. Beni alabilir misin?" Saat daha on bir buçuktu ama eve gitmek istiyordum.

"Arabaya bindim bile, küçük kardeşim. Hemen geliyorum."

C ALVIN

Devlet avukatımın parasını ödedi, annemin o kadar parası yoktu. Ve kulüp, doğru Montgomery olmadığı sürece bir Montgomery için faturayı ödemeyecekti ve bu ben değildim.

İlçe hapishanesine nakledilmiştim ve çoğunlukla benden uzak duran diğer iki adamla aynı hücreyi paylaşmak hiç de hoş değildi. Sanırım bir Montgomery'nin ünü onlardan önce geliyor. Neyle karşı karşıya olduğumu bildiklerinden bile emin değildim ama bunu onlara söyleyecek kişi ben değildim. Avukatım kendini bana tanıtmak için geldi, bu da görev çağrısının üstünde ve ötesinde görünüyordu. Gardiyanlar tecrit sırasında ortak alanda konuşmamıza izin verdiler. Adamın yuvarlak, tel çerçeveli gözlükleri vardı ve parlak kel kafasında tek bir saç bile yoktu. Altmış yaşlarında görünüyordu ve takım elbisesi daha iyi günler görmüştü.

"Calvin, seninle konuşmayı dört gözle bekliyordum." Elindeki dosyaları bıraktıktan sonra masanın öbür ucuna uzandı ve elimi kuvvetlice sıktı.

"Adım Krenshaw. Senin ve annenin ifadelerinin üzerinden geçtim. Bu davada ölüm cezasından kaçınabileceğimizi kesinlikle söyleyebilirim. Ancak, nefsi müdafaa savunmasına gelince, adli tabibin raporu savunmanın nasıl şekilleneceği konusunda çok etkili olacak. Eğer üçüncü derece cinayetle devam edersek, kısa bir ceza almamız mümkün olabilir."

Adam tanıdık geliyordu, tavırlarında bir şeyler bir şeyler çağırıyordu ama belki de çok fazla Law and Order izlemiştim ve bu adamların hepsinin benzer bir tarzı vardı.

"Peki ya babamın sabıka kaydı? Oldukça kapsamlı. Bu sonucu etkileyecek mi yoksa tüm bunlar artık onunla birlikte gömülüp gidecek mi?" Kuru bir sesle sordum. Adam babamı öldürdüğüm için hiç pişmanlık duymadığımı düşünerek benim bir psikopat olduğumu düşünebilirdi.

Ve bu doğrudu, rahatlamadan başka hiçbir şey hissetmedim. Her doğum günü pastası mumunda babamın ölmesini ve gitmesini dilemiştim. İlkokuldan beri geceleri yatağa girdiğimde benim, annemin ve Fox'un güvende olduğunu bilmeyi arzuluyordum. Hiçbirimiz morluklar ya da morarmış gözlerle uyanmayacaktık ve bizi morartıp itibarını tehdit ettiğimiz için tekrar dövmesin diye öfkesinin etrafından dolaşmak zorunda kalmayacaktık. Monty bir canavardı ve onsuz daha iyiydik.

"Babanızın bu kasabadaki bağlantıları çok geniş ve derin. Savcıya, South Vale belediye başkanına, hatta eyalet valisine bile yakındı. Kilometrelerce ötede babana karşı çıkabilecek bir savcı yoktu. Ama artık öldüğüne göre, bu değişebilir. Sadece sabırla oturup beklememiz gerekecek."

"Hayatta kıcını öptüler ama mezarına işemek için ortaya çıkabilirler, bunu mu söylüyorsun?"

"İnsan sadece umut edebilir, evlat. Montgomery'nin pek çok bağlantısı vardı ama bulunduğu yere gelebilmek için pek çok kişinin sırtına bastı."

Başımı salladım ve adamı süzdüm. İçimden bir ses onun babamla kişisel bir sorunu olduğunu söylüyordu. Kimsenin neden benim davama elini sürmek istemediğini açıklamak için bir avukata ihtiyacım yoktu ama bu adam bunu yapmak için riske giriyorsa, yaşlı Montgomery'ye karşı tam olarak ne düşündüğünü merak ediyordum.

Sakızımı çıtlattım ve ayaklarımı masadaki fazladan sandalyeye uzattım. "Onu tanıyor muydun?" Tek kaşımı kaldırarak sordum.

Krenshaw mendilini çıkarıp alnındaki ve üst dudağındaki teri sildi. İlçe hapishanesinde hava alamıyorlardı ve sonuç olarak burası kokuyordu ve daha da klostrofobik hissettiriyordu.

"Meghan ve ben mezuniyet balosuna birlikte gitmiştik Calvin. Kardeşin Fox benim biyolojik oğlum."

Krenshaw'ı gördüğüm o gece, geldiğimden beri uyuduğum ilk geceydi. Benim için mücadele edeceğini ve bu davayı kişisel olarak ele aldığını biliyordum, ki bu sadece benim lehime olabilirdi.

Fox'la ilgili anlattıkları beni biraz şoke etse de, annemin hayatının bir döneminde mutlu olduğunu, birilerinin onu olduğu gibi sevdiğini ve muhtemelen ona hak ettiği saygıyı gösterdiğini bilmek beni mutlu etti. Ancak Fox ile biyolojik olarak akraba olmayabileceğimizi düşünmek beni çok üzdü. Elbette tüm bu yeni bilgileri paylaşmak istediğim tek kişi Ellison'dı. Beni önemseyecek ve bana tam olarak ne söyleyeceğini bilecek tek kişi oydu.

İki ranza arkadaşımın hücrenin karşı tarafında asılı duran karyolamda yuvarlandım ve beynimin Elle'i sevmeye şartlanmış kısmını kapatmaya çalıştım.

Gitmiş.

Buradasın.

Bitti artık.

Bırak gitsin.

Beni karanlık ve derin bir uykuya daldırana kadar kendime tekrar tekrar söyledim.

E LLISON

Calvin'le karakolda konuştuğumdan bu yana üç uzun ay geçmişti. Duruşmaya katılmadım, özellikle de babam savcılık için ifade vermeye çağrıldığı için. Ancak, hüküm giydiği sırada adliyedeydim. Yargıç, ailenin Monty'nin ellerinde yıllarca maruz kaldığı istismarı göz önünde bulundurduğu için ceza indirimi için bir anlaşma yapılmıştı. Ağırlaştırılmış adam öldürme, maksimum güvenli hapisanede en az on yıl. Kötü şöhretli DesMax.

Şehir dışına gönderilmeden önce onunla konuşmayı denedim ama ne zaman ziyaretine gitsem beni geri çevirdi. Postaladığım tüm mektuplar açılmadan bana geri gönderiliyordu, hatta el yapımı Noel ve Doğum Günü kartlarını bile ona gönderiyordum. Calvin beni hayatından tamamen çıkarmıştı ve arkasına bile bakmıyordu - iyi olup olmadığımı görmek için bile ve ben ikinci üç aylık dönemime yaklaşıyordum.

Annem bu duygusal durumumda tekrar kesmeye başlayacağımdan korkarak terapi seanslarımı iki katına çıkarmıştı. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten istiyordum, kanı görme ve stresi azaltma ihtiyacı Adler öldüğünde olduğu kadar güçlüydü, ama şimdi bunu yapmamak için daha fazla motivasyonum vardı.

Annem kafasını kapıdan içeri uzatmadan önce hafif bir tıkırtı duyuldu.

"Aç mısın tatlım?"

"Lütfen beni yalnız bırakın."

Dinlemedi, çünkü o iyi bir anneydi.

Annem otururken yatak gıcırdadı. "Ellie, bu şekilde yaşamaya devam edemezsin." "Artık yaşamak bile istemiyorum."

Gözyaşlarına boğuldu.

"Lütfen bunu bir daha söyleme."

Söylediğim çok boktan bir şeydi, en hafifinden duyarsızcaydı. Annem zaten tek oğlunu kaybetmişti ve ben de şimdi onun tek torununu taşıyordum. Ama ben böyle hissediyordum. Calvin beni terk etmişti ve şu anda hayatım çok boş geliyordu.

Annem yanıma uzandı ve beni kendine çekti, tanıdık, güvenli kolları çocukluğumdaki gibi beni sarıyordu.

"Bebeğim, şu anda canının acıdığını biliyorum. Sana söz verebileceğim tek şey, her gün biraz daha az acıyacaktır, ama Ellie, yaşamak için çok şeyin var. Yeni maceralara, yeni aşklara ve bu bebekle paylaşacağın güzel bir dünyaya sahip olacaksın. Kalp ağrısı gelip geçecek, ama bunu atlatmak zorundasınız. Atlatmak için savaşman gerekebilir Ellison, ama sen bu savaşı daha önce de verdin ve kazandın. Benim için savaş, baban için savaş ama en çok da kendin ve içinde büyüyen ufaklık için savaş."

Annemin kollarında ağlamaya başladım. Ben bundan daha güçlüydüm. Yenilgiyi kabul etmek zorunda değildim. Acının üzerimden akıp gitmesine izin verdim ve bu işi sonsuza dek bitirmem gerektiğini biliyordum. Eğer

Calvin hayatına devam edebilirdi, ben de edebilirdim. Bunu, mutlu ve güçlü olmama ihtiyacı olan bu çocuk için yapacaktım. Kalbim paramparça olmuş gibi hissetsem de, Calvin'le paylaştığım bir saniyeyi bile dünyaya değişmezdim.

"Babama söylemeye hazır değilim. Calvin'den nefret etmek için daha fazla nedenim olsun istemiyorum." "Çok yakında, senin söylemene gerek kalmadan kendi kendine söyleyebilecek. herhangi bir şey."

ON YIL SONRA.

C ALVIN

On yıl hapiste kaldıktan sonra tahliye olmak üzereyken, etrafınızdaki her şey yoğunlaşmış gibi görünür. Bazı mahkumlar ve infaz koruma memurları sizin adınıza sevinirken, hapishanede kalmak ve çürümek zorunda olan diğerleri onların yerine sizin çıkmanıza kızıyordu. Ama ben cezamı çekmişim ve salıverilmemi sağlayan şey davranışlarım ya da bağlantılarım değildi, cezamın tamamını çekmişim.

On lanet yıl.

Buraya ilk geldiğimde serseri bir çocuktum, korkmuştum, bilgisizdim ve bana ters bakan herkese saldırmaya hazırdım. Bir çocuk ıslahevine gönderilmedim, ki bu bir basamak olabilirdi. Bunun yerine, henüz on sekiz yaşındaydım ve etrafım, ben daha hayattayken sabıka kayıtları olan, yaşımın iki katı sertleşmiş suçlularla çevriliydi. Hızlı hareket etmem gerekiyordu, ben de öyle yaptım. İttifaklar kurmak zor değildi, sonuçta babamı öldürmüş olabilirdim ama yine de bir Montgomery'ydim.

"Gittiğini görmek üzücü olacak, kardeşim!" Tiny sırtıma bir tokat attı, o kadar da nazik değildi.

Tiny 1.80 boyunda ve yaklaşık 400 kiloydu. Oldukça neşeli bir adamdı, herkes tarafından sevildi ve geçinmesi kolaydı ama ona karşı gelerseniz kaçsanız iyi edersiniz. Oyun oynamazdı ve gerektiğinde ölümcül olurdu. Babamı dışarıdan tanıyordu ve hatta birkaç kez onunla birlikte çalışmıştı. Ama Monty bir keresinde Tiny'i yakmıştı ve tıpkı bir fil gibi kirli bir işi asla unutmazdı. Bu yüzden, neyle karşı karşıya olduğumu öğrendiğinde, hemen bana yakınlık duydu.

Tiny ile bir hafta önce tanıştım. Tek başıma sessizce yemek yerken birkaç çete üyesi yanıma geldi ve benimle uğraşmaya karar verdi. Yemek tepsimi ters çevirdiler ve kucağıma düştü. Dolu bir kutu süt baş aşağı kasıklarına düştü ve altıma işemiş gibi görünmeme neden oldu. Pisliklerden biri arkama, diğeri karşıma, bir diğeri de tam önümdeki masaya oturdu. Kimse bakmaya cesaret edemedi, çünkü bakarsanız, çağrılırdınız ve hemen işin içine çekilirdiniz.

Kimsenin beni kurtarmaya gelmeyeceğini ya da beni savunmak için yardım etmeyeceğini biliyordum, bu yüzden bir infaz koruma memuru müdahale etmek isteyip istemediğine karar vermeden önce burnumun kırılmasına ve kaburgalarımın çatlamasına hazırdım. Bazen, diğer mahkumlar gibi, oturup izlemeyi severlerdi. Aptal değildim ve kavgaların sonucu için birbirleriyle bahse girdiklerini görmüştüm.

Arkamdaki sersem, tepemde hâlâ uzun duran saçlarımı tuttu ve diğer mankafalar onu alkışlarken yüzümü masaya çarpmasını bekledim.

Tahmin edilebileceği gibi, kimse yaygaranın ne olduğunu görmek için yanıma gelmedi, herkes gözlerini yere dikti ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Sanırım bu Monty'ye teşekkür edebileceğim bir andı, çünkü yıllarca birilerinin kum torbası olmuştum, nasıl darbe alacağımı ve yumruklarla nasıl yuvarlanacağımı biliyordum.

Ama sürpriz bir şekilde Tiny geldi. Tam karşımdaki pisliğin yanına oturdu. Şerefsizin tepsisinden sargıya sarılı sandviçini aldı ve özenle açmaya başladı. Bu bir güç gösterisiydi ve kimin elinde olduğu kolayca anlaşılıyordu. Çünkü gangster dondu kaldı ve hiçbir şey olmuyormuş gibi, sanki hepimiz dostça sohbet ediyormuşuz gibi davranmaya çalıştı.

"N'aber evlat?" Tiny diğer adamın sandviçini ısıırken "N'aber çocuk?" dedi. "Bu koltuk dolu mu?" diye sordu çiğnerken.

Arkamdaki adam saçımı bıraktı. Tiny'e başımı hayır anlamında salladım, kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. öyleydi.

"Bu çocuktan sana ne, Ufaklık," diye sordu adamlardan biri. Yüzünü ikiye bölen sivri bir yara izi vardı.

Alnına bir noktada bıçak saplanmış gibi görünüyordu, sanki kanlı bir Cadılar Bayramı kostümü gibi.

"Ne zamandan beri *benim* isim *seni* ilgilendiriyor?" Tiny hâlâ kayıtsızca bir şeyler atıştırırken sordu.

O anda anladım ki Tiny her kimse, gücü elinde tutuyordu ve mucizevi bir sebepten ötürü benim tarafımdaydı.

O zamanlar bilmiyordum, o benim Cavelli Mafyasına giriş noktam olacaktı, hizmet edeceğim on yıl boyunca hayatta kalmamı sağlayan aynı grup. Tiny benim akıl hocam oldu ve dürüst olmak gerekirse o olmadan Des Max'ten sağ çıkamayacağıma inanıyordum.

Zaman hiç bu kadar çabuk geçmemişti ve hiç bu kadar anlamsız olmamıştı. Ellison'la geçirdiğim iki yıla, on yıllık monoton hapisshanede yaşadığımdan daha fazla anı sığdırmıştım. Daha fazla dövme yaptırmış, bir şişi ölümcül bir silah haline getirmeyi, pruno yapmayı öğrenmişim. Bir yaranın dış ipiyle nasıl dikileceğini ve birinin hangi gruba ya da çeteye ait olduğunu bir bakışta nasıl anlayacağımı öğrendim. Kutuda oturduğum on yıl boyunca göstermem gereken tek şey Tiny ile olan arkadaşlığım ve sıkıntıdan ölmek için çalışarak kazandığım kaslardı.

"Buradan siktir olup gitmeye hazırım." "Patronla tanışmaya hazır mısın?"

"Hayır dersem beni öldürecek misin?" diye sordum. Tiny başını salladı ve güldü.

"Hayır kardeşim, seni bunun için çok seviyorum. Sadece bir iş ve sonra çıkıyorsun. Bir kuş kadar özgürsün. Git hayatını istediğin gibi yaşa."

Birlikte şakalaştığımız bir gardiyan bize ziyaret odasına kadar eşlik etti. Tiny herkesin önünde rahatça konuşuyordu ama ben daha ketum davrandım, arkamı kolladım ve kelimelerimi dikkatle seçtim. Gardiyan kapıyı açtığında ziyaret odası doluydu. Politikacı ya da sigorta satıcısı gibi görünen takım elbiseli iki adam uzak köşede oturuyordu. Oda güneye bakan pencerelerden güneş ışığı alıyordu ve parmaklıklar olmasına rağmen her zaman nefes alabileceğim bir alan olduğunu hissettim.

Tiny'yi gördüklerinde el salladılar ve gardiyan bizi masalarına götürdü. Memur kelepçelerimizi çözerken ayağa kalktılar ve ellerimizi sıkmak için beklediler. Tiny ve ben hapisshane tarafından verilen gri tulumlar ve şanslıysanız üç hafta dayanan ucuz ayakkabılar giyerken, iki takım elbiseli, arkaya taranmış saçları ve pahalı saatleri vardı.

Bir kot pantolon giyip deri ceketimi tekrar giyebileceğim, başıma bir bere takabileceğim, hatta bol bir eşofman ve yumuşak bir tişört giyebileceğim günlerin özlemini çekiyordum.

Uyu.

Bizi bir aşağı bir yukarı süzdüler, vücudumu ve dövmelemlerimi incelediler. Tiny beni uyuşturucu kullanımına dair işaretleri taradıkları konusunda uyarmıştı çünkü kirli işlerle uğraşsalar da kaçakçıları temiz, ortaklarını daha da temiz seviyorlardı. Ben hiç kullanmadım.

"Bay Montgomery, benim adım Max Fredricks, serbest bırakıldığınız için sizi tebrik ederim," dedi uşak. Bana elini uzattı, ben de doğrudan göz teması kurmaya özen göstererek elini sıktım. "Sizi Roberto Cavelli ile tanıştırayım."

"Bay Cavelli," dedim başımı sallayarak.

"Bay Montgomery," dedi Cavelli sertçe. O da başıyla onayladı.

Tiny'ye göre Cavelli çok konuşan bir adam değildi ama acımasızlık ve hassasiyet konusundaki ünü ondan önce geliyordu; insanların onun ciddi bir iş yaptığını anlaması için konuşmasına gerek yoktu.

Cavelli, "DesMax'teki kalışın sona ermiş gibi görünüyor," dedi ve sanki özel bir tatil köyünde hapis yatıyormuşum gibi konuştu. DesMax, son on yıldır evim güzel evim olan Desolation Maksimum Güvenlikli Islah Tesisi'nin takma adıydı.

"Cehennemde on yıl geçirmek bir vücuda iyi gelir," dedim ona.

"Peki ya zihin, Montgomery? O da faydalı mı?"

Ona defolup gitmesini söylemek istedim, bunu ağzına bir yumruk indirerek söylemek isterdim. Akıl sağlığını korumuştum ama sadece dişimi turnağıma taktığım için.

"Eğer kastettiğin buysa ben pişman değilim."

"Nasıl istersen öyle kabul et, Montgomery. İnsanın kendi babasını katletmesi büyük bir günah, değil mi? Bunun cevabını Mısır'dan Çıkış kitabında bulabileceğinize inanıyorum. 'Ve kim babasını ya da annesini öldürürse, kesinlikle öldürülecektir' diyor sanırım."

"Fırsat verilse hemen şimdi yine yapardım," dedim ona. Yumruklarım masanın üzerinde sıklaşıyordu ve Bay Fredricks elini Tiny'nin omzuna uzattı.

Hapishane bana katil içgüdüleri vermişti ve bunu yapmayı hayal ederken kafalarını gerçekten yarmamak için çok mücadele ettim.

"İşe koyulalım mı?" Tiny sordu. Onu daha önce hiç kimseye karşı saygılı görmemiştim. Cavelli'nin önünde duruşu bile farklıydı. Ama hiç umurumda değildi. Bir daha asla kimseye boyun eğmeyecektim. Bakın beni nereye getirmişti, hayatımın on sekiz yılını babam tarafından itilip kakılarak harcamıştım. Sırf mafya babası olduğu için bir yabancıнын bunu yapmasına izin vermeyecektim. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Hiçbir şeyim yoktu.

"Tiny'nin bana söylediğine göre senin için birkaç iş yapmam gerekiyor ve sonra işimiz bitiyor öyle mi?"

"Basmakalıp laflardan hoşlanmıyorsun, değil mi?" Cavelli bana sordu.

"Onlara gördüğüm gibi sesleniyorum, efendim," dedim ona. Muhtemelen bunu bir alay olarak algılamalıydım, ne de olsa Cavelli tüm Furfante sendikasının başıydı. Bu adamlar ortalıkta dolaşmazdı ve yerel kolluk kuvvetlerinden hükümete kadar her şeyde parmağı vardı. Bir şeyin olmasını istiyorlarsa, soru sorulmadan anlaşma yapıları.

Fredricks bana doğru bir zarf uzattı.

"Kasap ve Oğlu, eminim duymuşsunuzdur," dedi.

Zarfı gardiyanın hemen önünde ondan aldım. CO'nun her şeyi izlediği açıktı, ancak zarfın geçişini engellemek için hiçbir harekette bulunmadı. Ziyaretçiler

ziyaret odasına bile üzerlerinde bir şeyle girmeleri gerekiyordu, ama belli ki bu adamlar bir tür istisnaydı.

Kasap ve Oğlu'nu duymuştum, bildiğim kadarıyla, Harabe'den gelenlerin gizli toplantılar için toplandıkları veya diğer pazarlıkları gizlice hallettikleri, Issızlık'ta terk edilmiş bir mezbahaydı. Eğer yarım beyin hücrelerine sahip olsaydım, Harabe'ye bulaşmayı kesinlikle reddederdim. Monty ve yordakçılarından bildiğim, Harabe'nin uyuşturucu ticaretinden cinayete kadar her türlü yasadışı faaliyetle uğraştığıydı ve bunların en kötüsü de o gözden uzak yerde gerçekleşiyordu.

Zarfi aldım ve infaz koruma memurunun görebileceği şekilde cebime koydum. "Başka bir şey var mı?" Tek kaşımı kaldırarak sordum. Onların kirli görevini yerine getirdim ve hayatımın geri kalanında tüm serserilerden ellerimi yıkadım. Bir suçlu olmayacaktım, babamın izinden gitmeyecektim. Bir isyan eylemi olarak doğru yoldan sapmayacaktım - suçluların çocuklarının başına gelen buydu.

"DesMax'ten çıktıktan sonra sürekli korumaya ihtiyaç duymayacaksınız değil mi?" Cavelli söyledi. Ses tonu ve başını hafifçe eğmesi bana bunun bir tehdit olduğunu ve hafife alınmaması gerektiğini söyledi.

"Borçlarımı sonuna kadar öderim," dedim ona kötü niyetle. Sandalyemden fırladım ve gardiyan beni tekrar kelepçelemek için arkamdan atladı.

"Dışarıda iyi şanslar. Ailenize selamlarımızı iletin," dedi Fredricks, ses tonuyla da beni uyararak. Dişleri çarpıktı ve uzun burnu da öyle.

Cavelli, "Görevi tamamladığında, bağlarımızı koparacağız," diye homurdandı. Kulağa hoş gelmiyordu.

Ama bu konuda başka seçeneğim yoktu. Hayattaydım ve borcumu ödemek zorundaydım. İnfaz memuru beni götürürken başımı dik tuttum.

Zorbaları hoş karşılamazdım ama beni besleyen eli ısırmasam gerektiğini de iyi bilirdim.

Üç hafta sonra, gri hapishane önlüğümü çıkarıp pahalı bir kot pantolon, yepyeni beyaz bir tişört ve deri bir ceket giymiştim ve hepsi de yaşayan en harika kadın olan annem tarafından özenli bir paket içinde gönderilmişti. DesMax'ten çıkıp parlak güneş ışığına göz kırparak yürüdüm, on yıldır ilk kez özgür bir adamdım. En son kelepçesiz bir yere gittiğimde sadece on sekiz yaşındaydım. Anneme gelmemesini söylemiştim, çok üzülmüştü. Ailemin yanına yaklaşmadan önce halletmem gereken işlerim vardı.

Babamı öldürdüğüm için cezamı çekmiştim ama birçok açıdan onun kötü muamelesinden asla kurtulamayacaktım. Bu beni derinden yaralamış ve benim için en değerli olan şeyi elimden almıştı. Şimdi hayatımda bir şeyler yapmakla karşı karşıyaydım, hüküm giymiş bir suçlu, kırık bir adam - yaşamama izin verdiği için bile mafyaya borçlu olan biri.

Cavelli'nin bir numarası Fredricks, sanki bir işaretmiş gibi, çıkış kapısının yanında, şık siyah bir limuzinin yanında duruyordu. Üzerinde, sadece giymekle bile kıyını ucuzlatmayı başardığı, mükemmel dikilmiş bir takım elbise daha vardı.

"Bay Montgomery, yine karşılaştık."

"Bu bir tesadüf değil kardeşim, aylardır bunu planlıyorduk," dedim. Limuzine binmek için yanından geçtim. "Kırmızı halı servisi, ha?"

"Sadece sizi binadan çıkarmak için. DesMax sınırları dışına çıktığımızda kendi aracınıza geçeceksiniz."

"Araba kiralamak için kredi kartım falan yok," dedim. "Bay Cavelli'nin size bir hediyesi var. Bunu oldukça nostaljik bulacağımızı umuyor."

"Lanet bir bisiklet mi? Monty'nin hayaletiyle bana musallat olmaya falan mı çalışıyor?" Babamın hayattayken Cavelli ile ilişkisinin nasıl olduğundan emin değildim. Anlaşmalar yaptıklarını, komşu bölgeleri paylaştıklarını biliyordum. Desolation, South Vale'in akraba olmayan kuzeni gibiydi. Güney Vale'de para, yasal işletmeler ve turizm varken, Desolation'da bir eyalet hapisanesi, kilometrelerce uzunlukta yıkık dökük terk edilmiş depolar ve burayı doldurmaya yetecek kadar suçlu vardı.

Fredricks sinirli bir şekilde güldü, midemi bulandıran dalkavukça bir kıkırdama. Bir bıçak alıp midesine sapladığımı ve onu zavallı sefaletinden kurtarana kadar çevirdiğimi hayal ettim. Ne hayattı ama, beş para etmez bir suçluya yalakalık yaparak biraz olsun kendine güven kazanmak. Bu beni iğrendirdi. Bir daha asla başkasına borçlu bir adam olmak istemedim.

Bu pisliklerin bana kazık atabileceği tüm yolları hayal ederken alnımdan terler boşandı. Bu beni sinirlendirdi ve bacağım istemsizce sallanmaya başladı. Bu pislige çoktan bulaşmışım ve kendimi kurtarmak için bu son işi bitirmem gerekiyordu.

"Bay Montgomery, sakın olun. Size söz veriyorum, işverenlerim sözlerine sadıktır. Görevinizi tamamlarsanız bir daha bizden haber alamazsınız."

Kulağa kaderci geliyor.

Yirmi dakika boyunca sürekli daha çorak bir arazide ilerledik ve araba aniden durdu.

Fredricks, "Burası vedalaştığımız yer," dedi.

Sığ bir mezar hayal ettim, Fredricks annemin bana gönderdiği yeni kot pantolonumun üzerine toprak atıyordu. Belki de anneme bir daha asla sarılamayacaktım.

Ama onun yerine bana Harley anahtarlığında bir dizi anahtar attı.

"Kasap ve Oğulları'nda sizi bekleyen biri olacak. İyi şanslar, genç adam. Sizinle iş yapmak bir zevkti."

"Aynı şekilde." Herif yağ ve sümük içindeydi ve onunla uğraşmak hiç de zevkli değildi. Aslında tek zevk aldığım şey ondan uzaklaşmaktı.

Limuzinden inip, kar küreme araçları ve acil durum araçlarının hava koşulları gerektirdiğinde kullandığı uzak bir otoyol tuz tepesiğine benzeyen bir yere çıktım. Doğaçlama mezarım için mükemmel bir yerdi ve bir kurşunun kafamın arkasına isabet etmesini bekledim. Ama limuzinin lastiklerinin altındaki çakılların çıtırtısını duyar duymaz son işi Fredricks'in yapmayacağını anladım.

Kum tepeliklerinden birinin dibinde babamın en değerli varlığı, lanet olası domuzu, hayatında hiç kötü bir gün görmemiş gibi görünen parlak kırmızı bir Electra-Glide duruyordu.

Bu gangster ne tür bir iğrenç oyun oynuyordu?

Babamın kaskını taktım, üzerine atladım ve onu çalıştırdım; tıpkı küçük bir çocukken babamın bacakları arasında ilk sürüşümde olduğu gibi altımda mırıldandı. Elektra asla yanlış bir şey yapmadı, dedim kendi kendime. Onu kötü gibi gösteren vicdansız sahibiydi.

Monty'nin gidişıyla Electra harika bir motosikletten başka bir şey değildi. Devir yapmasına izin verdim ve çakıllı yoldan otoyola çıktım.

Özgürlük iyi hissettiriyordu, hatta canlandırıcıydı ama kaderin bana ne getireceği konusunda inancım yoktu.

Ben.

Desolation, New York, son on yıldır evim olan bir şehir ama South Vale'den çıkarken geçtiğimiz zamanlar dışında burayı hiç görmemiştim. Sessiz sokaklarda ilerlerken, buranın bu kadar çok suçun işlendiği bir merkez olmasını cesaret kırıcı buldum. Suça yabancı değildim. Hayatım boyunca bildiğim tek şey buydu ama yine de bu kadar nefret ettiğim bir şeyin ortasında olmak beni rahatsız ediyordu.

Kasap ve Oğulları'na vardığımda kendimi cehennemin içine adım atmış gibi hissettim. Kırık pencereleri, açıkta duran boruları, metalik kan kokusu ve çürümüş etin kokuşmuş kokusuyla terk edilmiş bir mezbaha gibi dimdik duruyordu.

Burası onlarca yıldır terk edilmiş gibi görünüyordu ama gözenekli duvarlara ve çöken tavanlara ölüm kokusu sinmişti. Burada ölmek istemedim, otoyol kenarını tercih ederdim.

İnsanların buraya toplantı için geldiğine inanamıyordum. Neden bir kulüp binası inşa etmiyorlar ya da McDonalds'ta buluşmuyorlar? Herhangi bir bok çukuru buradan daha iyi olurdu. Yaratıcısıyla buluşan hayvanların çığlıkları sessizlikte asılı kalmış gibiydi ve kendimi yerdeki ağarmış kemiklerin insan mı yoksa hayvan kaynaklı mı olduğunu merak ederken buldum. "Bay Montgomery," dedi güçlü Rus aksanı olan bir adam. Birdenbire ortaya çıkmış, alt katta olması gereken bir yerden merdivenleri çıkıyordu. Muhtemelen akan kanın boşaldığı çukur. Sanki bir araştırma yapıyormuşuz gibi bana bir zarf uzattı.

Sivil iş.

"Bunu The Emporium'a teslim etmenizi istiyoruz, nerede bulacağınızı biliyor musunuz, evet?"

"Benimle dalga geçiyor olmalısın. Neden yapamıyorsun? Arabayla on dakika uzaklıkta, bana çok meşgul olduğunu mu söylüyorsun? Bunu bırakmamı neden istiyorsun?" Çenemi kapalı tutmam gerektiğini, ne yapıp yapmadıklarının beni ilgilendirmedığını biliyordum ama hapiste geçirdiğim on yıldan sonra gitmek isteyeceğim son yer lanet olası bir striptiz kulübüydü. Lanet bir bisikletli kurye tut.

"Hiçbir şeyin bize geri dönmesinden hoşlanmayız. Ya söyleneni yaparsınız ya da ölürsünüz,

Ya?"

"Aman Tanrım." *Hem de babamın lanet bisikletiyle.*

Paketi aldım ve kabul ettim. Son bir damlaydı ve hepsiyle işim bitmişti, beni öldürmezdi. Ne olduğunu anlamadan Issızlık'tan çıkıp eve dönmüş olurum. "Evet, elbette, senin için lanet olası seks zindanına bırakacağım."

"Orası bir striptiz kulübü," diye düzeltti Rus beni.

"Buna farklı bir şey demek, ne olduğunu değiştirmez."

"Ahlaki üstünlüğe sahipmiş gibi davranmak sizi bizden daha iyi yapmaz. Sen hüküm giymiş bir suçlusun, hatta bir katilsin. Eğer tekrar hapse girmek istemiyorsan, bu sefer bizim korumamız olmadan, çeneni kapatıp yoluna gitmeni öneririm."

Bu beni susturdu. Aidatımı ödeyip onların küçük sıkık çocuğu olmaktan başka seçeneğim yoktu.

.

Emporium'a on beş dakikada ulaştım. Babamın oraya sık sık gittiğini ve Fox'un da orada vakit geçirdiğini biliyordum. Kadınların kendilerini önemsemeyen erkekler için kendilerini aşağılamalarını izlemek gibi bir arzum hiç olmamıştı. O kadınların yarısı Desolation'dan geliyordu ve sadece faturalarını ödemeye çalışıyorlardı. Bazıları daha da kötüydü, evde küçük çocukları vardı ve bu, onlara gerçekten bakabilecek kadar para kazanabilecekleri tek işti. Bu durum yüreğimi burktu. Monty hepsinin fahişe ve uyuşturucu bağımlısı olduğunu söylerdi ama bunun nedeni onlardan faydalanan tek kişinin kendisi olduğuna inanmak istememesiydi.

Emporium süslü, kadife halatlı ve koyu ahşap kaplamalı bir yerdi; Desolation'daki en üst sınıf mekândı. Komşu South Vale'de, bir devlet okulunun elli mil yarıçapı içinde centilmen kulüplerinin kurulmasını yasaklayan bir yasa vardı. Başka bir deyişle, South Vale striptiz kulüplerini fiilen yasaklamıştı.

Ayı gibi iki korkutucu fedai kapıyı koruyordu, ancak kıyafet kurallarının ceket ve kravatı içerdiğini belirten dikkat çekici bir şekilde yerleştirilmiş levhaya rağmen sıranın önüne yaklaştığımda neredeyse beklenti içinde kenara çekildiler. Hâlâ annemin bakım paketinde gönderdiği kıyafetleri giyiyordum ve onlardan büyük keyif alıyordum.

Sahnenin yanındaki bir masaya yönlendirildim ve gözlerimi direğin üzerinde dönen yarı çıplak, üzerinde sadece G-string, pasties ve insanlık dışı yükseklikte topuklu ayakkabılar olan kızdan kaçırıldım. Etrafımı bilinçli bir şekilde algılamaya, çıkışlara ve merdivenlere dikkat etmeye çalışırken, tüm hayatım boyunca hissetmediğim kadar çok duyuşsal girdiye boğuldum. Patlayan müzik, çıplak kadınlar, puro dumanı ve gömme mor renkli ışık. Ayaklarım kalın halıya batarken, ben de alıştığım paslanmaz çelik hapisane karyolamdan on kat daha yumuşak kadife bir kanepeye gömüldüm.

Baktığım her yerde, soyunmuş bir halde dönen kadınlar erkeklere biniyordu. Anlamıyordum. Bu adamlar, kucaklarına oturması için para ödedikleri genç kızın, onun şehvet düşkünü arkadaşlığından başka bir yerde olmayı nasıl tercih edeceğini düşünmüyorlar mıydı? Bu onları rahatsız etmiyor muydu? Odayı tarayıp bağlantımı ararken bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım, böylece oradan defolup gidebilecektim.

"Başlangıç olarak size bir içki getirebilir miyim? Beğendiğiniz bir kız görürseniz, bu kartı işaretleyebilirsiniz, bir sonraki dans için uygun olduğunda size doğru gelecektir," dedi bir kadın, önüme kalın bir kart koyarak.

Şaşkınlıkla ona baktım.

Gözleri rüyalarımıdakiler gibiydi.

Onun sesi, kırık kalbimin enkazı arasında yaşayan ses.

"Ellison?" diye sordum. Belki de beden dışı bir deneyim yaşıyordum. Uyanıkken görülen bir rüya.

Ciddi bir yanılsama.

"Calvin? Burada ne halt ediyorsun?"

E LLISON

Harika bir gece değildi. Adele kulak enfeksiyonuyla uyanmış ve ben de onu sabahın dördünde South Vail Medical'ın acil servisine götürmüştüm. İnanılmaz bir yüzücü olmuştu ama havuzda geçirdiği kulak enfeksiyonları mevsimsel bir hastalıktı ve tüm çabalarımıza rağmen önlenemiyordu; yılda en az iki kez geçiriyordu.

"Bu akşam antrenmandan sonra sıcak tuz paketleri yapacağım. Fox beni alacak mı?" Onu okula bırakırken Adele bana sordu. İlkokuldaki son yılıydı ve gelecek yıl ortaokula başlayacaktı. İçine doğduğu koşullar düşünüldüğünde, bazen bu noktaya kadar geldiğimize inanmak zordu. Fox olmadan bunu başaramazdık.

"Evet tatlım, işe gitmem gerek. Seni yarın sabaha kadar göremeyeceğim."

"Anne, ne zaman bırakacaksın?"

"Evin borcu biter bitmez."

"Öğrenci kredileriniz olduğunu sanıyordum."

"Ben sana ne demiştim?" Babasının iri, yeşil, duygulu gözlerini bana kırıştırdı. Adele aptal değildi ama onu elimden geldiğince karanlıkta tutmuştum. Emporium'un ortak çalışanlarından birinin çocuğunun okulda onu nerede çalıştığım konusunda azarlamasına izin veremezdim.

"Mali durum beni ilgilendirmez. Benim işim yemek yemek, uyumak, çalışmak ve egzersiz yapmak."

"Mükemmel söyledin! Sen kendi işini yap, ben de kendi işimi yapayım." Arabadan inmeden önce onu öptüm. "Yüzme antrenmanından sonra Fox seni ne zaman alsın?" Kalabalığın içinde kaybolmadan önce bağırdım.

"Her gün öğle yemeğinde konuşuyoruz," diye bağırdı hayali bir telefon tutarak.

Adele tam bir baba kızıydı. O ve Fox her gün öğle tatilinde telefonda konuşurlardı. Ayrılmazlardı ve tıpkı ona benziyordu. Çoğu insan bilmiyordu ve biz de istedikleri gibi düşünmelerine izin veriyorduk, çünkü sonuçta insanlara ne dediğiniz anlamsızdı ve her şey gerçekten yanınıza kimin geldiğiyle ilgiliydi. Calvin uzaktayken ve beni görmeyi, hatta iletişim kurmayı reddederken, Fox sahneye çıktı ve Adele'i kendisininmiş gibi yetiştirdi ve bu ikimiz için de paha biçilemezdi.

Sınıfa gidip Raymond Carver ve kısa öykü sanatı hakkında bir ödev teslim etmeden önce kahve içmek için durmaya yetecek kadar zamanım varken arabayı bırakma kuyruğundan çıktım ve otoyola geri döndüm.

Uykusuz ve derslerle dolu bir günün ardından, Emporium'a hiç vakit kaybetmeden vardım. Sokak lambalarının önünde durduğumda rimelimi ve rujumu dikiz aynasından sürmeyi denemiştim, ancak hedeflediğim gibi bir araya getirilmiş olmaktan çok bir gösteri palyaçosu etkisi yaratmıştı.

"Geç kaldın, Kraft. Sana Z bölümünü veriyorum."

"Urrrg," diye homurdandım nefesimin altında. "Sorun değil, Eddie!" Zaman kartımı doldururken söyledim. Z bölümü en kötüsüydu. Sahnede sıralanan daha gösterişli masaların kızlara daha çok para kazandıracağını düşünürsünüz. Öyle de oldu -kızlar dansçılardı, benim gibi içki servisi yapanlar değil. Dansçılar tarafından dikkatleri en çok dağıtılan müşteriler genellikle garsonlara bahşış vermeyi unutuyordu.

Aslında insanların bir striptiz kulübünde garsonluk yapmanın skandal olduğunu düşünmeleri, sürekli ve uygunsuz bir şekilde süzüleceğimi düşünmeleri biraz komikti. Gerçek şu ki, deneseydim daha fazla görünmez olamazdım. Üniformalarımız biraz seksi olsa da, bunu dans eden çıplak kadınlarla eşleştirdiğimizde müşteriler asla bize bakmazdı. Altı ya da tek gözüm olabilirdi ve bahse girerim bütün gece hizmet ettiğim masalar beni polis sırasından bile seçemezdi.

Paramı aldığım sürece görünmez olmak umurumda değildi. Bekâr bir anneydim, ipoteğim ve okul kredilerim kendi masraflarımı karşılamıyordu. Emporium bana iyi davranmıştı ve Cavelli bana yaklaşıp iş teklif ettiğinde sanki bir ömür önceymişim gibi gelmişti. Mülakat sırasında dehşete düşmüştüm ve içeri adım attığımda sanki eşiği geçtikten sonra onarılamaz bir şekilde bozulacakmışım gibi vücudum titriyordu. Meğerse bu iş, birçok arkadaş edindiğim ve daha önce hiç bilmediğim maddi ve duygusal özgürlüğü kazandığım harika bir iş olmuştu. Şansları yaver gitmeyen insanlar, babamın onları hep gösterdiği gibi korkutucu ya da kötü insanlar değildi. Onlar sadece hayatta kalmaya ve ellerinden geldiğince geçinmeye çalışan insanlardı. İnsanları yanlış yola sürükleyen ahlaki bir eksiklik değil, toplumsal bir eksiklikti - içinde yaşadığım ve bir parçası olduğum toplum. Sanırım babam polis olduğu için büyürken bu şekilde görmeyi hiç öğrenemedim.

"Hey, El! Siparişi altıda alabilir misin? Süper seksi tek başına geldi ve sanki başka bir gezegene inmiş gibi etrafa bakıyor."

"Elbette, Tracey," diye seslendim arkadaşşıma. Elinde mezelerle dolu kocaman bir tepsiyle yanımdan geçti. X bölümü ya da bizim deyimimizle XXX bölümü, yani özel partiler onda olmalıydı. Bu gece bir bekârlığa veda partisi gibi görünüyordu, bazen eğlenceli olabildiği gibi bazen de en kötü kâbusunuz olabilirdi.

Siyah önlüğümü bağlamayı bitirdim ve ofisten para tepsimi aldım. Çaylak müşterisiyle ilgilenmek üzere doğruca Tracey'nin bölümündeki altıncı masaya yöneldim.

"Başlangıç olarak bir içki alabilir miyim?" Bir dans kartını ona doğru iterken sordum.

Müşteriler beni fark etmedi, ben de onları fark etmekten pek hoşlanmıyordum.

Ama arkasını döndüğünde yeşil gözleri bana çarptı ve nefesimi kesti. Soğukkanlılığımı ve öfkemi yeniden kazanırken bir an kekeledim.

"Calvin, burada ne halt ediyorsun?"

Elbette, aşağı yukarı birkaç ay içinde ne zaman serbest bırakılacağını tahmin ediyordum. Ama kalbimde boş umutlar yoktu çünkü Calvin bu alevleri yıllar önce kendisi söndürmüştü. Ve geriye kalan korlar da kırık kalbimden akan gözyaşlarıyla birlikte sönmüştü.

İşim bitmişti. Bitmiştim. Hayatıma devam etmiş ve kendim olmuşum.

"Benim burada ne işim var? Senin burada ne işin var Ellison?" Calvin cehennemin en derin çukurlarıymış gibi iş yerimi işaret etti. Etrafında o kadar çok çıplak kız olan bekârlığa veda masasında gözleri fal taşı gibi açıldı ki, evlenecek olan adamı bile göremiyordunuz.

"Burada çalışıyorum, garsonluk yapıyorum. Şimdi burada yüksek atının üzerinde otururken bir içki ister misin, yoksa açlıktan ölmene izin mi vereyim?"

"Olamaz," dedi Calvin. Gözleri alev alev yanıyor ve göğsü nefesiyle birlikte kabarıyor gibiydi. "Seni buradan çıkaracağım, El. Böyle bir yerde çalışamazsın."

Calvin kolumdan tuttu ve kapıya doğru yürümeye başladı. Para tepsime tutunmaya çalışarak elimden geldiğince ona karşı koydum.

"Ne halt ediyorsun sen? Bitirmem gereken bir vardiyam var, seni aptal!"

Tracey başını kaldırıp Calvin'in beni sürüklediğini görünce müşterilerinden izin istedi.

"Ellison, güvenliği çağırıyorum!" dedi bize doğru koşarken.

İşte o zaman Calvin beni kucağına aldı ve tepsim yere düştü, bozuk paralar yuvarlanıp uçtu. Beni bir oduncu gibi omzuna alıp ön kapıdan çıkarıp merdivenlerden aşağı indirirken sırtına tekme ve yumruklar attım.

"Aman Tanrım, Calvin, sen deli misin? Bu da ne böyle?" Ona sordum. Bisikletinin yanına vardığında nihayet beni yere bıraktı. Üstünü çiz, Monty'nin bisikleti. Calvin berbat durumdaydı ve kalbim o kadar çok takla atıyordu ki, okul kafeteryasında tika basa yediğim aceleye getirilmiş nachos yemeğimi kaybedecekmişim gibi hissediyordum.

Yeniden bir araya gelişimizi bu şekilde hayal etmemiştim. Ve hayal edin, son on yılda pek çok kez hayal etmiştim.

"Ne zaman çıktın?" Ona sordum. Önlüğümü tekrar doğru pozisyona çeviriyordum.

Cevap vermedi, sadece dini bir deneyim yaşıyormuş gibi bana baktı, ya öyle ya da sinir krizi geçiriyor.

"Bedenini öyle bir yerde satmana izin vermeyeceğim, El. Onların her birini öldürürüm. Fox'un buna izin verdiğine inanamıyorum, aklım almıyor bile!" diye öfkeleni bana.

"Oh bekle." Elimi havaya kaldırdım. "Bekle, bir saniye geri git." Ona ders verirken kasetten geri vites sesi çıkardım. "Ben kendimim, Calvin Montgomery. Bunu açıkça belirttin, benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyledin. Ben de kendi başımın çaresine baktım ve bunu nasıl yapacağıma ben karar veririm. Ne sen, ne Fox, ne de herhangi bir Montgomery bana kendi geçimimi nasıl sağlayacağını söyleyemez!" Artık öfkeliydim. Bir anda döndüm ve kollarımı sallayarak işime doğru yürümeye başladım.

Calvin peşimden geldi ve beni bir bez bebek gibi tekrar yakaladı. Bizi motora geri götürürken daha da çok mücadele ettim. Bu sefer omzunun üzerinden güvenliğin geldiğini görebiliyordum. Yardım etmeleri için bağırarak üzüyordum ki içlerinden birinin elinde silah olduğunu fark ettim.

Calvin beni zorla motora bindirdi ve ben de mücadele etmekten vazgeçtim. Kimsenin vurulmasını istemiyordum ve sadece Calvin'in ortaya çıkmasıyla bile işimi kaybetmiş olabileceğim aklıma geldi. Cavelli dramdan hoşlanmazdı, özellikle de lüks kulübünde ve eski mahkûm eski erkek arkadaşınızla çılgık çılgılığa bir kavgaya tutuşmak kesinlikle dramdan sayılırdı.

Gözlerimi kapattım ve o karanlık otoyolda Güney Vale'ye doğru hızla uzaklaşırken serin havanın üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

"Seni eve bırakacağım," dedi Calvin. The Emporium'un otoparkından çıktığımızdan beri hiç konuşmamıştı.

"Sana iyi şanslar, çünkü nerede yaşadığımı bilmiyorsun," diye karşılık

verdim. "Ailenin evinde değil misin?" diye sordu biraz daha

alçakgönüllülükle. "Satıp taşındıklarından beri hayır." Ona söyledim

"Ellison," dedi daha yumuşak bir sesle. "Lütfen bana adresini ver. Özür dilerim."

"Oh, şimdi üzgünsün, ha. Hayatımı ilk kez mahvettiğin için mi, yoksa ikinci kez mi? Eskiden bir gelirim vardı, ama orada yaptığın numaradan sonra artık o kadar emin değilim."

Calvin motosikleti yolun kenarına çekti. Bana döndü ve yüzüme baktı, gözlerinde daha önce dilemediği milyonlarca özür vardı.

"Seni asla incitmek istemedim," dedi, sesi duygusallıktan

boğuklaşmıştı. "Bunun için artık çok geç," dedim kollarımı

kavuşturarak.

Odağı bir an için gözlerimden kollarıma kaydı ve yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle yara izlerimi inceledi.

"Oh, başıyla beni," diye tükürdüm.

"Bana nerede yaşadığını söyle, seni evine götüreyim."

"Sana adresimi vermeyeceğim," diye alay ettim. Bu adama bir santim bile vermeyecektim, çünkü bunu hak etmiyordu.

"Peki, o zaman seni eve götüreceğim. Eminim Fox seni görmeyi çok ister ve tabii ki annem de."

"Kesinlikle olmaz. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Calvin ama Fox benim evimde ve annen iki yıl önce Florida'ya Cynthia teyzenin yanına taşındı."

Sokak lambasının altında oturmuş sözlerimi sindirmeye çalışıyordu. Sanki bir hayalet görmüş gibi solgunlaştı ve ben de ona sarılıp bir şekilde onu teselli etme ihtiyacıyla dolup taşım. Ama bana yaptıklarından sonra bunu yapmama izin veremezdim.

"Fox'un senin evinde ne işi var?" dedi. Bu onun için neredeyse çok fazlaydı.

"Yanlış yöne gidiyorsun. Ben Desolation'da yaşıyorum, artık South Vale'de değil."

"Desolation'da mı yaşıyorsun?" diye sordu bana. İyi olacağıma, hâlâ ailemle birlikte çiçekli elbiseler giyerek yaşayacağıma ya da Fox'un Calvin hapisten çıkana kadar başımda bekleyebileceğine dair özenle kurduğu hayalinin tüm yapı taşlarının çözülüşünü izlemek gibiydi. Tüm bunlar gözlerinin önünde boşa gitti ve Calvin gerçeği -on yıl önce gittiğini ve hiçbir şeyin, kesinlikle hiçbir şeyin bizi terk ettiği zamanki gibi olmadığını- kabullenebilecek gibi görünmüyordu.

"Bana nereye gideceğimi söyle," dedi sonunda istifa ederken.

C ALVIN

Bildiğim hayat, o gemi çoktan kalkmıştı. Serbest kaldığımda ne beklediğimi bilmiyordum ama bu o değildi. Ellison bana apartman kompleksine nasıl gideceğime dair talimatlar verdi. Bir yanım onun Issızlık'ta tek bir gece bile geçirmesine izin vermek istemiyordu, diğer yanım ise ne kadar zamandır her gecesini orada geçirdiğini bilmiyordu ve dolayısıyla başını koyduğu yer hakkında söz söyleme hakkına sahip değildi.

"Peki, yalnız mı yaşıyorsun?" Üzerimize çarpan rüzgârın arasından sordum.

"Hiçbir soruna cevap vermeyeceğim. DesMax'in girişinde aptal gibi oturduğum ve senin beni görmeyi reddettiğin tüm o zamanlar, benimle ve hayatımla ilgili soru sorma hakkından vazgeçtiğin zamanlardı Calvin."

O haklıydı. Kalbini kırmış ve onu defalarca reddetmiştim. Bunun onun iyiliği için olduğunu, doğru şeyi yaptığımı sanıyordum ama artık o kadar emin değildim.

"On yıldır bir restorana gitmedim, El. Seni bir şeyler yemeye götürebilir miyim?"

Sessizdi ama bu tür Ellison sessizliğini tanırdım. Bu onun düşündüğü anlamına geliyordu.

"Baker's Diner hala buralarda mı? Eskiden Malt aldığımız yer?"

Hâlâ sessizdi. Sessiz kalmak bu durumda iyi bir şeydi, Ellison'dan ret cevabı hemen geldi. Seni vuracağı zaman hiç duraksamadı.

"Acıktım," dedi. "Başka bir şey söyleme."

Kırmızı ışıktan sola döndüm ve Clearview'e saptım. Ellison'ın vücudu bisikletimin üzerinde rahattı, sanki onu gördüğümünden bu yana geçen on yıl içinde bisiklet sürmeye alışmıştı. Kafamda milyonlarca soru uçuşuyordu ama hiçbirini sormaya cesaret edemiyordum çünkü hiçbir şey bizi tekrar rotamızdan saptırmaya değmezdi.

Podyuma yaklaştığımızda minyon bir garson bizi dikkatle süzdü. "İki kişilik yer var mı?" diye sordum kolayca. "Müsaitse sağ arka tarafta."

Burada özel bir yerimiz vardı. Hamburger ve patates kızartması kokusu, değişmeyen dekor, tezgahın arkasında bir eli kalçasında diğer eli kahve cezvesini tutan yaşlı kadına kadar tamamen aynı kaldı. Eğer lokanta bunca yıl dayanabildiyse, belki başka şeyler de dayanabilirdi. Daha ne kadar sürprize katlanabileceğimi bilmiyordum.

Garson kız sakızını çıtlattıktan sonra iki dev lamine menü aldı ve onu takip etmemizi işaret etti. Ellison iyice sinirlenmiş görünüyordu ve onu suçlayamazdım. Onun hayatına her zaman giren bir tren enkazı olmaya niyetim yoktu ama ben de öyle olmuşum - onun için sürekli bir acı kaynağı daha. Kalbine giden yolun hâlâ karnından geçtiğini umuyordum.

Eski kabinimize girerken kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Vişneli kola," dedi garsona.

"Çikolata parçaları ve krem şanti ile kısa yığın?" Garsona söyledim. Bunun hâlâ doğru olduğundan emin olmak için Ellison'a kaşlarımı kaldırdım.

"Artık böyle yiyemem Cal. Neredeyse otuz yaşındayım."

"El, harika görünüyorsun," dedim ona. Bu doğrudu. Her zamankinden daha güzel görünüyordu. Kazandığı kalınlığa bayılmıştım.

"Ben tavuklu marul salatası alacağım," dedi etkilenmemiş garsonlara. "Lütfen." "O zaman ben de krep ve yanında Ranch soslu patates kızartması alayım."

Ben de ekledim. "Eski günlerin hatırına benimkilerden biraz yiyebilirsin," dedim tekrar yalnız kaldığımızda.

El'in yıllar önce ona verdiğim bileziği hâlâ taktığını fark ettim. Kalbim geleceğimiz için hala umutla doluyken yaptığım o minik telkari kuşa sarıldım. Farklı bir zamandan, farklı bir yerden, tamamen farklı bir insanmış gibi görünen birinden geliyordu.

"Ne zaman çıktın?" Ellison bana sordu. Yemeğimiz gelmişti ve El düşük kalorili yemeğini seçti.

"Bu öğleden sonra," dedim ona. Yemeğini yerken neredeyse boğulacaktı. Sırtını sıvazlamak için uzandım ama elimi itti.

"Ve aklına gelen ilk şey bir striptiz kulübüne gitmek mi oldu?"

"Oh kahretsin. Sık beni." Başımı ellerimin arasına aldım ve kendi saçlarımı çektim. Sonra cüzdanımı çıkardım ve hapishanenin tahliye olurken verdiği tüm parayı yere attım.

Ellison kocaman mavi gözleriyle bana baktı, sanki olanlara inanamıyormuş gibiydi.

"Beni bırakması için Fox'u arayabilir misin? Aklımdan çıkmış bazı işleri halletmem gerekiyor. Bunu telafi edeceğim, Ellison!" Dedim. Çıkışa doğru geri geri yürüdüm ve neredeyse sıcak tabaklarla dolu bir tepsi taşıyan bir komiye çarpıyordum.

"Calvin Montgomery, sen ciddi misin?" diye bağırdı. Garson kreplerimle birlikte geliyordu ve benim tek yapabildiğim sevdiğim kadına omuz silkmekti.

Beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu. Bunu düşünecek zamanım yoktu, çünkü düşünecek olsaydım, ölüm pekâlâ benim de kaderim olabilirdi. Döndüm ve arka cebimden buruşmuş zarfı çıkararak ön kapıdan çıktım.

Yapacak tek bir işim vardı. Güvenliğimi sağlamak ve sivil hayata huzurlu bir şekilde geri dönmek için tek bir iş ve ben bunu çoktan berbat etmiştim. Güvenliğimi sağlamak için tek bir damlayı bile takip edecek kadar sorumluluk sahibi olamadım.

Telefonum olsaydı Fox'a mesaj atardım. Param olsaydı, bırakma işini yapması için başka birine para verirdim. Ama şu anda hiçbir şeyim yoktu, devletin beni eve götürmesi için verdiği para bile.

Ama önemli olan tek şey, Ellison'ın bende olmamasıydı.

Cavelli'nin fedaisi Max Fredricks beni The Emporium'un dışında karşıladı. Şimdi tamamen sembolik olduğunu anladığım düşüş, muhtemelen artık yok olmuş zarfımdaki tek bir lanet şey değildi.

Merdivenlerde beni beklerken sinsi sinsi sırtıyordu. Bisikletimi park ettim ve bacağımı sallayarak Max'e doğru ilerledim, zarf elimde uzanıyordu. Ayaklarına kapanmamı, kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp sürünerek geri dönmemi istediğini anlayabiliyordum. Onlara borçlu olduğumu biliyordum ama bu pisliklere bu zevki tattıramazdım.

"Tüh, kayboldum," dedim yılanı.

"Komik, Bay Montgomery. Patrona basit bir görevi bile tamamlayamadığınızı gösterdiniz.

"Bir görevi tamamlayabilirim. Adamı rahat bırak. Kutuda geçirdiği on yıldan sonra, eminim onun kıcı da manzaralı yoldan gitmek isterdi."

"Kameralarımız var Montgomery. Şu anda mesele görevden çok genç Bayan Kraft ve Cavelli'nin ona olan bağlılığı. Onun kızlarından birini çaldın ve Cavelli hırsızları pek hoş karşılamaz."

"Ellison Cavelli'ye ait değil. Siktir et." Ayaklarına tükürdüm. "Eğer bir borcu varsa, ödeyeceğim. Bir daha kimse onun yanına yaklaşmayacak," diye uyardım onu. Ateşim yükseliyordu.

Gerçek dünyada lanet olası bir günü atlatabilecek miydim? Pek iyi görünmüyordu.

"Bayan Kraft aileden sayılır. Burası açıldığından beri Cavelli'nin sadık bir çalışanı oldu. Eşyalarını takip edemiyorsan bu bizim suçumuz değil Montgomery."

"Ellison benimle ve o lanet olası sınırların dışında," diye kükredim.

"Kardeşin Fox'un bu notu almamış olması çok kötü," dedi. Max sigarasını çakıllara düşürdü ve parlak ayakkabısıyla söndürdü.

İnsanlar bana kendi etimden ve kanımdan olan kızımı çalmaya mı çalışıyorlardı? Ben mi?

Öfkem alevlendi, cıva kırmızıya vurdu. Kaskımı fırlatıp attım ve Fredricks'e doğru, sonuçları ne olursa olsun yüzünü parçalamaya hazır.

Islık çaldı ve ayı büyüklüğündeki iki fedaisi tazı gibi yanlarında belirdi. Kendisi için savaşmadığını düşündüm, sıska bir gelincikti.

"Bunu yeniden düşünmek isteyebilirsin," diye alay etti. Fredricks iki hödüğün arasında kayboldu ve merdivenleri geri çıktı.

İki devle yüzleştim ve onları yumruklarken parmak eklemlerimi kırdım. DesMax'in bana öğrettiği bir şey vardı: Ölümüne dövüşmek kötü bir şey değildi, özellikle de bu cehennem çukurundan çıkış bileti anlamına geliyorsa.

Eğer geri döndüğüm hikâye buysa, Güney Vadi'sinin peri masalı ölmüştü ve onun yıkımının önünde duran tek şey Issızlık'tı. Eğer değer verdiğim tek insanlar bana ihanet ettiyse, o zaman zaten ölmüş sayılırdım.

İlk yumruk bir rüya gibiydi. Bir adrenalin patlaması, zihinsel acıdan çok ihtiyaç duyulan bir kaçış. Burnundan kan fışkırdığını gördüm ve yumruğumun arkasından akan ılık ıslaklığı hissettim. Biri beni zapt edene kadar tekrar tekrar salladım.

Çenemi kıldıklarında, yıldızları gördüm. Kaburgalarım tekme attıklarında bilincimi kaybettim. "Onu bagaja koyun." Cavelli'nin kısaltılmış komutu duyduğum son sestti.

E LLISON

"Bu gece bende kalmak istediğine emin misin?" diye sordum Fox'a, ofisinde bazı hesapları dosyalarken. Tam bir karmaşaydı, tipik dağınık bir adamdı.

Bekârlığının başlangıcında Fox beni kulübün muhasebe işlerini yapmam, telefonlara bakmam ve ofiste bulunan diğer sekreterlik işleri için işe almıştı. Kulübü her ziyaret ettiğimde hâlâ çalışma moduna giriyordum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Ellison, artık maaş bordrosunda değilsin." "Biliyorum. Sanırım eski alışkanlıklar zor ölüyor."

Cavelli tarafından Emporium'daki iş teklif edildiğinde Fox beni vazgeçirmeye çalıştı ama ücret olağanüstü idi ve reddedecek durumda değildim. Fox, Cal'in yokluğunu telafi etmek için yıllarını harcamıştı ve bunu ne kadar takdir etsem de bağımsızlığa ihtiyacım vardı. Fox beni dünyadan sonsuza kadar koruyamazdı ve hayatıma devam edebilmem için ihtiyacım olan şeyin tam olarak gitmesine izin vermek olduğu ortaya çıktı.

"Şaka mı yapıyorsun, Ellie? En sevdiğim küçük insanla vakit geçirmekten daha çok sevdiğim bir şey yok."

"Charlie'yle bir kız gecesi geçirmek için sabırsızlanıyorum. Kafamı boşaltmak istiyorum ve Charlie'nin her zaman harika tavsiyeleri vardır."

Fox gözlerini devirdi. O ve en iyi arkadaşım Charlie arasında uzlaşmaz farklılıklar vardı. İkisi de çok katı kafalıydı ama bunu en son itiraf edecek olan da onlardı.

"Charlie Matthews'un tavsiyesine kafamda bir deliğe ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var. Ama endişelenme, dışarı çık ve eğlen. Ben kanepede yatıp Adele'in Pop Tarts'ını yemesini ve tonlarca kafeinli soda içmesini sağlayacağım. Ama çocuğun evi dağıtırsa bana bağırma."

Açılmamış bir yığın postayı karıştırırken "Montgomery trait," dedim.

Son on yıldır Fox benim omuzum, kayam olmuştu. Onun sayesinde zor zamanları atlatabildim. Annesi ayrıldıktan ve ailem taşındıktan sonra sadece b i r b i r i m i z e sahip olduk, bu yüzden yakınlaştık, aile gibi olduk. Adele de hayatındaki tek baba figürü olarak amcasına bağlanmıştı. Birbirimize yaslanmayı ve her şeyin üstesinden birlikte gelmeyi öğrenmiştik. Fox olmasaydı tamamen dağılırdım. Fox benim için bir kardeş oldu ve geride kalan tüm yaraları iyileştirmeme yardımcı oldu.

"Calvin bugün serbest bırakıldı." Fox'un sözleri kanımı dondurdu.

Planım, Fox'a felaketle sonuçlanan karşılaşmamızdan bahsetmeyerek paçayı kurtarmaktı.

"Biliyorum. İsteyken beni görmeye geldi."

"Ciddi misin?" Fox endişeyle kaşlarını çatarak yanıma geldi. Fox bir çelişkiydi, çünkü kardeşine vurmaya çalışan herkese el kaldıracağını biliyordum ama söz konusu Adele ve ben olunca ona karşı çıkan ilk kişi de o olurdu.

"Beni zorla dışarı çıkarmaya çalıştı. Cavelli gitmeme izin verdi, daha bu sabah öğrendim."

"Nereye gitti?"

"Konuşmak için Baker's'a gittik ve ne olduğunu anlamadan beni ekti ve eve gitmek için bir Uber çağırmak zorunda kaldım."

"Dinle, Ellie. Hapishane çocuk oyuncağı değil. Niyetinin ne olduğundan emin değilim, ama hem sen hem de ben kendimizi değişmiş bir adamla uğraşmaya hazırlamalıyız - ve muhtemelen daha iyisi için değil. Bu tür şeyler olduğunda bana haber vermelisin. Cal eve döndü diye koruma görevim sona ermez."

Son beş yıldır Calvin'i ve beni rahatsız eden anıları geride bırakmak için çok çalışmışım. Kesmeyi bıraktım, bir adamın gelip beni kurtaracağını hayal etmeyi bıraktım. Ailemle olan gergin ilişkimin üzerinde durmayı ya da Adler'i ve burada benimle olsaydı hayatın nasıl görüneceğini hayal etmeyi geride bıraktım. Bazen Adler'in bıraktığı boşluğu doldurmam için beni Fox'a gönderdiğini hissediyordum.

Fox sanki aklımı okumuş gibi, "Bana seni hemen görmeye çalışacağını söylemedi," diye ekledi.

"Sen onun kardeşisin, Güney Vadi de onun evi. Gerekirse bir süreliğine ortalıkta görünmemeye çalışabilirim."

"Kesinlikle olmaz. Bunca yıl sana karşı kendini beğenmiş bir pislik gibi davrandıktan sonra, rahat olmayı hak etmiyor. Ya gelir ve her şeyle bir erkek gibi yüzleşir ya da bizden uzak durur."

"Fox. Öyle demek istemedin. O senin kardeşin. Burada kalan tek ailen o."

"Ve siz de benim ailesiniz. Senin yanında olmanı kabul etmek zorunda kalacak çünkü seni terk etmemin imkanı yok. Bunu öğrenir öğrenmez ortak ya da kısmi velayet için başvurabilir Ellie. Bu yüzden kendini zihinsel olarak buna hazırlamak isteyebilirsin."

"Biliyorum, ama gerçekten istemiyorum."

"Bu artık sadece ikinizle ilgili değil."

"On yıl önce de değildi, ama bunu umursamıyor gibiydi. Ona kızımдан bahsedecek kadar uzun konuşmama bile izin vermedi. Bir yıl boyunca ayda bir kez DesMax'a gittim ve tek yaptığım boş bir bekleme odasında aptal gibi oturmak oldu. Mektuplar gönderdim, o da açmadan geri gönderdi. Sanırım bu noktada Cal'a hiçbir şey borçlu değilim."

Kendimi ne kadar boş hissettiğimi, Cal'in bende nasıl tekrar kesme isteği uyandırdığını ve ilk yıllarda ve doğum sonrası dönemde onu kaybetmenin acısını bastırmak için kollarımı kestiğimi düşündüm. Bu kayıp daha önce hissettiğim her şeyden daha fazla acı veriyordu, Adler'in kaybı bile. Adler gitmişti, Calvin ise yirmi mil uzaktaydı ve beni reddediyordu.

Cal'i kaybetmek kendimi sürekli bir karanlığın içinde yüzüyormuşum gibi hissetmeme neden olmuştu. Gençtim, yalnızdım ve gelecekte korkuyordum, tek başıma bir çocuk yetiştirmekten dehşete düşmüştüm. Calvin'in yaptığı şeyi neden yaptığını mantıklı bir şekilde biliyordum - onu unutmamı istiyordu - ve belki de bu pratikte kulağa kolay geliyordu. Onun bilmediği ve benim de zor yoldan öğrenmek zorunda kaldığım şey, hayatıma devam etmenin benim için imkânsız olduğuydu. Çocuğumun hayatının ilk beş yılı boyunca intihar ve acı içinde debelenip durdum.

Belki de Cal beni benim onu sevdiğim gibi sevmiyordu. Kafamda her şeyi canlandırarak, kendimi delirmenin eşğine getirerek çok fazla gece geçirdim. Sonunda bu işin peşini bırakmak zorunda kaldım çünkü

Gerçek şu ki, hayatımda daha iyi olmamı isteyen biri vardı. Ve nihayetinde, Adele için hayatımı değiştirdim. O çukurdan çıkmak ve yeni bir insan olmak için ihtiyacım olan yardımı aldım, kendim için, kızım için, geleceğimiz için - artık Calvin'i içermeyen bir gelecek için.

"O mektuplar hâlâ sende mi Ellie?" Fox beni düşüncelerimden uzaklaştırarak sordu. "Tabii ki hayır, onları beş yıl önce Charlie'yle birlikte yaktım."

Fox sandalyesinde arkasına yaslandı, kaşlarını kaldırırken kollarını kavuşturdu. "İlginç, Charlie onları lanetledi mi? Onu sevmekten vazgeçmen için kristallerini ve büyüsünü mü kullandı?"

"Dur. Charlie ile derdin ne senin?"

"Sığır eti mi? Lütfen Ellie, arkadaşınla bir sorunum yok. Cadıları severim."

"Ben buradayım! Benim hakkımda konuşmayı bırakabilirsin Fox," dedi Charlie yüksek sesle ofisin kapısını açarken. Fuşya saçları ve parlak kırmızı rujuyla Charlie'ye gülümsedim.

Fox, Charlie'nin yanında her zaman kurbağa yutmuş gibi görünürdü, bu garipti çünkü genellikle kadınlara karşı nazik davranırdı.

Charlie bana sıcak bir şekilde sarıldı ve Fox'a gevşek bir balık tokalaşması teklif etti.

Charlie benim tam zıttımdı: küstah, gösterişli ve kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamayan biriydi. Hayatı yaşamaktan korkmaz, her zaman istediğini yapar ve onu yargılamaya çalışan herkese parmak sallardı.

"Charlie, sanırım sana on iki ya da on üç kez kulüp başkanının park yerine park edemeyeceğini söyledim. Her seferinde bunun için başıma bela alıyorum."

"Aman Tanrım, belki de bu kulüp denen şeyin etrafında park yeri olsaydı. Vale hizmetini araştırmalısınız - eski çöplüğü güzelleştirin."

Fox, "Bana anahtarlarını ver de taşıyayım," dedi. Çoktan pes etmişti. Charlie onu deli ediyordu.

"Gerek yok. Çıkış yolundayız. Eğer baban başkansa, onun yerini senin devralman çok mantıklı. Soybilimci değilim ama bu işlerin böyle yürüdüğünden eminim."

"Belki bir dahaki gelişinde bana kulüp binası mirası hakkında bilgi verebilirsin, zira bu konuda uzman olduğun aşikâr."

Fox sinirlenmiş gibi davranıyordu ama gözlerinin Charlie'nin yanında olduğu kadar parladığını hiç görmemiştim, belki Adele'le takıldığı zamanlar hariç, o ikisi bir elmanın iki yarısı gibiydiler.

"Oh Foxy, ikimiz de bunu kastetmediğini biliyoruz. Sana malları vermediğim için sinirleniyorsun."

Fox ve Charlie'nin etkileşimlerinden büyülenmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum, başım aralarında gidip geliyordu. Birlikte bir odada bulunduklarında cinsel gerilim adeta havada çatırdıyordu. Fox'un neden ona çıkma teklif etmediğinden emin değildim.

"Pekala, Ellison, gitmeye hazır mısın?" "Çok hazırım, hadi şehri kırmızıya boyayalım."

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz? Charlie'nin kıyafetine bakılırsa benim tahminim Hunter's Point, ama baldızımı tanıdığımı göre bu doğru olamaz."

Fox biz ayrılmadan önce son bir kez daha kazmak zorunda kaldı, görünüşe göre kendini tutamadı.

Charlie kıyafetine baktı; kıvrımlarına yapışan ve geniş göğüs dekoltesini ortaya çıkaran dar bir bluz, siyah bir mini etek ve ona aitmiş gibi görünen dört inçlik topuklu ayakkabılar

bir S & M zindanında.

"Fox, bana iltifat etmek için mizah mı kullanmaya çalışıyorsun? İkinci sınıfta mıyız? Doğru ya, sen mezun olmadın. Bence harika görünüyorsun ve sana ne düşündüğünü sormadığım için kıyafetime dikkat çekme ihtiyacın her şeyi anlatıyor. Sen de harika göründüğümü düşünüyorsun."

"Hayır," diye tükürdü Fox, "Belki şu park yerini alabilirsin. Herkes senin bir kulüp fahişesi olduğunu düşünecek. Bence sen palyaçoya benziyorsun."

"Pekâlâ, siz ikiniz. Gidelim, Charlie." Fox'a döndüm ve kaşlarımı çattım. "Bu gece kaleyi koruduğun için tekrar teşekkürler."

Dışarı çıktıktan sonra Charlie koluma vurdu, "Bunu neden yaptın?"

"Ah," kolumu ovuşturdum, "ne yaptın?"

"Son sözü o şerefsizin söylemesine izin verdin. O kendini beğenmiş kıçının orada sırtarak oturup beni nasıl alt ettiğini düşündüğünü hayal edebiliyorum." Parmağıyla göğsünü işaret etti, "Kimse beni alt edemez Ellison, özellikle de Fox Montgomery."

"Siz ikiniz sorunlarınızı çözmelisiniz."

"Yine mi geldin?" Charlie ellerini kalçalarına koyarak sordu.

"Hadi oradan, siz ikiniz yıllardır birbirinizin etrafında dans ediyorsunuz. Kimseyi kandıramazsınız."

"Seni tamamen görmezden geleceğim ve en iyi arkadaşına böyle aşağılık şeyler söylememişsin gibi davranacağım. Bu gecenin eğlenmek ve aptal erkekleri unutmakla ilgili olması gerekiyordu."

"Buna içerim, Charlie. Hey, bu arada..." Haberi vermek için bundan daha iyi bir zaman olamazdı.

"Calvin döndü."

C ALVIN

Eve dönmeli miydim emin değildim. Orada hoş karşılanıp karşılanmayacağımı bilmiyordum. Annem bana on yıldır yazıyordu ama bir şekilde Güney Vale'den ayrılıp taşındığı gerçeğini atlamıştı. Eğer Ellison haklıysa, ki ondan şüphe etmek için hiçbir nedenim yoktu, iki yıldan uzun bir süre önce kız kardeşiyle yaşamak için Florida'ya taşınmıştı.

Dün gece onu döküntü otel odamdan aradım. Acil servisten çıkmama izin verdikten sonra takıldım. Yer DesMax kadar baktandı, ancak iğrenç yatak örtüsü ve odadaki kahve makinesi nedeniyle daha pahalıydı.

"Calvin, tatlım. Seni üzmemek istemedim. Ama oradan çıkmam gerekiyordu, çok fazla kötü anı beni aşağı çekiyordu."

"Yani tüm çocukluğum senin için kötü bir anı mı anne?"

"Öyle değil, Cal. Çok fazla hayalet var. Tekrar kullanmaya başlayacağımdan korkuyordum."

"Öyleyse sadece söyle. Anladım. Asla geri dönmeyecek misin? Ev ne olacak, Noel ne olacak?"

"Evi sana ve Fox'a bıraktım. Siz ikiniz tatillerde buraya gelip palmye ağacına ışıklar takabilirsiniz. Ellie nasıl?"

"Siktir, anne. Benden nefret ediyor. Bana bir hafta ver, belki sana farklı bir şey söyleyebilirim." "Silah sesi miydi o? Neredesin Calvin?"

"Muhtemelen. Sekizinci yol üzerindeki motel." "Tanrım, Desolation'da mı? Ne için?"

"Uzun hikaye. Cavelli'nin adamları çenemi mi kırdı?"

"Monty yüzünden mi? Bırak geçmiş geçmişte kalsın, Tanrı aşkına."

"Büyük evde korunmak için. Anne, uyumam lazım. Bana ağrı kesici verdiler."

"Seni seviyorum, Calvin. Azaltmayı unutma. Ellison ve kardeşinin üzerine fazla gitme. Ne zaman istersen buraya gel."

Onunla telefonu kapatır kapatmaz ölü gibi uyudum.

Sabah uyandığımda otel uyuduğum zamankinden daha da berbat görünüyordu. Tavanda su hasarı ve her yüzeyde sigara yanıkları vardı. Boklu sudan bir demlik kahve yaptım ve içtim - en azından DesMax'ten daha iyiydi, ama bu çok fazla bir şey ifade etmiyor.

Florida'ya annemi görmeye gitme fikri kulağa o kadar da korkunç gelmiyordu. Palm Beach'te bir sitede yaşıyorlardı ve annem kendimi toparlayana kadar kalabileceğimi söyledi.

Ama doğruyu söylemek gerekirse, hiçbir yere gitmek ya da kimseyi görmek istemiyordum. Şey, bir kişi vardı. Bektan mezuniyet balosundan sonra benden daha da nefret ettiğine bahse girerim. Hayatının her dakikasını benim için harcadığına pişman olmuştur.

On yılımı sadece onu düşünerek geçirmiştim, sonra onu zihnimden kovmaya çalıştım, ancak onu bilinçli olarak kafamdan atmadığım anda Ellison'la tekrar dolmasını sağladım.

Benden nefret etmeye hakkı olan tek kişi oydu. El'im. Ama dün gece söylediği gibi: sadece on sekiz yaşındaydık ve şimdi neredeyse otuz yaşında bir kadındı-oh evet, ve ben birini öldürdüm.

Fox'un sabit hattan kurtulmamış olmasını umarak Güney Vale'deki evimin eski numarasını çevirirken, onu gözümü kırpmadan tekrar öldürebilirim, diye düşündüm.

"Seni bok parçası seni! Ne oluyor lan? Hangi cehennemdesin?" Fox'un sesindeki neşeyi duyabiliyordum ve bu gözlerimi yaşarttı.

"8. yolda lanet olası bir otel. Cavelli çenemi kırdı ve gecenin yarısını acil serviste geçirdim. Ağrı kesici ilaçlardan eve gidemedim."

"Kaldır kıcını da buraya gel. Ellie daha sonra arka bahçede yemek pişirmeye gelecek." Ses tonu hafifti ve içimde bir gemi çapası varmış gibi hissettim.

"Sen ve Ellison yakınsınız, ha?"

"Bana Cal'e göz kulak olmamı söylediniz, ben de size söz verdim. Teşekkür beklemiyorum ama biraz saygıdan zarar gelmez."

"Otuz dakika içinde orada ol," dedim kardeşime ve telefonu kapattım. Düşün DesMax'ten daha kötü olmasına imkân yoktu. En azından sabunla on kişi değil de ben baş başa kalacaktım.

Ellie'nin beni affetme şansının yok denecek kadar az olduğunu düşündüm. Onun beni affetmesini hak etmiyordum ama bu affetmesini istemediğim anlamına da gelmiyordu. Onu ittim çünkü onu seviyordum, onun için en iyi şeyi yaptığımı düşünüyordum. Bensiz güzel bir hayatı olabilir, üniversiteye gidebilir, arkadaşlar edinebilir ve mutlu olabilirdi. Hayatının on yılını eski bir zavallıyı bekleyerek geçirmesini istemedim. Ne için? Dışarı çıkmak ve ona sunacak hiçbir şeyi olmamak için. Bundan daha iyisini hak ediyordu. Belki de bu yüzden yirmi dakikadır Harley'in karşısında durmuş Fox'un yeni dekore edilmiş evine bakıyordum.

Ev iyi görünüyordu, yeni dış cephe kaplamasına ek olarak Fox verandayı ve çevre düzenlemesini de yeniden yapmıştı. Bahse girerim bu iyileştirmenin asıl nedeni kulüp üyelerinin artık orada takılmıyor olmasıydı.

Bunun şimdi değil de çocukluğumda olması için neler vermezdim. Arka bahçeden gelen müzik sesini duyabiliyordum ve havada yoğun bir mangal kokusu vardı. Neyi kutladıklarından, bunun Fox için normal olup olmadığından emin değildim, çünkü biz çocukken normal olmadığı kesindi.

Sonunda toparımı yerden kaldırmayı başardığımda, arka bahçeye doğru yürüdüm ve kardeşimi barbekünün önünde bir tür evcilleştirilmiş komşu adam gibi dururken gördüm. İyi, farklı, daha iyi görünüyordu. On yıl önce geride bıraktığım suçluya hiç benzemiyordu. Beni DesMax'te birkaç kez ziyaret etmişti ama her seferinde çok garip olmuştu. Bunun bir nedeni Fox'un babamı öldürdüğüm için kızgın olmasıydı, diğer nedeni ise bunu kendisinin yapmadığı için kızgın olmasıydı. Baktan ziyaretler de benim hatamdı, ona içerliyordum. Ben altıya onluk bir hücrede çürürken o dışarıda hayatını yaşıyordu.

"Hey, kardeşim," dedim.

Fox başını kaldırıp gözlerini kıstı, sonra önce yüzüne sonra da tüm vücuduna sıcak bir gülümseme yayıldı. Kollarını iki yana açarak bana doğru yürüdü ve ben neredeyse

ağlayarak yıkıldı.

"Gel buraya seni aptal." Fox beni kollarıyla sardı ve o an gerçekten eve döndüğümü hissettim. "Bok gibi görünüyorsun, Cal. Bu da ne böyle? Seni tanınmaz hale getirmeye mi çalışıyorlardı?"

Parmaklarımı çenemde gezdirdim. Dün gece yediğim dayağı çoktan unutmuştum.

"Kahretsin. Onlara bir koruma borcum vardı ve ben bunu berbat etmeyi başardım. El'i kulüpte gördüm ve sanırım aklımı kaçırdım."

"Calvin, Ellie şimdi burada. Herkesin iyiliği için sakın olmaya çalış."

Fox bana tekrar sarıldı ve bu ruhumu sakinleştirmeye yardımcı oldu. Biz pek sarılan bir aile değildik, özellikle de erkekler, ama Fox'un şefkati iyileştirici geldi ve Tanrı buna ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Seni görmek çok güzel. Kahretsin, seni özledim, kardeşim. Bira ister misin?"

Ben cevap vermeden Fox soğutucuya gitti ve bir bira alıp

Ben.

"Eh, eh, eh," dedi sıska bir kızın kolunu soğutucudan çıkarırken. "Artık soda yok.

Üç tane saydım Adele."

"Onları başkaları için alıyordum," dedi ona, buz dolabına geri bırakırken.

"Git annene sor o zaman, bu gece uyumadığın için azar işitmeyeceğim."

Bana çok tanıdık gelen kızı inceledim. Kardeşime benziyordu, aynı yeşil gözler, aynı geniş omuzlar, ama saçları uzun ve siyahtı. Aralarındaki etkileşim simbiyotikti, yakın arkadaş ve hatta aile örüntüleri gibiydi.

"Kimdi o? Çocuğu olan bir kız mı var?" Ona sordum, zihnim dönüyordu. Fox'un kendisinin bir çocuğu var mıydı? Adele onun bana söyleme zahmetine katlanmadığı kızı mıydı?

Sırık gibi bacaklarının onu çimlere taşımasını izledim, Ellison'ın kolunu çekiştirdi ve soğutucuya doğru işaret etti. Ellison başını salladı ama yarı yolda beni gördü ve olduğu yerde durdu.

İçimdeki çapa, tüm yolcu gemisinin üzerime bastıran ağırlığı haline geldi. Midem dibe vururken kalbim battı.

Fox'un Ellison'dan bir çocuğu mu vardı?

Nabızımın hızlı atışı, yüzen kafamı yüzdüren tek şeydi.

Ellison oturduğu yerden kıpırdamadı, süper kısa elbiseli pembe saçlı bir kadınla konuşuyordu. Ellie nefesimi kesti.

"Sevimli çocuk," dedim biradan bir yudum almadan önce. "O senin mi, Fox? Hiç söylemedin

Ben."

"O lanet olası en iyi çocuk. Ama Ellie'ye kime ait olduğunu s o r a b i l i r s i n .
aniden ilgimi çekti."

"Bu da ne demek şimdi?" Biramı bitirdim ve gözlerimi El'den ayırmadan bir tane daha almak için eğildim.

Normal insanlara bakarak bahçeyi taradım. Montgomery'lerden çok Kraft'lara aitmiş gibi görünen tamamen farklı bir kalabalık.

Sırık gibi kız, Ellison'a "Anne, Katie'yle markete gideceğim!" diye seslendiğinde birkaç arkadaşıyla birlikte bahçenin diğer tarafındaydı.

"Brandon'ın da gittiğinden emin ol," diye bağırdı Ellison ona.

Birayı yere bıraktım ve transa geçmiş gibi El'e doğru arı gibi koştum.

Önce kardeşime, sonra da Fox'a bok dökülmüş gibi bakan El'e baktım. Kafam patlayacakmış gibi hissediyordum.

Ona göz kulak olmasını söyledim, kendi kızı gibi bakmasını değil.

"Bu çocuk senin mi?" Kolumu tuttuğu için Fox'a tükürdüm. Ellison'a ulaşmamı ve gerçeği öğrenmemi engellemeye çalışıyordu.

Ellison öfkemin yükselişini, kollarımın kilitlenişini, yumruklarımın sıkılışını, birini öldürmeye hazır oluşumu izlerken başını bana doğru salladı. Fox rahatsız olduğunda ya da birine cevap vermek istemediğinde yaptığı gibi ensesini ovuşturdu.

Bu kadar kolay kurtulmasına izin veremezdim. Ben hapiste çürürken, o pislik herif *kızımı* beceriyorsa, her şeyi pislik babamdan kurtarmak için hapis yatıyorsa, erkek gibi itiraf etmesini istiyordum.

"Bu senin çocuğun mu Fox?"

Başını yavaşça salladı.

"Adele'i kendi kızım gibi seviyorum, Cal." "O zaman kimi öldürmem gerektiğini söyle."

"Neden umurunda ki Calvin? Ona hayatını yaşamasını ve seni unutmasını söyleyen sendin. Kendi hayatını yaşadığı için ona kızamamak için onu kendi hayatının dışında bıraktın."

"Bu çocuk on yaşında falan. Eminim ki bunu atlatmak için çok beklememiştir.

Ben."

"Harika matematik, Calvin. Bakalım şimdi ne kadar kötü çuvalladığını hesaplayabilecek misin?

barbeküyü mahvetmeden."

Kendi kanımın tadını alana kadar dudağımın içini ısırdım. Farkına vardığımda, bu aynı anda hem hayatımın en iyi hem de en kötü anıydı. Bir kızım vardı, kendi kanımdan ve canımdan. Ama Ellison'ı öylesine reddetmişim ki bana ne le r olduğunu anlatmasına bile izin vermemiştim. Sadece kendi hayatımın on yılını kaybetmemiştim, kızımın hayatının da en önemli yıllarını kaybetmişim.

Ellison'a bakarken gözyaşlarım dövülmüş yüzümden aşağı akıyordu. Hiçbir söz, hiçbir özür ona yaşattığım cehennemî telafi edemezdi. Denemenin bir anlamı bile yoktu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ona. Yüzümü ellerimin arasına aldım.

"O iyi bir yerde, dostum. Babam gibi aptalca davranıp ortalığı karıştırma. Eğer onu istiyorsan, git ve onun için savaş. Ailen için savaş. Ama onları tekrar inciteceksen, unut gitsin."

İkisine de sırtımı döndüm ve çimenlikte yürümeye başladım.

Yıkım, bunu kendinize yaptığınızda acı vermez. Ancak sevdiklerinizi yok ettiğinizde, acı çok derindir.

Gidecek yerim olmadığı için Harley'e bindim, motoru çalıştırdım ve mahalleden çıktım. İki sokak ötede, dükkândan dönen bir grup çocuk gördüm. Ne yapacağımı bilemedim. Bunun gibi durumlar için hiçbir rehberim yoktu.

Yavaşlayarak durdum ve çocuklara el salladım. Adele durdu, benden çok buzlu şekerine odaklanmıştı, diğerleri ise devam etti.

"Hey," dedim ona. Ezikçeydi ama bir başlangıçtı. "Sen Ellison'ın çocuğu musun? Ben de annenin eski bir arkadaşıyım," dedim tanıştırmak için. Asfaltta sıcak dalgaları görölüyordu ve ağaçlarda ağustos böcekleri yüksek sesle vızıldıyordu.

"Sen Calvin'sin, değil mi?" diye sordu bana. Kırmızı dondurma suyu kolundan aşağı damlıyordu ve bu yaşına göre kontrol edebilmesi gereken bir şey gibi görünüyordu. Bu beni neden etkiledi bilmiyorum ama iyi olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

"Evet, ben Fox'un kardeşiyim," dedim ona. Belli ki Fox'un kim olduğunu biliyordu. Hayatının büyük bir parçasıymış gibi görünüyordu. "Fox senin baban mı?" diye sordum. Söylediklerimden emin değildim, ona bunu sormanın uygun olup olmadığını bile bilmiyordum. Ama bir şekilde bu çelimsiz çocuğa sormak bana daha güvenli geldi, kendi erkek kardeşime ya da eski sevgilime sormaktan daha güvenli.

"Hayır, o benim amcam," dedi. Eriyen ikramı höpürdetti ve sonra elindeki kırmızı izi fark edip kot şortuna sildi. "Babam hapiste," dedi açık yüreklilikle.

"Öyle mi?" "Öyle mi?" dedim. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Yani, babanın yanında olmaması zor olmalı."

"Sorun değil, alışkınım" dedi bana. Bu sefer buzlu şekerden bir ısırık aldı ve sonra dişleri donarken komik suratlar yaptı. Yüzüne göre çok büyük görünen dişler, tıpkı benimkilerin o yaşlarda sahip olduğu gibi. Dokuz ve on yaşlarımı düşündüm, ilk gitarımı aldığımı, arka bahçedeki ağaca tırmanmayı ve tren raylarının üzerindeki bozuk paraları yassılaştırmayı öğrendiğimi.

"Onu görmek istiyor musun?" Ona sordum.

"Hayır," diye başını salladı. Adele benimle göz teması kurdu ve sanki bir lunapark aynasına bakıyormuşum gibi hissettim, geçmişim ve geleceğim bu başka insanda birleşmişti. Çok güzeldi. Mükemmeldi. Onu kucağıma alıp sarılma isteğiyle savaşmak ve bunu kaçırdığım, hem onu hem de Ellison'ı terk ettiğim için kendimden nefret etmek hayatımın en tuhaf deneyimiydi. "Annemle konuşmuyor. Kalbini kırdı ve şimdi ona kızgın. Hayatına devam ediyor. Ona bu konuda yardımcı olmam gerekiyordu."

"Sen mi?"

"Ama bu çok zor çünkü ona babamı çok hatırlatıyorum. Herkes ona benzediğini söylüyor."

"Biliyorsun."

"Onu sen de tanıyor muydun?"

"Ben... evet, Adele. Özür diledim. Yapması gereken çok şey var ve özür dilemesi gereken çok şey var." Adele bana bakıp omuz silkti ve çubuktaki son kırmızı dondurma parçasını ısırdı.

"Daha önce hiç Harley'e bindin mi? Seni geri götürebilirim. Yavaş giderim."

"Her zaman Fox Amca ile bisiklete biniyorum. Beni okula bisikletiyle götürüyor ve bütün çocuklar bunun çok havalı olduğunu düşünüyor," dedi onlarla alay etmek için şarkı söyler gibi bir ses tonuyla. Bisiklete kolayca atladı ve ona kaskımı uzattım, küçük bir uzman gibi kafasına yerleştirdi ve bana tutunmak yerine arkalığa tutundu.

Aferin kızım, diye geçirdim içimden.

İki blok ötedeki çocukluk evime geri döndük ve bisikletimin tekerleklerinin geçen zamanı geri alabilmesini, gururumu ve olgunlaşmamış yaralı kalbimi geri alabilmeyi ve kaybettiklerimizi telafi etmek için hepsini Adele'e verebilmeyi diledim.

E LLISON

Diğer çocukların Fox'un evine Adele olmadan döndüklerini gördüğümde tüm dünyam durdu. Hayattaki en büyük korkum Adele'i kaybetmektir. Kalbim ağzımda diğer çocukların yanına koştum ve bir yandan da bahçede mavi tişörtünü ve kot şortunu aradım.

"Adele nerede?" Diğer iki çocuğun yanına gittim.

Brandon, "Bir adamla konuşmak için durdu," dedi. Elimdeki sert elma şarabı şişesiyle kafasına vurmak istedim.

Fox, her zamanki gibi, paniğimi hemen fark etti ve koşarak yanıma geldi.

"Adele nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye nefes nefese kaldım.

Sonra ikimiz de babasının bisikletinin gürültüsünü duyduk ve ben evin önüne doğru havalandım. Calvin ve Adele babasının bisikletiyle gelirken ben de ön merdivenlerden aşağı koştum.

Sakin davranmam ve kızımın önünde patlamamam gerektiğini biliyordum ama onu öldürmek, lime lime etmek ve bir daha kızımın yanına bile yaklaştırmamak istiyordum. Bunun adil olmadığını ve mümkün bile olmadığını biliyordum ama Calvin'e yıllarca beni reddettiği için o kadar öfkeliydim ki benim hissettiğim aynı yakıcı kaybı onun da hissetmesini istiyordum.

"Adele, gel bir hamburger ye," dedi Fox arkamdan. Doğal davranmaya çalışırken sesi gergin çıkıyordu. Adele kaskını çıkarıp omuz silkti, dudakları buzlu şeker boyasıyla kırmızıya boyanmıştı ve yeşil gözleri parlak ve meraklıydı.

"Bıraktığın için teşekkürler," dedi Cal'e tatlı

tatlı. "Ne zaman istersen, evlat," dedi Calvin

ona.

Fox, "Adele, sana tam sevdiğin gibi bir hamburger yaptım ve eğer kışını kaldırıp hemen oraya gitmezsen Norman'ın köpeği onu yiyecek," dedi.

Adele hepimize "*yetişkinler tuhaftır*" der gibi bir bakış attı ve merdivenleri kullanmak yerine yokuşu tırmanmaya başladı. Fox onun ardından geri çekildi ve ben tek başıma Calvin'e bakakalmıştım, gözleri Adele'inkilere çok benziyordu ama onunki yorgundu ve yakışıklı yüzü bir kavgadan dolayı ezilmişti.

Lanet olası on yıl geçti ve hala beni aşk hastası yapıyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

O.

"Ondan uzak dur. Buna hakkın yok," dedim ona, suçlayıcı bir bakışla parmağını ona doğru uzattı.

"Fox'un çocuğu mu?" diye sordu

bana. "Bu ne cüret, Calvin."

"Uzun zaman oldu, El."

"Kesinlikle öyle. On yıl boyunca onu tek başına büyüttüm. On yıl boyunca tamamen parçalanmış bir aileyle başa çıkmaya çalıştım. On yıldır bizi geri çeviriyorsun."

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Sana söyleyecek kadar yaklaşmama bile izin vermedin. Sana mektuplar yazdım. Sana resimler gönderdim. Onu hastanede yalnız bıraktım Calvin. Kocası yok, eşi yok, erkek arkadaşı yok. Utanç vericiydi." Bu kadar çabuk histerikleşebildiğim için kendimi bile şaşırtmışım.

Calvin bisikletinden indi. Yavaşça bana yaklaştı. "Evli misin?" diye sordu.

"Pardon," dedim, artık onun kim olduğundan ya da neden buraya gelip istediği her şeyi sorabileceğini düşündüğünden emin değildim.

"Adele'in babası kim?"

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Seni on yıldır görmedim ve buraya gelip bana seni ilgilendirmeyen kişisel sorular sorabileceğini sanıyorsun. Sana bir şey söyleyeyim Calvin Montgomery, hayatımdan çıkıp giden sendin. Seninle ilişkisini kesen ben değildim."

"Hapisteydim amına koyayım," diye bağırdı Calvin. Partideki birkaç kişi bize doğru baktı ama sonra geri döndü. Çoğu muhtemelen Montgomery'lere alışkındı ve ailenin gürültü yapmaya eğilimli olduğunu biliyordu.

"Adele'i tek başıma doğurdum. Babası resmin içinde değil; onun haberi bile yok. onu."

"Neden bir adamı kendi çocuğundan uzak tutarsın ki? Sana ne oldu Ellie? Ne oldu sana Ellie?"

"Tanıdığım kız bunu asla yapmazdı."

Kanımın kaynadığını hissettim. O anda ondan çok nefret ettim.

"Ben artık geride bıraktığın kız değilim Cal. Sorumlulukları olan yetişkin bir kadını. Kendi kararlarımı verebilecek durumdayım çünkü son on yıldır Adele'e ve kendime bakmak zorundaydım."

Yaptığı onca şeyden sonra, benimle bu şekilde konuşabileceğini düşündü - bizi terk ettiğinde ona söylemediğim için bana hatalıymışım gibi davrandı. Başına başka bir şey daha gelecekti. "Sana ondan bahsetmeye çalıştım ama tüm ziyaretlerimi reddettin ve tüm mektuplarımı açmadan geri gönderdin. Ben de senden vazgeçtim Calvin. Tıpkı senin istediğin gibi." Calvin Monty'nin kaskını yere düşürdü. Başı ellerinin arasındaydı ve yenilmiş görünüyordu. Calvin'i tanıdığım onca yıl boyunca, yaşadığı onca şeye rağmen, Onu hiç o anki kadar savunmasız görmemiştim. Calvin ellerini saçlarında gezdirdi, belki hayal kırıklığından belki de pişmanlıktan, emin değildim.

"O benim," diye fısıldadı sonunda o kadar alçak sesle ki onu zar zor duyabildim. "Evet, öyle."

"Neden bana söylemedin?"

"Beni duydun mu? O ilk yıl beni görmeyi kaç kez reddettin, on, yirmi kez? Denedim, herkesin denemesi gerektiğinden daha fazla denedim ama kızını tanımanı ve onun da seni tanımasını istedim. Ama sana yalvarmaya devam etmeyecektim, Cal. Beni önemsemen için yalvarmaktan bıkmışım. Sonunda uyandım ve hayatıma devam ettim. Şimdi geri döndün ve sana sahipmişim gibi mi davranıyorsun? Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Hey, hey, burada bağırmayı keselim," dedi Fox yokuşu çıkarken. Yanımıza doğru yürüdü ve kolunu bana doladı.

"Bunu içeride halledelim, tamam mı? Adele'in ve bütün mahallenin önünde değil."

"Çek ellerini onun üzerinden," diye hırladı Calvin kardeşine.

"Calvin, kapa çeneni ve içeri gir. Ellie benim için bir kardeş, başka bir şey değil. Aşırı şişirilmiş maço erkek rolünü hapishane kapısında kontrol etmeliydin."

Calvin, Fox'u alt etmeyi planlıyormuş gibi ona doğru adım attı. Hapishane hakkında çok şey bilmiyordum ama erkekleri sorunlarını fiziksel olarak çözmeye şartlandığını biliyordum. Biz dışarıda hayatımıza devam ederken, Cal eski kız arkadaşına sarıldı diye öz kardeşini dövmek gibi görgü kurallarını öğreniyordu. Sanırım adam kendi babasını öldürmüştü. Çabuk bir şeyler yapmazsam ikisinin yumruk yumruğa geleceğini biliyordum.

Aralarına girip bir elimi Fox'un göğsüne koydum ve tereddütle diğer elimi Calvin'in göğsüne koydum.

"Tamam, siz ikiniz dışarıda durmayın, içeri girelim ve bunu yetişkinler gibi konuşalım."

İki adam da başlarını salladı ve eve girdik. Fox'un dekoru değiştirmek için bu kadar çok şey yapmış olmasına sevindim, çünkü Montgomery ailesinin evi anılarla doluydu ve bunların pek azı güzeldi.

İçeri girince Calvin'e döndüm ve ona bıraktım.

"Benden bir şey beklemeye hakkınız yok. Bir tane bile. Beni bir çöp gibi dışarı attın ve istemeden de olsa Adele'e de aynısını yaptın. Sana anlatmaya çalıştım. Beni dışladın. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Sonunda kabul ettim. Tıpkı senin istediğin gibi hayatıma devam ettim ve şimdi tam da istediğin şeyi yaptığım için bana kızgınsın."

Fox'un yeni koltuğuna uzandım ve Calvin ayağa kalkıp kollarını kavuşturarak bana baktı. Fox mutfakta daha fazla sosisli sandviç ve buzdolabından dilimlenmiş karpuz almakla meşguldü.

Zorlu hapishane hayatının onunla aynı fikirde olmasının bir faydası olmadı, şişmanlamış ve güçlenmişti ve hala o yoğun yeşil gözlere ve muhteşem bir şekilde evcilleştirilemez sarı saçlara sahipti. Onu azarlarken, suratına olabildiğince sert bir yumruk atmak ya da o suratı kavrayıp can havliyle öpmek arasında kalmıştım. Calvin'i asla unutamamıştım ve onu tekrar karşımda görmek beni çileden çıkardığı kadar gerçeküstüydü de.

"Herkes ne diye bağırıyor?" dedi Adele merdivenlerden inerken. Üzerinde Fox'a aitmiş gibi görünen büyük bir tişört ve parmak arası terliklerden başka bir şey yoktu.

"Adele, içeri gireceğini bilmiyordum," dedim ona.

"Evet, takım elbisemi giydim çünkü kaydırak kuruyorlar." Amcasının tepsisinden bir dilim karpuz aldı.

"Kıyafetlerini burada mı saklıyorsun?" Calvin ona sordu.

"Benim odam var, yani babamındı," dedi. Adele merakla Calvin'e baktı ve avucuna birkaç karpuz çekirdeği tükürdü. "Sen Calvin misin? Hapisteki babam mı?" Yeşil gözleri birleşti ve bu neredeyse kaldırılabileceğimden daha fazlaydı. Bu benim hayal ettiğim gibi değildi, kafamda nasıl, ne zaman, nerede olduğu gibi değildi.

Cal çaresizlikle bana baktı, yüzümde yol gösterici bir ifade ya da izin aradı. Ona başımla onay verdim. Fox elinde yemek tepsisiyle odadan çıkarken onlara yer mi vermeliydim yoksa peşlerinden mi gitmeliydim emin değildim.

Ama Adele'i tüm kalbimle seviyordum ve artık Calvin'in kim olduğunu bilmiyordum. Kaldım ve teselliye ihtiyacı olduğunda ya da kızgın hissettiğinde, bunu atlatmasına yardımcı oldum.

"Seni dışarıda bırakırken söylemediğim için özür dilerim ama ben de tam olarak emin değildim. Tanrım, böyle bir şey beklemiyordum," diye homurdandı Calvin.

"Fox'a benziyorsun. Annem burnumun Montgomery olduğunu söylüyor," dedi Adele babasına. Ona profilini göstermek için yana döndü. Kızımı seviyordum. Bu gerginliği azalttı ve Calvin gerçekten de gülümsedi.

"Kesinlikle Montgomery burnu. Adele, özür dilerim," dedi. Cal burnu için özür diledi, tüm hayatı boyunca yok olduğu için. Adele'e doğru ilerledi ve kollarını açtı. Adele bir an tereddüt etti, utanmış ya da emin değilmiş gibi başını hafifçe yana eğdi, sonra öne doğru bir adım attı ve Calvin'i kucakladı. Cal derin bir hıçkırık tutturdu ama sonra içinden geçen diğer güçlü duyguları kontrol altına almış görünüyordu. Kızımın hayatında ilk kez babasına sarılışını izlerken yüzümden serbestçe akan gözyaşlarını sildim.

"Tanrım, Adele, seni çok özledim. Gerçi annen harika bir iş çıkardı. Ama... ama bunu telafi etmek istiyorum, kaçırdığım zamanı telafi etmek istiyorum."

Adele kucaklaşmadan geri çekildi ve babasının yüzünü inceledi. "Kavga mı ettiniz?"

"Evet, ne yazık ki."

"Hapishanede, gitmeden önce?"

"Uh hayır." Calvin bana baktı. "Serbest bırakıldığım gece başım biraz belaya girdi ama bir daha olmayacak."

Calvin gibi bir adamın çocuğumun etrafında olmasına izin veremezdim. Tahliyesinin ilk günü ve şimdiden ciddi bir kavgaya karıştı. Kızımı yasaların doğru tarafında yetiştirmek istedim, onu bir Montgomery gibi değil bir Kraft gibi yetiştirmek istedim. Ne yazık ki, o böyle şeyleri severdi.

"Harika! Diğer adam neye benziyor?" Adele gülümseyerek söyledi.

"Tamam, bu kadar yeter. Hadi partiye yeniden katılalım ve siz ikiniz arayı kapatmaya devam edin." İkisini de verandaya ve geniş arka bahçeye açılan cam sürgülü kapıya doğru yönlendirdim. Calvin ve Adele, Calvin'in kavgada aldığı yaraları ve acil serviste kaç dikiş atıldığını tartışmaya başlamışlardı bile. Adele babasına hayranlıkla bakıyordu.

Tekrar gün ışığına çıkmadan hemen önce Calvin elimi tuttu, sıktı ve bana 'teşekkür ederim' dedi.

C ALVIN

Yetişkinliğe giden yolun yarısını çoktan aşmış olan kendi çocuğunuzu tanımak bir yolculuktu. Ona bir soru sorduğunuzda tıpkı Ellison gibi kaşlarını kaldırması, dinlerken tıpkı benim gibi kollarını kavuşturup başını öne eğmesi. Gülümsediğinde tıpkı annesi gibi gözleri kırıştırdı ve gülüşüne diyecek yoktu. Tüm bu zor bilgileri bir profesyonel gibi işlemlerini izledim ve El'in onu tek başına yetiştirerek yaptığı olağanüstü iş karşısında alçakgönüllü davrandım.

"Mısır deliklerini sever misin? Geçen yıl motosiklet rallisinde oynarken çok eğlendikten sonra Fox bana bir tane yaptı," diye sordu Adele.

"Fox motosiklet rallilerine gitmene izin mi veriyor?"

Kardeşimin benim yerime bu kadar iyi adım atması karşısında hem aşağılanmış hem de minnettar, kıskanç ve hayretler içindeydim. Adele o kadar uyumlu, o kadar açık sözlü ve parlak görünüyordu ki, bizim için olduğu gibi onun üzerinde de hiçbir işlev bozukluğu izi kalmamıştı. Adele temiz bir hava patlamasıydı ve etrafta olmak bir zevkti.

"Demek beşinci sınıfa gidiyorsun?" Ona bir fasulye torbası fırlatırken sordum.

Iskaladım. "Altıncı. Doğum günüm geç olduğu için annem beni erken başlattı."

Bir altıncı sınıf öğrencisi. Vay anasını.

Adele fasulye torbalarını kolayca deliğe fırlattı, aslında altısını da, benden daha iyiydi.

"Okulu seviyor musun?"

"Sanatı ve okumayı seviyorum. Bilime bayılırım! Matematik fena değil. Spor salonu berbat çünkü bütün erkekler cinsiyetçi."

"Gerçekten mi, nasıl?" *Bana isimlerini ver, Adele. Bir liste ve fikirlerini değiştireceğim.*

"Sizi asla takımlara seçmiyorlar ya da sırf erkek oldukları için sizi yeneceklerini düşündüklerinden size yumuşak davranıyorlar. Bu arada sınıfımdaki en hızlı çocuk benim."

Adele, sen bir ilham kaynağısın. Keşke devam etmek istediğimden bile emin olmadığım o karanlık günlerde seni tanıyor olsaydım.

"Nedense hiç şaşırmadım. Gerçekten hızlı görünüyorsun. On yaşındaki çocuklar en kötüsüdür ve aslında zamanla daha da kötüleşirler. Bana inanmıyorsan amcana sor."

Fox yanıma geldi ve bana bir bira uzattı, ben de minnetle aldım. Ellison etrafta dolanıyor, ortama karışıyor ama bir gözü Adele ve benim üzerimdeydi.

"O harika bir çocuk, Cal. Başta sana karşı görevim olduğu için ikisine de baktım. Ama artık onlar benim ailem, evlat. Hiç çocuğum olmadı çünkü zamanlama hiç doğru olmadı, ama bu ikisi sayesinde hayatımın o alanında hep boşlukta hissettim. Annem gittikten sonra bile hiç ailem yokmuş gibi hissetmedim, anlıyor musun?"

Fox elini omzuma koydu ve beni biraz ileri geri itti. "İşi berbat etme, kardeşim."

"Bunun için artık çok geç. Ama bundan sonra elimden gelenin en iyisini yapacağım - Ellison neye katlanmak isterse."

Adele koşup altı fasulye torbasını bana uzattı.

"Tessa'nın burada olduğunu gördüm. Gidip merhaba diyeceğim. Ben oradayken sakın hile yapma," diye uyardı Adele beni.

"O çok iyi ayarlanmış."

"O iyi olacak. Adele akıllı ve dirençli bir çocuk," dedi Fox bana. "Ellie için endişelenme. Şu anda çok kızgın Calvin ama içten içe seni sevmekten asla vazgeçmedi."

"Nereden biliyorsun?" Ona sordum.

"Birincisi, hiç kimseyle çıkmadı. Erkekleri Adele'in hayatına sokmamak gibi bahaneler öne sürüyor ama biliyorum ki bunun nedeni kalbinin sana ait olması. Her zaman öyleydi ve muhtemelen hep öyle kalacak."

"Korkarım o gemi çoktan kalktı. Bir kez çuvallanmış değilim, yıllarca her denediğinde onu kendimden uzaklaştırdım." Fox fasulye torbalarını aldı ve kendisi fırlattı. Beşini mükemmel bir şekilde yerleştirdi ve altıncısı arkadan kaydı.

Fox gözlerimin içine bakarak, "Yokluk kalbi daha da büyütür," dedi. Çantaları almaya gidemeden bir tanesi havada uçtu ve tam sırtına düştü.

Şaşkınlıkla arkasını döndü ve kısa, Day-Glo kırmızısı saçlı kıza baktı.

"İskaladım," dedi şakacı bir şekilde, her ne kadar elinden geldiğince sert fırlatmış olsa da. İkisinin kimyası uyuşmuştu ve Fox telaşlanmıştı.

"Cal, bu Ellison'ın ruhani rehberi Charlie."

"Hey Charlie. Ne oldu? Gerçekten mi?" Eksantrik kıza sordum.

"Ben bir ruh medyumuyum ve kardeşinizin ciddi güvensizlikleri var," dedi. Charlie elini sıkmam için bana uzattı. Tırnaklarının her biri farklı bir renge boyanmıştı ve kolunun yarısına kadar bilezikler dizilmişti.

"Bu... yoğun. Bu harika, çok harika," dedim ona. Sesim gerçek hislerimi yalanlıyordu. "Ruhlar benim serbest bırakılmam ya da Cavellilerin başladıkları işi bitirip bitirmeyecekleri hakkında bir şey söylüyorlar mı?"

"Mesai saatleri dışında çalışmıyorum Calvin, ama sana şu anda bunun senin için iyi görünmediğini söyleyebilirim."

Dalga mı geçiyordu, uyduruyor muydu, yoksa beni kızdırmaya mı çalışıyordu bilemiyordum ama arkadaşının çevremize sızdığını görmek Ellison'a koşarak yanımıza gelmesi için bir neden verdi.

El onu ilk gördüğüm günkü kadar güzeldi, uzun dalgalı saçları, merak dolu iri mavi gözleri. Dolgunlaşmıştı, daha geniş kalçaları, daha kalın uylukları vardı ve bu onu bana daha kadınsı, daha seksi ve daha güçlü gösteriyordu, sanki annelik onun gizli süper gücüydü ve Adele'e sahip olmak cazibesini pekiştirmişti.

"Yani bu senin eski katil bebek baban mı?" Charlie Ellison'a sordu.

Biram boğazıma kaçtı ve üzerlerine sıçratmamak için döndüm.

"Şey, sen böyle söyleyince, Char. Ama evet, bu Calvin. Adele'in babası."

Ellison o sözleri söylediğinde, bunun ağırlığı göğsüme bir bowling topu gibi çarptı. Lanet olsun, kızımın hayatının on yılını, Ellison'ın on yılını kaçırmıştım. Tekrar on sekiz yaşında olsaydık ne yapardım? Onu tutup kendime çeker, öper ve tüm parti boyunca kollarımla sarar mıydım? Adele

bana baba mı derdi? Fox'un yanında ızgara yapıyor olur muydum ve Monty ile annem hala burada olur muydu?

"Dinle," dedim Ellison'ın arkadaşına, "bana ne istersen diyebilirsin. Haklısın, her şeyi berbat ettim ve telafi etmem gereken koca bir hayat var."

Sonra Ellison'a döndüm çünkü çok heyecanlıydım ve onun yanında olmak bile bir an önce bir şeyler yapmazsam içinde boğulacağım bir anı selini geri getirdi.

"El, benimle çıkar mısın? Randevu gibi mi? Seni yemeğe götürmek isterim. Eğer kendini daha rahat hissedersen, Fox ve Charlie'yle de çıkabiliriz, eminim onlar da gelir. Silverado's hala açık mı? Eskiden oraya gitmeyi sevdiğini hatırlıyorum."

Bu bir başlangıç. Kekeleyen bir ortaokul öğrencisi gibi hissediyordum. Şimdi Ellison boğulacakmış gibi görünüyordu.

"Annem Silverados'u çok sever," dedi Adele. Ses tonu tipik bir altıncı sınıf öğrencisi gibi bıkkın ve sıkılmıştı, sanki Silverados ve annesinin oraya gitmesi başının en büyük belasıymış gibi.

"Sen de gelebilirsin," dedim Adele'e. Belki El bir randevuyu reddederdi ama bir aile yemeğini nasıl geri çevirebilirdi ki?

"Sanırım önce seninle biraz konuşmamız gerekiyor," dedi Ellison. Tekrar eve baktı ve o tarafa yöneldi, Fox ve Charlie'yi arkada bırakarak rahatsız görünüyordu. Sınırları çoktan aşmıştı. Onun bilmediği bir şey vardı, o da sınırları pencereden dışarı fırlatmak istediğimdi.

"Uh-Oooohhh, birinin başı dertte," dedi Adele mısır torbalarını savurarak. "Bu sesi tanıyorum. Calvin bir hafta boyunca mola alacak ve harçlığı kesilecek." Ama bunu söylerken bana gülümsedi ve gülümsemesi tüm dünyayı aydınlattı. Hücre duvarımda onun tek bir fotoğrafı bile olsaydı, uyanır ve sadece hayatta kalmak yerine zamanımla bir şeyler yapardım. Adele neşenin kapsüllenmiş haliydi. Çok saf ve canlandırıcıydı, komedi zamanlamasından bahsetmiyorum bile.

"Telefon hakkını kesmeden önce kıcını oraya soksan iyi olur."

"Bunu yapabilir mi?" Adele'e sordum.

Adele bana gülümseyerek, "O annem, hayatını cehenneme çevirebilir," dedi.

Fox bana birasını uzatırken, "Al," dedi. "Buna benden daha çok ihtiyacın olacak."

Birayı aldım, Adele'i yumrukladım ve cezamı çekmek üzere Montgomery'lerin evine doğru yürüdüm.

E LLISON

Calvin'le bazı temel kurallar belirledik, çok ürkütücü şeyler değil. Sadece bu yeni ilişkiyi yönlendirmek ve hepimizin uyum sağlamasına yardımcı olmak için bazı sınırlar.

Siz ciddi olmaya çalışırken sırtıtmaktan kendini alamayan dünyanın en güzel adamına planı anlatmak cehennem gibi sinir bozucuydu, ayrıca yepyeni ipekli iç çamaşırınızı da mahvetti.

Ben ona ne kadar kızgın olduğumu söylerken o duvara yaslanmış, bir bacağı bükülmüş, ayağı panelin üzerinde, kolları çapraz, saçları bir gözünün üzerine dökülmüş, ateşli bir mahkum sırasına benziyordu.

Calvin ukala bir dolandırıcı değildi, anlayışlı, düşünceli, özür dileyen ve şartlarımı kabul eden biriydi.

"Haklısın, Ellison. Haddimi aştım. Tekrar özür dilerim," diye yalvardı.

Kendime onun zehirli olduğunu hatırlattım. Bir katil. On yıl beni görmedikten sonra işimi elimden alan kıskanç bir öfke makinesi.

Ama onu Adele'le birlikte görmek beni de çekincelerimden, irademden soyundurdu. Adele'in ona bakışı kalbimi göğsümde bir su birikintisine dönüştürdü. Adele'in ona bakışı, sanki dünyanın geri kalanının öğrenmek istediği büyük ve saçma bir sırrı paylaşıyorlarmış gibiydi.

Ona hayır diyemezdim. Ve kesinlikle ona evet diyemezdim.

Bir uzlaşmaya vardık. Önce beni arayacak ve Adele'i görmek istediğini söyleyecekti. Adele onu sadece isterse görecekti. Ziyaretler gözetim altında olacaktı. Nafaka konusunu bir avukatla çözecektik. Velayet konusunu konuşmaya hazır değildim, belki de hiç olmayacaktım. Hiçbir koşul altında bana tekrar çıkma teklif edemezdi.

Gözleri hayal kırıklığı ve acıyla kısılmıştı ama her şeyi kabul etti.

Dudaklarına, kollarına, için için yanan yeşil gözlerindeki ışıltıya bakmaktan kendimi alamıyordum. "Burada Fox'la mı kalacaksın?"

"Ellison, burası benim evim. Gidecek başka yerim yok."

Yanından ayrıldığımda bana sarılmak istedi. Her bir parçam daha fazlasını istemese de ona hayır dedim. Ama bu Adele'i vedalaşmaktan alıkoymadı.

"Görüşürüz baba," dedi adam ona veda ederken.

Baba.

Babası evdeydi. Adele hayatında ilk kez bir babaya sahipti.

"Sence babamı tekrar ne zaman görebilirim?" Adele birkaç gece sonra onu yatağına yatırdığımda sordu.

"Onu tekrar görmek istiyor musun?"

"İstiyorum ama seni üzmek istemiyorum." "Bu beni neden üzsün ki?"

"Babamla ilgili her şey seni üzüyor. Hep öyle oldu. Bu yüzden onu görmek için daha fazla çaba göstermen konusunda sana hiç baskı yapmadım. İçine kapanıyorsun ve sonra kendinden nefret edip yine jiletle oynayacaksın diye korkuyorum."

Oh, Yüce İsa. Bebeklerin ağzından.

Onu sıkıca kucakladım.

"O kadar çok terapi gördüm ki bir daha asla kesmeyeceğimden eminim. Seni mutlu eden her şey beni de mutlu eder. Babanla aranızda bir bağ olmasını istiyorum. Onu istediğin zaman görmelisin."

"Emin misin?"

"Evet."

"Ona hala aşık mısın?"

Vay anasını. Hiçbir şey kutsal değil mi?

"Babanı çok seviyorum. Ama birlikte olduğumuzdan beri çok şey oldu. Çok şey değişti."

"Yani ikinci şanslardan hoşlanmıyor musun?"

"Onlardan hoşlanıyorum, Adele. Ama belki bu bağlamda değil. Bir katille çıkmak ister miyim?"

Biriyle evlenmek mi? O dengesiz biri ve ben senin sağlıklı bir ev ortamına sahip olmanı istiyorum." "Yani onu yarın öğle yemeğine falan davet etsem sorun olur mu?"

Adele'in başının üstünü öptüm. "Onu arayacağım ve bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Teşekkürler anne, sen en iyisisin. Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Ne istersen, ufaklık."

"Calvin Monty'yi annesini korumak için öldürmedi mi? Sanki o müdahale etmeseydi belki de Büyükanne Meg burada olmayacaktı?"

"Yargıç aşağı yukarı bu yüzden ona hafif bir ceza verdi." "Bunu senin için yapardım anne. Seni kurtarmak için her şeyi feda ederdim."

Onu tekrar öptüm ve ışığı kapattım. Nutkum tutulmuştu. Adele cesurca ve belki de bilinçsizce babasının tarafını tutmuştu.

Adele'in odasından çıktıktan sonra kendime bir kadeh şarap doldurdum ve televizyon izlemek için kanepeye oturdum ama sürekli telefonuma bakıyordum. Adele'in istediği şeyin çok fazla olmadığını biliyordum, Cal onun babasıydı ve onunla ne tür bir ilişki istediğine kendisi karar vermeliydi ama bir parçam asla gerçekten iyileşmemiş gibi görünen eski yaralarımı açmaktan korkuyordu. Ama bu kızım ile ilgiliydi ve benimle ilgili değildi.

Telefonumda Fox'tan gelen bir mesaj gördüm. İyi misin?

Evet, iyiyim. Bunaltıcı ama iyiyim. Sende Cal'ın numarası var mı?

Evet, neden?

BEN: Adele onu görmek istiyor.

Senin için sorun olur mu?

Evet! Birbirlerini tanımlarını istiyorum. Ondan çok kendim için korkuyorum. Fox bana Calvin'in iletişim bilgilerini gönderdi.

Teşekkürler Fox. Belki yarın Adele'i getirebilirim, böylece Calvin'le biraz vakit geçirebilir. Seninle kalıyor, değil mi? Sorun olur mu?

Evet. Ben burada olacağım, böylece sen zorunda kalmayacaksın. BEN: Teşekkürler.

Parmaklarımı kollarımdaki yara izlerinin üzerinde gezdirdim. Hiçbir zaman kayıpları kabullenen biri olmamıştım. Ama Calvin'in artık kayıp olmadığı yavaş yavaş içime işliyordu. Eve dönmüştü ve eğer beladan uzak durursa, bir kez daha hayatımızın kalıcı bir parçası olabilirdi.

CALVIN

Oturma odasından gelen müzik sesiyle uyandım; bu, hücre kapılarının çarpma seslerinden ve gardiyanların sabah yemeğinin hazır olduğunu bağırımlarından çok daha farklıydı. Tatlı bir melodi, meleksi bir ses. Eski Fender'imın sesine benziyordu ve sanatçının kendi kızım Adele olmasının mümkün olup olmadığını merak ettim. Ona böyle çalmayı kim öğretmişti?

Aşağıya indiğimde Adele'in eski gitarımın üzerinde ellerini bir ustadan öğrenmiş biri gibi hareket ettirdiğini gördüm. Jimmy Page'e taş çıkartırdı.

"Harika biri, değil mi?" Fox arkamdan ona bakıp gülümseyerek sordu. "Dört yaşından beri çalıyor."

Yüzüne yumruk atma dürtüsü diğer tüm duygulardan önce ortaya çıktı. Onun kendi kızımı tanımasından ve benim tanımamamdan nefret ediyordum. Ama hissetmem gereken şey minnettarlıktı, kardeş sevgisiyle benim yerimi aldı ve bu işi benim bile yapabileceğimden daha iyi yaptı.

"Evet, o inanılmaz. Bu benim eski gitarım mı?"

"Bunu ona birkaç yıl önce vermiştim. Duvarında asılı duruyordu ve her zaman ilgisini çekmişti."

"O da benim gibi kendi kendini mi eğitti?"

"Elma ağaçtan uzağa düşmez, değil mi?"

"Bu sözden hep nefret etmişimdir. Hiçbir zaman Monty gibi olmak istemedim. Çocukken insanların bana ona benzediğini söylemesinden nefret ederdim."

"Seni anlıyorum Cal. Ama o iş bitti. Tam anlamıyla öldü ve gömüldü. Elimizdeki tek şey ilerlemek, arkamıza bakmak için iyi bir neden yok. Adele o gitarı senin genlerini taşıyıcı gibi aldı. Onu eline aldı ve çalmaya başladı, tıpkı annemin sana verdiği anda senin yetenekli kıçının yaptığı gibi."

Gururun ani bir rüzgârla içimde döndüğünü hissettim. Kendimle de gurur duymuyordum, Adele'le gurur duymuyordum.

"Dellie'ye gitarı evine götürebileceğini söyledim ama o burada benimle çalmayı sevdi ve gitarı senin odandaki eski kancaya taktı, sen çalarken hep orada dururdu. Adele ona gitarı gösterdiğinde Ellie'nin yüzünde şok edici bir ifade vardı. Tam bir yıkım. Seni çok severdi. Bunu gerçekten berbat ettin kardeşim."

"Bilmiyordum Fox. Ellison için daha iyi bir şey istedim, onu hüküm giymiş bir katille birlikte bir hayata bağlamak istemedim."

"Orada spor olsun diye öldürmüyordunuz. Monty yıllardır sınırlarımızı test ediyordu. Sen annemin hayatını kurtardın."

"Bunu söylediğin için teşekkürler."

"Gerçek bu," dedi Fox. Bana bir fincan sade kahve uzattı.

"İyi bir kadının vardı. Ne olursa olsun senin yanında duracak ve seni sevecek bir kadın. Ama sonra senin salak herifin gidip her şeyi mahvetmesi gerekti ve gerçek aşkı şu anki karmaşaya dönüştürdü. Son on yıldır hayatında Adele olabilirdi."

"Hapisteyken ona nasıl sahip olabilirdim ki?"

"Ziyaretler, mektuplar, telefon görüşmeleri, ne bileyim. Mükemmel olmazdı ama bir şeyler olurdu. Küçük bir çocuk için bir şey hiç yoktan iyidir."

Haklıydı ve utanç, baraj patlamış gibi içime doldu.

"Sen nasıl oldu da akli başında biri oldun?" diye sordum Tilki'ye. Biz çocukken o asabi, kavgaya hazır biriydi. Ağabeyim büyümüşü ve sahip olduğunu bile bilmediğim bir zarafetle benim sorumluluklarımı üstlenmişti.

"Kahin değilim, Monty hâlâ burada olsaydı hayatın nasıl olacağını kim bilebilir? Ama bunu dinliyor olacağımızdan şüpheliyim," diyerek Adele'in çaldığını işaret etti, "ya da bu evde korkusuzca dolaşıyor olurduk. Hepimize bir iyilik yaptın. Belki geleneksel değildi ama Montgomery'ler hiçbir zaman kalabalığı takip eden ya da çizgide yürüyen kişiler olmadı."

Kızımın oyununu izledim ve hissettiğim gurur ve sevinç sanki dünyayı fethedecek gibiydi. "Kardeşim, sana borçluyum. Onlara göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

"Birbirimiz göz kulak olduk. Harika bir kadının ve harika bir çocuğun var. Git ve hayatını geri al."

Bir an duraksadım, Fox'un sözleri karşısında afallamıştım. Bahsettiği hayatın benim olup olmadığını bilmiyordum. Ellison ve Adele bana hiçbir şey borçlu değildi ve beni geri alıp almayacakları da belli değildi. Fox'un Ellison'ın gözünde benim yerime geçtiğine dair içimde derin bir korku vardı; ben parmaklıklar ardında çürürken o kahraman olarak ortaya çıkmıştı.

"Korku ya da suçluluk duygusunun seni geride tutmasına izin verersen çok yazık olur Cal. Herkes gittikten sonra kendi ailemizi kurduk ama sandığın gibi değil. Ellie'yi kardeşim gibi seviyorum, benim ona yardım ettiğim kadar o da bana yardım etti. Ona aşık olabilirdim ama bu imkansızdı. Kardeşim, o seni asla unutmadı."

Fox'a içtenlikle sarıldım. Fox'un bana ihanet etmekten aciz olduğunu bilmek gözlerimi yaşarttı. Belki de hapislananın size yaptığı buydu, en yakın müttefiklerinizden şüphe etmenize neden oluyordu. Fox kızımı kendi kızı gibi büyüttü, ben yokken benim için yaptığı fedakârlıklardan daha büyüğü yoktu.

"Merhaba." Parmakları tellerin üzerinde gezinirken Adele'e elimi uzattım. Cevap olarak bana başını salladı ama çalmayı bırakmadı. Johnny Cash tıngırdatıyordu, on yaşında bir çocuk için garip görünüyordu.

Fox bodrumdan eski akustiklerinden biriyle gelip bana uzatırken yanına oturdum. Vücudundaki ve boynundaki tozu sildim.

"Akort edilmesi gerekiyor," dedi Adele bana açık yüreklilikle. Bana eski Fender'imi uzattı ve Fox'un gitarını kapığı gibi perdeleri tıngırdatmaya ve akort tuşlarıyla oynamaya başladı.

"Gitar çatalın mı var yoksa sihirli bir şekilde mükemmel bir ses tonuna mı sahipsin?"

Küçük bir kızmış gibi omuz silkti.

"Annem iyi bir kulağım olduğunu ve bunu senden aldığımı söylüyor." "Annen pek çok konuda haklı."

Dikkatle dinledi ve kulağını klavyeye dayayarak tıngırdattı. Parmakları ustaydı ve ne kadar eğitilmiş olduklarını kontrol etmek için iğneleri hissediyordu, sanki elleri de kulağı kadar eğitilmişti. Bu müzik duygusu benim doğuştan sahip olduğum bir yetenektir ve onun da aynı şeyi yapmasını izlemek bana sihir gibi geliyordu.

"Adınızı şarkıcı-söz yazarından mı aldınız?"

"Evet, "Hello" şarkısını biliyor musun? O şarkı annemi hep ağlatırdı. Ben küçükken dinlediğini söylerdi. Ayrıca amcamın adının anagramı gibi bir şey olduğunu söyledi. Kardeşi gençken bir motosiklet kazasında ölmüş. Annem onu çok özleyiyor, kollarındaki ve bacaklarındaki tüm o yara izleri bu yüzden. Bir de sen gittiğinde."

Adele sözlerini sakınmadı. "Hello "nın sözlerini hatırladım ve canım acıdı.

Zamanın insanı iyileştirdiğini söylerler ama ben pek iyileşemedim.

Kızın önünde tekrar ağlamak istemedim. "Başka hangi sanatçıları seviyorsun?"

"Taylor Swift ve Billie Eilish."

Başımı salladım.

"Ama James Taylor ve Johnny Cash, Jimi Hendrix, Neil Young ve Bob Dylan'ı da seviyorum."

"Oh, iyi şeyleri seviyorsun."

"Fox'un bana öğrettikleri bunlardı. Bana senin bütün eski nota kitaplarını verdi. İyi olanlardan başka bir şey yok. Okul arkadaşlarım Beatles dinlediğimi söylediğimde tuhaf olduğumu düşünüyorlar ama bana göre, eğer ustalar gibi olmak istiyorsan, en iyilerden öğrendikten sonra kendi tarzını geliştirebilirsin."

"Size hemen söyleyebilirim, yukarıda çaldığınızı duydum ve kendi tarzınızı çoktan oluşturmuşsunuz. Eğer Beatles çalışıyorsanız, "Here Comes the Sun "ı biliyor olmalısınız.

"Evet, biliyorum," dedi. Adele elinin tersiyle burnunu ovuşturdu ve kokladı. Onun ne kadar harika biri olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Zeki, yetenekli, olgun, yanında olmak bir zevk. Bu benim çocuğumdu ve Ellison ile Fox onu olağanüstü bir insan olarak yetiştirmişti. Fender'imi ona geri verdim ve Adele de Fox'un gitarını bana uzattı. Anahtar almak için birkaç akor tıngırdattım ve Adele göz teması kurarak beni bekliyordu. Perdeyi kapadı ve tam doğru anda La majörden girdi ve akorları birlikte çaldık.

"Little Darlin "de tıkaandım ve gözyaşlarımı tutamadım. Sesi büyüleyiciydi. Tiz ve güçlü, perdesi kusursuzdu. Çalarken gülümsüyordu ve bu onu canlandırıyor. Gitarla, çoğu çocuğun scooter ya da bisikletle görüldüğü kadar doğal görünüyordu.

"Vay be!" Son kıtayı çaldığımızda dedim ki. "Oldukça iyisin Adele." "Sen de iyisin.

En son ne zaman çaldın?"

Bana gülümsedi ve sanki binlerce güneş içimi aydınlatıyormuş gibi hissettim. On yılını bu dünyadan ayrılmayı ve acımı dindirmeyi dileyerek geçirdim. Artık hiç gitmek istemiyordum. Onun gelişmesini izlemek bile benim için yeterliydi.

"Sanırım on yıl önceydi. Belki de tam olarak aynı sandalyede. Şurada, pencerenin yanındaydı. Ve muhtemelen gönderildiğim olaydan birkaç gün önceydi.

Annen onun için çalmamı isterdi. Öğrendiğin tüm o şarkıları onun için öğrendim."

"Onu çok mu seviyordun?" Adele bana sordu.

Hiçbir zaman ağlayan bir adam olmadım, ama o zaman gözyaşlarım yüzümden aşağıya düzenli bir akış halinde serbestçe düşüyordu.

"Tanrım, Adele, onu çok seviyordum. Bunun olmasını hiç istememiştim. Ama bu benim hatam. Benim hatam, senden haberim yoktu, benim hatam, anneni geri çevirdim. Çok şey kaçırdığım için özür dilerim. Eğer izin verirsen bunu telafi etmek için elimden geleni yapacağım."

Adele gitarı yavaşça yere bıraktı ve ayağa kalktı. Ellerini mor şortuna sildi ve bana doğru ilerledi. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. On yaşındaki kızımı tanımak, bir kediyi ya da vahşi bir tavşanı aşmaya çalışmak gibiydi. Küçük bir yanlış hareketle tüm ilerlemeyi yok edebilirdim.

Adele cılız kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. Ben de ona sarıldım ve yüzümü başının üstüne yasladım. Karahindiba ve güneş ışığı gibi kokuyordu.

"Döndüğüne sevindim baba. Seninle tanışmamış olsam da seni özledim."

"Ben de seni özledim evlat. Hem de çok."

Ön kapı, annemin her mevsim için yaptığı aynı körüklü dekoratif çelengin şingirtisiyle açıldı. Ellison sanki kendi eviymiş gibi eve girdi ve bizi görünce sanki bir an donmuş gibi hareketsiz kaldı.

Adele ve ben ayrıldık ve ona yumruk attım.

"İyi çalışıyorsun. Şu eski kutuları karıştırıp başka hangi şarkı kitaplarını bulabileceğime bakacağım."

"Odanı geri alacak mısın?"

"Dalga mı geçiyorsun? Orası senin odan. Bana girebileceğimi söylemediğin sürece oraya girmeyeceğim bile. Fox'un dün gece uyuduğum eski odasını alacağım. Gitarını eve götürüp orada çalışmak ister misin?"

"Şey... oynadığım zaman genellikle annemi üzüyorum."

"Adele, evde oynayabilirsin," dedi Ellison kasvetli bir sesle.

"Yapabilir miyim?! Evet, sanırım Calvin eve döndüğüne göre artık bu kadar üzgün olmana gerek yok."

Ellison boğazını temizledi ve çantasını karıştırdı. "Gitmeliyiz Dellie, bir iş görüşmem var ve geç kalmak istemiyorum."

"Onu istediğim zaman izleyebilirim," dedim parmaklarımı saçlarımda gezdirerek. "Yani, eğer senin için sorun yoksa tabii ki."

Ellison soğuk bir ifadeyle, "Teklif için teşekkürler," dedi.

"Calvin'i tekrar görebilir miyim anne? Tercihen yarın. Bazı müzikler üzerinde çalışıyoruz ve zaten on yıllık prova zamanını kaçırdık."

"Göreceğiz Adele," dedi Ellison ona.

Ona baktım ve başımı salladım, onun rahat olduğu her şeyin benim için yeterli olduğunu ifade etmeye çalıştım. Bunun için minnettardım -Adele'le geçireceğim on dakika için- ya da bana ne verirse. Baba olmanın ne demek olduğunu bilmiyordum. Ama göğsümdeki derin sızı gerçekti ve bu iki kadın için her şeyi yapabileceğimi hissediyordum. En büyük fedakarlığı yapmak, dizlerimin üzerinde sürünmek, her maaş çekinin her kuruşunu onlara vermek. Ama ne yapmam gerektiğini biliyordum ve bu on dakikalık bir ziyaretle olmayacaktı. Güvenlerini kazanmak zorundaydım.

E LLISON

Calvin'in bana Adele ile ilgisi olmayan şeyler hakkında mesaj atması için sadece bir gün geçti.

Calvin: İş görüşmen nasıl geçti? İşi aldığınıza eminim, ama herhangi bir nedenle alamadıysanız, iş bulmanıza yardımcı olabilirim, en azından bunu yapabilirim.

Calvin: (10 dakika sonra) Düşündüm de, eğer çalışmak istemiyorsan okulu bitir. Ben de çalışıp sana ve Adele'e destek olurum. En azından bunu yapabilirim.

Calvin: (15 dakika sonra) Anladım. Çok fazla, çok erken. Geri çekileceğim.

Calvin: (20 dakika sonra) Ama seni destekleyebilirim. Etmeliyim. Size bir çek göndereyim. Tamam, şimdi susacağım.

Gözlerimi kısıarak saate baktım. Saat daha sabahın altısıydı. Cal'ın iç saatinin hâlâ hapisane saatine göre ayarlanmış olması gerektiğini tahmin ettim.

Cal tekrar mesaj attığında telefonumda başka bir şey açmamıştım bile.

Peki ya kahvaltı? Adele krep sever mi? Onu dışarı çıkarabilirim, böylece sen de kendine biraz zaman ayırabilirsin?

Ve sonra.

Calvin: Tamam, özür dilerim. Çenemi kapatacağım.

Kendime rağmen güldüm. Aman Tanrım, aklını kaçıırıyordu.

"Hey, anne!" Adele aşağıdan bağırdı. "Hiç krep karışımımız var mı? Yoksa aşağı gelip benim için biraz karıştırabilir misin? Krep için kabartma tozu mu yoksa karbonat mı olduğunu unuttum!"

Arkamdaki yastıkları destekledim. "Geliyorum!" Adele'e bağırdım. Ona her zaman yapmamasını söylediğim gibi evin içinde bağırma alışkanlığını pekiştiriyordum. Baba kız gibiydiler, bu ikisinde hiç soğukkanlılık yoktu.

Karar vermeden önce on kere mesaj atıp sildim:

Ellison: Burada kahvaltı yapabiliriz. Yaban mersini ve portakal suyu için durabilir misiniz?

Mesaj balonları olması gerekenden daha uzun süre patladı. Muhtemelen o da mesaj atıp siliyordu.

Hemen geliyorum! Yaban mersini ve portakal suyuyla.

Adele'in hamuru karıştırmasına yardım ettim. Tüm zaman boyunca gitarlar ve Calvin'in çalması hakkında gevezelik etti. Onu hiç kimseyle vakit geçirirken bu kadar heyecanlı görmemiştim, en yakın arkadaşlarıyla bile. Önce koluna, sonra tezgâha ve yere un bulaştırdı. Ona önlük giydirdiğime sevinmişim.

Şimdiye kadarki tüm hayatı boyunca onu kendi kendine yetebilir hale getirmek için çalıştım; ona yemek yapmayı, temizlik yapmayı ve sekiz yaşına geldiğinde kendi banka hesabını yönetmeyi öğrettim. Onun kendisinden başka kimseye güvenmesini asla istemedim. Terapistim, aşırı telafî ettiğimi ve

onu kırık bir kalpten kurtarmak için. Sadece baş etme becerilerine sahip olmasını istedim; Tanrı biliyor ya, keşke ben de sahip olsaydım.

"O burada!" Adele çığlık attı ve ön kapıya doğru koşmaya başladı. Bu tür bir tepkiyi daha önce de Tilki Amcası için görmüştüm ama hiç bu kadar hayranlık uyandırıcı olmamıştı. Kızım bana onsuz ne kadar iyi olduğunu söylese de, Adele'in bir babaya çok ihtiyacı olduğunu ve onu çok istediğini o anda anlamıştım. Umarım Calvin Montgomery bu iş için hazırды.

Ön bahçede onu neredeyse yakalayışını izledim. Kadının üstü başı un içindeydi, adamın elinde ise çilek ve meyve suyu vardı ama bu onu yavaşlatmadı. Sarılmayı tüm kalbiyle kabul etti. Yüzündeki gülümseme dizlerimin bağını çözdü ve ellerimi kendi önlüğüme silerek kapıya doğru ilerlerken içimde kelebekler uçuşmasına neden oldu.

Ön kapıyı açtım ve vertigo beni öyle bir döndürdü ki, yukarı ile aşağıyı ayırt edemedim. Çerçeveye tutundum ve aşağı inerken ona tutundum. Karanlık içimden geçerken kendimi yeniden on altı yaşında hissettim. Çaresiz, korkmuş, yalnız kalmaya mahkum.

Kendime geldiğimde, ki bu saatler sonra olmalıydı, kendi kanepeme uzanmıştım ve üzerimde sıcacık bir battaniye vardı. Ev sıcacıktı ve yaban mersinli keklerin güzel kokusu burnumu gıcıklıyordu. Calvin sağımdaki sandalyede, Adele ise solumdaydı ve gitarlarını tıngırdatarak birbirlerine şarkı söylüyorlardı. Doğrudum ve ikisi de enstrümanlarını bırakıp hemen yanıma geldiler.

"Hayır!" İtiraz ettim. "Oynamaya devam et. Bu çok güzeldi!"

"Anne, iyi misin? İlaçlarını alıyor musun?" Kızımın alnı gerçek bir endişeyle çatıldı.

"Ben iyiyim tatlım. Sadece büyük duygular, nasıl olduğunu bilirsin."

"Ne flashback ama, Ellison. Bizi korkuttun. Ben hastane için oy kullandım ama Fox'u aradım ve stresin seni öldüreceğini söyledi. Sana pompayı vermeme ve uyumana izin vermeme söyledi."

"Doğru olanı yaptın. Acil servis korkunç. Özellikle de beni 24 saat gözlem altında tutmak istediklerinde. Hayır, teşekkür ederim."

"Çok endişelendik," dedi Calvin. Saçımı arkaya yatırmak için uzandı ama ben ondan önce davrandım. Geri çekildi ve suçlu suçlu baktı. "Fox yolda. Kulüpte olması gerekiyordu ama şimdi geri dönüyor. Charlie seni aradı. Adele onunla konuştu."

"Dün gece bir imgelem gördü. Calvin'in tehlikeli olmadığını, kararsızlığınızın yersiz olduğunu söyledi - her ne demekse. Her neyse, kek yaptık ve bomba gibiler. Bir tane almalısın ve biraz da kahve!"

Nöbet geçirmeme rağmen Adele'in keyfi yerindeydi. Babasından gördüğü ilginin tadını çıkarmıştı ve şimdi kendinden emindi. Kızımı başka birinin sevmesine alışabilirdim.

Calvin'e alışabilir miyim?

Ona karşı hissettiklerim yüzünden kalbim paramparça olmuştu.

Fox bir saat kadar sonra geldi. Şimdi yastıklara yaslanmış kek yiyor ve ikisinin çalmasını, didişmesini, sonra düzenlemeyi ve anahtarı değiştirmesini dinliyordum. Kendimi biraz dışlanmış hissediyordum ve paylaştıkları anlık ve yoğun bağ karşısında büyük bir hayranlık duyuyordum. Bir bakıma kıskandım ama aynı zamanda kızdım da. Adele bunca yıl boyunca babasını uzaktan sevebilirdi.

"Pasta kokusu mu alıyorum?" Fox antreden bağırdı. Anahtarı vardı. Kendini içeri aldı. Bizim yolumuzdu ve sonsuzluk gibi görünen bir süredir de öyleydi. "Lanet olsun Dellie, eğer pasta yaptıysan ve bana ayırmadıysan, bunun bedelini cehennemde ödeyeceksin. Özellikle de şu konser biletleri, Sean Melendez, bilmem ne suratlı. Fox Amca'ya kek yedirmezsene seni getiremez!"

Fox hantalca yanımıza geldi. Adele gitarını bıraktı ve amcasıyla ayı gibi kucaklaştı. O da yanımıza geldi ve biraz rahatsız görünen Calvin'le tokalaştı. Sonra Fox yanıma geldi, eğildi ve saçlarımı alnımdan geriye doğru taradı.

"Ellie, Tanrı aşkına, hepimizi bu kadar heyecanlandırma." Eğilip alnımdan öptü ve kardeşinin dudakları tenime değdiğinde Calvin'in kaslarının gerilmesini izledim. Ama sonra Fox çocukmuşum gibi saçımı karıştırdı.

"Hadi, Dellie! Bana kek yedir!" diye kükredi. Adele'i mutfağa kadar kovaladı ve stratejik olarak Calvin ve beni yalnız bıraktı.

Yanımdaki kanepeyi okşadım, bunu neden yaptığımdan bile emin değildim. Yıllardır ailemizden sadece o varken Fox'un bana asıldığıni düşünmesi bana acı veriyordu.

"Bunca zaman boyunca hiç uygunsuz davranmadı. Azıcık bile. Siz Montgomery'lerin sahip olduğu tek şey bu, mahkumiyet. Sanırım Fox, arayan sevgili arkadaşım Charlie'ye karşı bir şeyler hissediyor. Dürüst olmak gerekirse, Calvin'le çıkmadım. Adele'in hayatına kalmayacak birini sokmak istemedim."

Calvin başını çevirdi ve yoğun yeşil gözleriyle beni delip geçti. İfadesi travma, acı ve kaybın baş döndürücü bir karışımıydı. Ama gözlerinde beni tekrar döndürmeye yetecek kadar tutku vardı. Ama bu sefer kontrol için savaştım.

Hayatım boyunca zihnimi, bedenimi ve özellikle de kalbimi kontrol etmek için çok çaba sarf ettim ve her seferinde kategorik olarak başarısız oldum ve bu da farklı değildi. Zihnim bana Calvin'in çok öngörülemez, çok tehlikeli olduğunu söylüyordu. Ama bedenim canı yanana kadar onu arzuluyordu ve kalbim başka birini düşünmek bile istemiyordu.

Elimi tuttu ve ben de ona izin verdim. Elimini sertçe sıktı ve ben de yüzümdeki kaybı görmesine izin verdim. Kollarımı sıvadım ve ona vücuduma kabarık beyaz çizgilerle yazılmış kaybı gösterdim.

"Kaybetmeye, gitmeye, uzaklaşmaya dayanamıyorum. Ben sadece ön yüz istiyorum. Kalıcı kalışlar. Kendim için değilse bile, kızım için. Kalıcılığı hak ediyor. Her zaman onun yanında olacağına söz vermezsen onu sevmene izin veremem. Yarın ölürsem, Fox'la birlikte onu koridorda yürütmeni istiyorum - birine aşk yemini ettiğinde, bir çocuk doğurduğunda orada olmalı, elini tutmalısınız. Şartlar bunlar Calvin, söz vermeden önce dikkatlice düşün. Hastalanırsa, bağımlılıkla mücadele ederse, nefret ettiğin bir mesleği seçerse, rakip bir çeteye katılırsa, o hala s e n i n d i r , hala her şeyinle savaşırırsın."

Artık ağlıyordum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu.

Calvin hâlâ canını kurtarmak için tutunuyormuş gibi elimi sıkıyordu.

"Sana söz veriyorum, Ellison. Geçmişte her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Hatalıydım, aptaldım. Seni unutmaya zorlamanın çözüm olduğunu düşündüm ama şimdi ne kadar kör olduğumu görüyorum. Onu seviyorum, El. Onu tüm hasarlı kalbimle seviyorum. Onun babası olmayı hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum."

"Biliyorum, Calvin," dedim. Gözlerimi sildim ama yaşlar akmaya devam etti.

"Sana asla baskı yapmayacağım, El. Asla. Sadece onu korumak ve size bakmak istiyorum. Daha önce yapma fırsatı bulamadığım görevi yapmak. Bunu ikiniz için de telafi etmek istiyorum. Parayı önemsemediğinizi biliyorum ama ikinizin de bir daha mücadele etmesine izin vermeyeceğim. Hiç sahip olmadığım bir baba olmak istiyorum." Calvin'in sesi kesildi.

Onu kollarıma çektim. Duyguları vücudunu sararken başını göğsüme yasladım.

"Biliyorum," diye fısıldadım ona. Saçlarını geriye doğru düzelttim ve kollarımda rahatlamasına izin verdim.

Silahlar.

Ona sarılmak çok iyi hissettirdi, çok doğru, çok mükemmel. Ama mükemmel değildik. Jiletin ucundaydık ve aşkımız orada yaşıyordu.

C ALVIN

Onları parktaki büyük gölette ördekleri beslemeye götürdüm. Sadece üçümüz, bir torba günlük ekmek ve bir sürü yeşilbaş ördek. Sıradan, sağlıklı bir aile gezintisi gibiydi, ancak biraz kesme, biraz işlev bozukluğu, ölüm, cinayet, hapisane, müzik dehası ve evet, bu bizdik.

Adele, "Baba, "Hard Day's Night "ın YouTube videosunu koyduktan sonra on bin kadar izlenme aldı ve ardından Fender bana postayla bu bedava penaları gönderdi," dedi. Bana bir avuç dolusu rengârenk Fender penasını gösterdi.

"Aferin Adele! Sırada gitarlar var ve siz daha ne olduğunu anlamadan kayıt sözleşmeleri!" "O kadar hızlı değil, siz ikiniz. Önce ortaokulu bitirelim," dedi Ellison.

Ellison, Adele'i her gün görmeme fazlasıyla tolerans gösteriyordu. Mesaj atıyordu, zaman ve yer konusunda anlaşıyorduk ve şimdiye kadar ikisi de benden sıkılmamıştı.

Ellison ve ben su kenarındaki bankta otururken Adele ekmek kırıntıları atıyor ve göletin kenarında bir aşağı bir yukarı koşuyordu.

"Senin bacaklarını almış," dedi El.

Bir kakhaha attım. "Bekle, uzun boylu olduğu için mi yoksa şekillerinden mi bahsediyorsun?"

"Aman Tanrım, Calvin. Önündeki Montgomery baldırlarını göremiyor musun? Alt yarısı Meghan!"

"Yine de o çene. O sivri, sevimli küçük çene yüzde yüz Şerif Kraft'a ait." "Doğru, bebeklik resimleri tıpkı babama benziyor. Ama dudakları senin, Cal. ve sonuna kadar."

Bana döndü ve ben de ağzını inceledim. Gözleri dudaklarıma kaydı ve annesinin mutfağında onu ilk kez öptüğümü hatırladığımda omurgamda bir elektrik çarpması oldu. O dudakların, o dilin, o inci gibi beyaz dişlerin tadını çıkarıyordum. Esnek vücudunu, tomurcuklanan kıvrımlarını ve onu bana doğru tutmanın yumuşaklığını. El'de kaybolmak en lezzetli azaptı. Yıllarımı hücremde o anları hatırlayarak ve onun tatlı aşkının anılarında boğularak geçirdim.

"Calvin, bana öyle bakma."

"Sana başka türlü nasıl bakacağımı bilmiyorum, El. Sana hep böyle baktım, çünkü ben seni böyle görüyorum."

"Kes şunu." Bunu söylerken bana gülümsedi.

"Yapamam." Ellerini tuttum ve o da bana izin verdi. Adele martıları ördeklerinden uzaklaştırmakla meşguldü. "Seni sadece bu şekilde, sevdiğim kadın olarak tanıyorum. Değişimini, harika bir anneye dönüştüğünü, dirençli ve çalışkan biri olduğunu görüyorum. Ama bu diğer konularda farklı hissetmemi sağlamıyor," dedim kararlılıkla.

"Başka ne gibi şeyler?"

"Seni becermek istemem." Güzel yüzünde şok edici bir hızla bir kızarıklık yükseldi. "Sana sarılmayı, seni sevmeyi ve nefes alamayana kadar seni öpmeyi istemek. Vücudunu mümkün olan her şekilde tanımak ve tatmin etmek istiyorum. Sana aşığım El ve seninle birlikte olmak ama aslında seninle *birlikte* olmamak beni delirtiyor."

Bileğimi acınası bir şekilde tokatladı.

"Bana baskı yapmayacağını söylemiştin Calvin."

"Neden bekledin? Nasıl olur da kimseyle birlikte olmazsın? On uzun yıl içinde on bin tane sevgilin olmuştur ama işte buradasın, bekar bir annesin."

"Çünkü kimse sen değildi Calvin. Genç kızımı bir adama emanet edecek değilim. Bir yabancıya korkunç yaralarımı göstermek ya da kalbimde sakladığım tüm umutlarımı ve hayallerimi onunla paylaşmak istemiyorum. Kimse *sen* değildi Calvin. Duymak istediğin bu mu?"

Çoktan sıçıp batırmıştım; El ağlamak üzereydi. Ama bir yanım onun cevabını sevdi. "Bu bana hâlâ aşık olduğun anlamına mı geliyor?"

Göğsü kabarıyordu. Onu çok zorlamıştım ve bunu yapmayacağıma söz vermiştim. "Calvin, bunu bana yapma."

"Ne yapacağım?" Adele elinde boş ekmek poşetiyle yürürken, "Annene onu hâlâ sevdiğimi söyledim," dedi. "Annene onu hâlâ sevdiğimi söyledim," demekten kendimi alamadım.

"Oh," dedi Adele parlak bir sesle. Gülümsedi ve keskin ama çarpık köpek dişleri bir gün diş teline ihtiyacı olup olmayacağını merak etmeme neden oldu. Yakında bir gün bize diş sigortası yaptırmam gerekecekti.

Ellison'ı öpmek, onu kollarımın arasına almak ve tüm şüphelerini rüzgârda uçup gidene kadar söndürmek istedim.

"Anne, o da seni hâlâ seviyor," dedi Adelle. Adele ciddiyetle, "Henüz söyleyemiyor olabilir ama ben onun yerine söyleyebilirim," dedi.

Tanrım, çocuğumu sevdim. Çok açık sözlü, çok açık sözlü ve dürüsttü. Yüksek fonksiyonluydu. Ellison ve ben o kadar uzun süredir bir işlevsizlik ağının içindeydik ki, çıkış yolu gözümüzün önünde olsa bile göremiyorduk.

"Tekrar bir araya gelerseniz çok sevinirim! "Ebeveyn Tuzağı" gibi, ama benim bir şey yapmama gerek yok. Mükemmel olurdu! Harika olur," diye bağırdı Adele. Sırt çantasını kapmış, su şişelerimizi içine koyuyordu. "Eğer evlenmek isterseniz, yani her şeyi yapmak isterseniz, bir çalma listesi hazırlayabilirim ve tabii ki törende sahne alırım."

Şimdi Adele'in susması için iyi bir zaman olabilirdi ama susmadı; gerginlik patlayacak kadar artana kadar devam etti. El'in aynı araçla geri dönmeyi reddedebileceği bir noktadaydık.

"Adele, anneni biraz rahat bırakalım," dedim yumuşak bir sesle.

"Ne var? Neden? On yılı vardı. Aman Tanrım, anne! Hayatım boyunca Calvin'in dönmesini bekledin ve şimdi nihayet geldi diye tuhaflaşıyorsun!"

"Adele, bu kadar yeter," dedim ona biraz sert bir sesle. "Bana ne yapacağımı söyleme!" diye bağırdı.

"Adele, babanla böyle konuşma."

"İkiniz de sinir bozucusunuz! İkinizden de nefret ediyorum!" diye bağırdı ve koşmaya başladı. Peşinden gitmeye başladım ve Ellison kolumu yakaladı.

"Bırak onu Calvin. On yıl beklemek için uzun bir süre. Sabırsız ve sinirli olması normal."

"Özür dilerim," dedim El'e. Onu ittiğim için özür dilerim. Adele'i üzdüğüm için özür dilerim. Bu kadar berbat biri olduğum için özür dilerim.

"Seni seviyorum Calvin. Seni her zaman sevdim," dedi Ellison.

Durdum ve onunla yüzleştirdim. Alt dudağı, kabulden dolayı gözyaşlarına boğulacakmış gibi hafifçe titriyordu. Kalbim, aniden uçma özgürlüğü verilmiş bir sıcak hava balonu gibi tepemizde yükseldi. Bir elimi başının ve boynunun arkasına koydum ve onu göğsüme çektim, diğer kolumu arkasına sardım ve onu kendime doğru sıkıştırdım.

"Bizimle ne yapacaksın?" Ona sordum.

"Aşk yeterli mi?" diye sordu bana. Aynı soruyu on yıldan uzun bir süre önce bana sorduğunu hatırlayınca ürperdim. O hamileydi, ben ise henüz hüküm giymemiş bir katildim ve aşkımızın ne kadar değerli olduğundan habersizdim.

"Öyle olmasını istiyorum, El. Buna ihtiyacımız var, değil mi?"

Adele'i bir meşe ağacının altındaki başka bir bankın yanında bulduk. Ağlamıyordu, ama kesinlikle üzgündü ve onu suçlamadım, karmaşık bir başlangıç hikayemiz vardı; on yaşındaki bir çocuk için yutması gereken çok şey var.

Ellison'ın elini tuttum ve ilk kez elini benden çekmedi.

Adele'e birleşik bir cephe olarak yaklaştık.

"Adele, aniden ortaya çıktığım ve hayatını mahvettiğim için özür dilerim."

Her birimiz onun bir yanına oturduk ve o da dizlerini yukarı çekip göğsüne bastırdı.

"Sen berbat etmedin," diye burnunu çekti.

"Yapmak istediğim son şey ikinize de yük olmak. Tam tersi olmak isterim. Yükün tam tersi nedir? Bir varlık mı?" Ama hüküm giymiş bir katil olmanın, cezasını çeksin ya da çekmesin, kimse için bir kazanç olmadığını kabul eden ilk kişi ben olurdum.

"Sen bir yük değilsin," dedi Adele ve Ellison neredeyse hep bir ağızdan. "Ağırdan alalım, bu herkese nasıl geliyor?"

"Güzel. Fox Amca mesaj attı. Pizza getireceğini ve maçı hep birlikte izleyebileceğimizi söyledi."

"Ama Charlie bu gece geliyor. Cumaların Charlie'nin gecesi olduğunu biliyor," dedi Ellison.

dedi. "Tanrım, anne babalar çok kalın kafalı, yemin ederim," diye mırıldandı Adele. "Dondurma alabilir miyiz?"

Sonrasında?"

Fox ve kızıl saçlı. Duyduğum en kötü fikir değil.

Bu kez, arabaya doğru giderken elimi tutan Ellison oldu.

Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve elini göğsüme çektim. Ağzıma götürdüm ve hızlı bir öpücük verdim. Ellison başını kaldırıp bana baktığında, gözleri bana 'teşekkür ederim' dedi.

Onu memnun etmek için çok hevesliydim, kalbim onun basit minnettarlığıyla şişti. Bebek adımları, diye hatırlattım kendime.

Ama el öpmek yine de bir öpüktü.

E LLISON

Charlie, gözlerimi kırıştırmama neden olacak kadar parlak pembe bir elbise giyerek hızlı bir tren gibi içeri girdi. Benim ve Adele'in yanaklarından öptü ve Calvin'e içtenlikle merhaba dedi.

"Seninle ilgili bir rüya gördüm," dedi ona, yüzünü işaret ederek. Charlie küstahtı, çoğu zaman kiminle konuştuğunu dikkate almazdı. Belki düşünseydi, davranışlarını ona göre ayarlardı. Ama o zaman Charlie olmazdı.

"Daha sonra sana söylemem için hatırlat. Güvenliğiniz için birkaç ipucu ve ileride nelere dikkat etmeniz gerektiğini." Büyük bir kadeh doldururken kendine bir şarap kadehi aldı.

Fox arka kapıdan içeri girdi ve aniden bastıran yağmurdan kurtuldu. Elbisesini astı ve ellerini yıkamadan önce üç büyük pizzayı tezgâhın üzerine koydu.

Üçümüzü yanaklarımızdan öptü ve Calvin'e yumruk tokuşturmayı teklif etti. Aralarında bir düşmanlık olmadığını ve Calvin'in bize yardım ettiği için Fox'a kızmadığını umuyordum.

Fox her şeyini Cal'e borçlu olduğunu söylerdi; hayatlarını kurtardığı, annelerini hayatta tuttuğu ve suçu üstlendiği için. Cezadan önce Calvin'in ömür boyu içeride kalıp kalmayacağını bilmiyorduk. Neyse ki Calvin'in cezası hafifti ve yeniden kardeş olmak için bir şansları daha oldu.

Adele tabakları çıkardı ve pizzalara daldık. Mutfağımdaki bu dört insanla kalbim dolmuştu. Keşke bunu şişeleylebilseydim ve her şeyin mükemmel olmadığı günler için saklayabilseydim.

Charlie pizza ısırıkları arasında Fox'a "Yasadışı motosiklet kulübü dünyasında yeni neler var?" diye sordu.

"Bilmek istemez misiniz? Ya da *gerçekten* bilmek istemez miydin? Bir durugörü uzmanı olarak?"

"Kapa çeneni, Fox. Kehanet gücüne sahip olmam görgü kurallarına sahip olmadığım anlamına gelmez. Havadan sudan konuşmak önemli bir sosyal beceridir. Normal dünyaya hoş geldin."

"MC'yi aşağılamaya mı çalışıyorsun Charlie, çünkü istersen seni oraya götürebilir ve etrafı gezdirebilirim?"

Adele iki litrelik bir şişeden bardaklara ustalıkla kola doldururken, "Bir oda bulun," diye inledi.

Fox buzdolabından bir bira aldı ve odanın diğer ucundaki Cal'a doğru fırlattı. Tezgâhın kenarındaki kapağı açtı ve birayı bana uzattı.

"Bira sevip sevmediğini hatırlamıyorum. Sanırım çok fazla içmedik."

"Bira severim," dedim utanarak. "Sadece Fox için buzdolabımda tutmuyorum."

"Onların Adele'in olduğunu sanıyordum," dedi. Gülümsedim. Fox ona bir tane daha fırlattı ve o da ustalıkla üstünü tezgâha koyup uzun bir yudum aldı.

"Bütün biramı içmeden önce sor," dedi Adele ona oturma odasına giderken. "Bu çocuğu seviyorum," dedi Calvin kulağıma.

"Ben de," dedim Calvin'e. Tekrar elimi tuttu ve birlikte oturma odasına doğru yürüdük.

Charlie ve Fox bütün oyun boyunca didiştirler. Tabii ki rakip takımları tutuyorlar ve bu da birbirlerinden nefret etmeleri için onlara daha fazla sebep verdi. Pizza yedik, bira içtik ve Adele bir sandalyede mışıl mışıl uyuyakaldı.

Kadın horlamaya başlayınca Calvin, "Ben onu yukarı çıkarırım," diye gönüllü oldu. "Soldaki ikinci oda," diye haber verdi Fox.

Calvin'in Adele'i kollarına almasını izlemek beni benden aldı. Yıllardır özlemini çektiğim şey buydu. Hastanede, okulun ilk gününde, geçen yıl bisikletten düşüp kolunu kırdığında kollarının ona sarılışını görmek istiyordum. Nihayet geldi ve kendimi tutmakta zorlandım.

Fox ve Charlie izin isteyip vedalarını Adele ve Calvin'e iletmemi söylediler. Geceyi burada geçirecekmiş gibi davrandılar ve ben ikisine de ne kadar yanıldıklarını söylemek istedim.

Calvin aşağıya indiğinde yüzünde beni görünce kocaman bir gülümsemeye dönüşen bir huzur ifadesi vardı.

"Bana sarıldı ve bu dünyadaki en güzel duyguydu. Sanırım benim etrafta olmam fikrine biraz olsun alışmaya başladı."

Cal'in yüzü ilk seviştiğimiz showroom gibi parlıyordu ve o kadar yakışıklıydı ki, aklım başımda olsa kıyafetlerini yırtıp atardım.

Üzerinde eşofman ve sade bir beyaz tişört var, sarı saçları tam kıvamında taranmış, yontulmuş çenesinde bir tutam kirli sakal görünüyor.

"Çok güzelsin El. Bazen sana bakmak zor geliyor," dedi bana.

Koridorumda, kapının yanında duruyorduk. Ondan bir kol mesafesi uzakta durdum çünkü daha fazla yaklaşmak için kendime güvenmiyordum.

"Sen de öyle Montgomery." Anılarım bana yardımcı olmadı. Gösteri salonunu hatırladım. Tutkusunu, dikkatimi çekmek isteyen sert aletini, ona karşı duyduğum mutlak açlığı ve her iki tarafın da doymak bilmez arzusunu. Calvin ve ben birbirimize asla doyamıyorduk. Aramızdaki bağ hâlâ oradaydı, bizi birbirimize bağlayan görünmez bir iplik.

"Sana iyi geceler demek istiyorum ama korkarım orada duramam. Kibar olmak istiyorum."

Dudaklarına, burnunun eğimine, beni kendisine çeken gözlerindeki kıvılcıma baktım. Göz temasını kesmedi ve ellerini ceplerine sokarak dudaklarını yaladı. Gözlerim, neredeyse ağzımın suyunu akıtacak olan ön kollarına gitti. Güçlü ve gergin, sarı saçlarıyla tozlanmış, boktan dövmelerle kaplı.

"Yeni mürekkebin var mı?" Yutkundum. Kafamı pantolonundan çıkarmak için her şeyi yapardım.

Bu ağır sessizliği bozacak herhangi bir şey.

Calvin tişörtünü boynundan yırtarak beni şaşırttı. Başının üzerinden çekti ve köprücük kemiği boyunca uzanan gotik harflerle yazılmış yeni bir dövme ortaya çıktı. E-L-L- I-S-O-N yazıyordu. Sonunda ne yaptığını anladığımda dizlerimin bağı çözülürdü.

Nutkum tutulmuş bir şekilde ona baktım. Utangaç bir şekilde gülümsedi ve işaret parmağı ve başparmağıyla çenesini tutup yere baktı.

"Vay anasını Calvin," dedim.

Onu o kadar çok istiyordum ki artık dayanamıyordum. Sorumlu davranamazdım. İstemediğim halde onu kendimden uzaklaştıramazdım. Onu sevmekten asla vazgeçmedim.

Ona meydan okuyarak bir adım öne çıktım.

Calvin bana doğru bir adım attı ve göğsü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Ellison," diye homurdandı.

O eğildi ve ben de duvarla aynı hizaya gelene kadar geriye yaslandım. Beni içine hapsetti ve kalbinin benimkiyle birlikte attığını hissedebiliyordum. Calvin'in kokusunu alabiliyordum ve kokusu değişmemişti, hâlâ liseden hatırladığım genç ve erkeksi adamdı.

Gözlerimiz kilitlendi ve Calvin bana doğru eğildi, fısıldarken dudakları yanağımı sıyırdı.

"Bana hayır de, El. Bana geri çekilmemi ve evinden siktir olup gitmemi söyle, çünkü ben Artık senin yanında kendimi kontrol edemiyorum. Sana aşık değilmişim gibi davranmak istemiyorum."

Başımı çok az çevirdim ama burunlarımız sürtündü, kirli sakalı yanağımı okşadı.

Elini kaldırdı ve yanağımı kavradı, dudaklarımız sıyrıldı ve ben yutkundum.

"Bunu söyleyemem," dedim ağzının içine.

Hayatımın aşkına. Çocuğumun babasına.

Calvin'in ağzı benimkine çarptı. Dudaklarımı ve dilimi yakaladı ve birlikte yükseldik, birbirimizin yeni ama tanıdık tadıyla uçtuk. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir öpücük, tüm duyularım yükselmiş ve sersemlemişti. Zaman ve mekân duygusunu yitirmiş, tatlı ve acı anıların karelerine kapılmıştım; sevdiğim adamı kavrayıp ona sımsıkı tutunurken geçmiş şimdiki zamana karışmıştı.

Onu o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum, sonsuza kadar da seveceğim.

Calvin beni duvara yasladı, ereksiyonu karnıma aceleyle bastırdı. Öpücükleri ağzımdan çıktığında boynumdan aşağı inip dekoltemde geziniyor ve etimin düzlemlerinde ürpertiler yaratıyordu.

"Ellison," dedi, sesi arzudan boğuklaşmıştı.

Asla başka birini istemeyeceğim. Calvin benim için her şeyin sonu, her şey olacak. "Anne!" Adele odasından bağırdı.

Calvin'i sanki ailelerimiz tarafından yakalanmışız ve başımız büyük belaya girecekmiş gibi içgüdüsel olarak ittim.

"Geliyorum!" Kızıma bağırdım, sonra daha sessiz bir şekilde Calvin'e, "Git! Gitmek zorundasın."

Özür dilerim. Bunu yapamam."

"El, o bizim kızımız. O bizim kızımız. Adele kendisi söyledi, bizi tekrar bir araya getirmek istiyor," diye itiraz etti.

Haklı olduğunu biliyorum ama yine de bir şey beni dondurdu. Çok fazla incinmişim ve şimdi bu sadece bir travma tepkisi. *Kapatmak, susmak, başka bir şey düşünmek.*

"Git artık Calvin. Bizim için artık çok geç."

C ALVIN

Berbat bir haldeydim ve serbest bırakılmamın üzerinden sadece birkaç ay geçmişti.

Ona her gün mesaj attım ama cevap vermeyi bıraktı. Fox'u girip çıkarken görüyordum ama onun dışında içime kapanmışım.

Kızım ile konuştum. *Kızım la*. Bu kelimeleri söylemek hâlâ çok zor. Adele beni olan biten her şeyden haberdar etti. El'in umduğu işi bulduğunu biliyorum, Desolation'daki bir toplum kolejinde öğretmenlik yapıyordu. Parası kulüp kadar iyi değildi ama istediği kariyere doğru ilerliyordu. Adele onun için heyecanlıydı ve bana El'in ders programı için okumaları çoktan planladığını ve başlamak için sabırsızlandığını söyledi.

El'e para göndermişim ve o parayı talep etmemişti, bu yüzden para hesabımda duruyordu ve onun almasını bekliyordu.

Geceleri yatakta tek başıma yattığımda ya da gitarımı tıngırdattığımda, Ellison'ın öpücüğü, anıları geri geliyor ve zihnimi ele geçiriyor.

Onunla birlikte olmadığım sürece özgürlüğüm umurumda değildi. Onunla paylaşmadığım sürece başarıım ya da başarısızlığım umurumda bile değildi. Adele ve Ellison benim ailemdi ve onlar yanımda olmadıkça hiçbir şey uğruna savaşmaya değmezdi.

Telefonumdaki ping bir mesaja işaret ettiğinde Fender kucağımdaydı. Her seferinde Ellison'ın zeytin dalı uzatmasını umdum ama hiç olmadı.

Yine de Adele'i gördüğümde yüzüm aydınlandı.

Adele: "Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama annemin şimdiye kadar evde olması gerekiyordu ve telefonuna cevap vermiyor."

Calvin: "Birincisi, beni hiç rahatsız etmiyorsun. İkincisi, nereye gitti?"

Adele: "İssızlık. Yetişkinler gece sınıfına ders vermek için. Saat beş ile altı buçuk arası ve o her zaman evde olur. Öğleden sonra bana taco için malzeme alacağını söyledi. İç harcı için et yaptım ve şimdi tavada soğuk bir şekilde duruyor."

Calvin: "Ben geliyorum. Yirmi dakika içinde orada ol. Fox amcanı ara, şu anda kulüpten ayrılıyor olmalı, uğrayıp onu arayabilir."

Eşyalarımı toparlayıp Fox için bir not karaladıktan sonra aceleyle ön kapıdan çıkarken kalbim boğazıma düğümlenmişti. Merdivenlerden hızla inerek Harley'ime ulaştım ve kaskımı takmak üzereyken koltuğun üzerindeki gümüş bir parıltı gözüme çarptı.

Bir jilet.

Kullanılmamış ve parlaktı, koltuğumun yumuşak siyah derisinin üzerine yerleştirilmişti.

Farkına varmam, tüm varlığımı saran kara bir fırtına bulutu gibi üzerime çöktü. Cavelli.

Benimle alay ediyor.

Ellison'ın kimde olduğunu biliyordum.

Sadece nerede olduğunu bulmam gerekiyordu.

Hızla El'in evine gittim ve içeri daldım. Tüm kapıları kilitledim ve Fox'u hoparlörden aradım ama açmadı.

Adele yanımda koştu ve neler olduğunu öğrenmek için yalvardı.

"Okul nerede, Adele? Dersinin hangi sınıfta olduğunu biliyor musun?" "Calvin, neler oluyor?"

"Siktir et, burada kalmıyorsun. Charlie'yi ara ve seni bırakayım. Seni burada yalnız bırakamam, özellikle de Fox'a ulaşamazken."

"Annem iyi mi? Ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Adele, okul nerede!" Ben talep ettim.

"Desolation'da, eski işinden çok uzakta değil. Bir ana kampüs binası var ama onun arkasındaki dönüştürülmüş karavanlardan birinde ders veriyor. Otoparktan en uzakta olan. Sanırım okulda dört tane var."

Onu dışarı çıkarıp bisikletimin arkasına bindirirken ve dev kaskı küçük kafasına geçirirken bana her şeyi anlattı.

Sokağa çıkarken Charlie nihayet telefonu açtı. "El tehlikede.

Adele'e göz kulak olmanı istiyorum."

Adresini verdi ve psikik uyarılarına kulak asmadığım için beni hemen uyardı.

Adele cılız da olsa güçlü kollarını bana doladı ve ben de tehlikeli bir şekilde Charlie'lere doğru hızla ilerledim. Adele güvenli bir şekilde kollarına girdiğinde, onları kapıları kilitlemeleri ve benden ya da Fox'tan haber alana kadar ayrılmamaları konusunda uyardım.

Refüjü geçip dört şeritli trafikte otoyola çıktım ve Desolation Community College'a on dakikadan kısa bir sürede ulaştım.

"Ellison!" Motosikletten iner inmez çılgık attım. Gece boyunca kilitli ve kapalı olan römorkların tüm kapılarını denedim. Ama sonuncusu nihayet açıldı ve vızıldayan floresan ışıkları yaktım.

Çürümüş et kokusu beni boğdu ve ağzımı ve burnumu kapatmak için tişörtümü yukarı çektim.

Vızıldayan tek şey ışıklar değildi. Sinekler, öğretmen masasının üzerine yığılmış çürümekte olan bir hayvan leşinin üzerinde geziniyordu. Kalıntıların yanında parlak gümüş bir jilet duruyordu ve sapıgın biri çürümüş eti kesmek için zaman ayırmıştı.

Öğürdüm ve sonra sınıfın her yerine kustum.

Cavelli'nin mezbahası.

El'im orada.

E LLISON

Gözyaşlarım kurumuştu ve zaten ağlamak için iyi bir nedenim de yoktu. Bu canavarlar hastaydı ve benim hıçkırıklarım sadece onların zevkini arttırıyordu.

Cavelli'ye cevap veren adi uşak bir sandığın üzerine otururken kollarımı arkamdan bağlarken korkumu yuttum ve başımı dik tuttum. Ağzıma bir tıkaç soktu ve klostrofobiyle tüm irademle savaştım. Gözlerimi bağladığında, düğümü atarken başımı kasıklarına doğru çekti. Pantolonunun üzerinden ereksiyonunu boynuma bastırırken hissedebiliyordum ve boğulmamak için kusmamaya çalıştım.

Max, "Güzel oğlunuz yakında gelir, ona biraz ekmek kırıntısı bıraktık," dedi.

Bu adamdan ve çürümüş dişlerinden, çürümüş etin kokusuyla karışan kötü nefesinden nefret ediyordum ve o kadar çok odaklandım ki mide bulantısına yenik düşmemeye çalıştım.

Göğüslerim bu pozisyonda öne doğru çıkıktı ve meme uçlarım soğuktan dikleşmişti ve Max dokunmak için kendine yardım etti. Göt deliği göğüslerimi sıktı ve meme uçlarımı çimdikledi.

"Ohh, bunu sevdin. Seni kesim masasına yatırmadan önce ıslatayım," dedi kulağıma yakın bir şekilde. Sonra bir aptal gibi kıkırdadı ve elini bacaklarımın arasına indirdi. Dizlerimi kapattım ve onun çalıntı dokunuşuyla inledim.

Onu azarlamak, tekmelemek, ısırarak, aptal suratını pençelemek istedim. Ama elim kolum bağlı ve çaresizdim ve tek yapabildiğim güçlü kalmaktı. Onu itip kakmama rağmen Calvin'e güveniyordum. Geri adım atmayacağını biliyordum. Onun daha güçlü, daha iyi olduğunu biliyordum. Beni sevdiğini ve ne olursa olsun beni kurtarmak için ortaya çıkacağını biliyordum.

Ne kadar aptal, inatçı ve acı verici biri olduğumu fark ettim. Ben onu seviyordum. O da beni seviyordu. Aramıza hiçbir şey giremezdi.

Tanrı'ya dua ettim ve bana bir şans daha verirse bunu mahvetmeyeceğimi söyledim. Calvin'i olması gerektiği gibi, özlediğim gibi sevecektim. Onu hayatımın sonuna kadar sevecek ve aramıza bir daha hiçbir şeyin girmesine izin vermeyecektim.

Kalbime bunun Calvin'in k a l ç a m d a n aşağı kayan eli olduğunu söylemeye çalıştım.

Sonra bir usturanın keskin ve tatlı ısırtığı kolumu kesti. Canımı yarmaya, beni işaretlemeye ve bedelini ödetmeye çalışıyordu. Ama beni rahatlatmanın en hızlı yolunun usturanın tenimi okşarken yalaması olduğunu bilmiyordu.

Sıcak kan damladı ve sonra kolumdan aşağı aktı, beni sıcak bir battaniye gibi, bir kucaklama gibi, kalbimde ve zihnimde doğan güneş gibi kaplayan endorfin salgıladı.

Calvin, bu ustura varlığını ve seni sevmeye yeteneğini kesip atmadan gel.

C ALVIN

Birkaç lamba mezbahanın içini aydınlatıyordu. Gizli bir giriş yoktu ve eski otoparka girdiğimde babamın domuzunun alçak gümbürtüsünü gizlemenin bir yolu yoktu. Zaten geleceğimi biliyorlardı ve şimdi geldiğimi de biliyorlardı.

Buraya bir daha gelmeyeceğime, kan ve ölüm kokan havayı koklamayacağıma ve Cavelli'nin kuklası olmayacağıma dair kendime yemin ettim. Meğer yanılmışım ve mafya beni kendi sözüme nasıl ihanet ettireceğini çok iyi biliyormuş.

Eğer El'in canı yansaydı, saçının teline dokunsalardı, hayatımda bir daha gün yüzü görmesem bile bunu onlara hayatımla ödetirdim - Cavelliler bunu öderdi ve ben de hayatımı feda ederdim.

Ön girişe doğru ilerlerken Glock'umu çıkardım, pencere camları o kadar kirli ve sararmıştı ki artık pencere işlevi görmüyorlardı.

Soğukkanlılıkla öldürme yeteneğimden şüphe etmeseler iyi olur. Sevdiklerime haksızlık ettiğinde kendi babamı öldürdüm.

Ağarmış kemikleri ve yere kadar sarkan tavan liflerini tekmeleyerek temizledim. Yabani otlar çimentodaki çatlaklardan yukarı uzanırken ve zemindeki bir çukurdan küçük bir fidan büyürken, burası doğa tarafından geri kazanılıyor ve toprağa geri dönüyordu.

Onu görmeden önce çığlıklarını duydum ve kanım kaynadı. Çığlıklarının sesini sola doğru takip ettim ve tavandan et kancalarının uzandığı loş bir odaya girdim.

"Ellison!" Bağırdım ve sesim boş alanda yankılandı.

Tekrar inledi ve ben de menteşeleri üzerinde eğri duran bir kapıyı kırdım.

Sonra önümde, bağlı ve gözleri bağlı bir taburede, yanında Cavelli'nin dört uşağıyla duruyordu.

ELLISON

Calvin'i n odaya girdiğini onu görmeden ya da duymadan, sadece enerjinin nasıl değiştiğinden anlayabiliyordum. Sanki canlı bir tel yanımdaydı ve tenimi karıncalandırıyordu.

"Bırak onu," diye talep etti.

Fredricks kıkırdadı.

"Oh, iyi vakit geçireceğiz, Montgomery. Onunla bir süre oynadıktan sonra," diye düşündü.

Çılgılık atma, öğürme, çırpınma ve dövüşme isteğime karşı koydum. Calvin onlara, "Onun yerine beni alın," dedi.

"Hiç eğlenceli değilsin. Montgomery'ler her zaman çok soğukkanlıdır. Bunun derisini canlı canlı yüzebiliriz ve bundan hoşlanıyor bile, kendi kendine yaptığı şu yara izlerine baksana. O da eğlenmeyecek değil ya. Ayrıca, herkes bu küçük kekin tadına bakmak istiyor. Onu kulüpte gördüler ama hiçbirimiz test sürüşü yapamadık. Cavelli'nin onun için yaptıklarının bir kısmını geri ödemesinin zamanı geldi."

Saçlarımdan tuttu ve başımı geriye doğru çekerek boynumu ortaya çıkardı. Boğuk çılgılığım ağzımdaki bez parçasını yırttı. Fredricks usturayı şahdamarıma tuttu. Bir silah sesi duydum ve Calvin'e ait olduğundan emindim.

Fredricks tıkaçımı açtı ve ben de olabildiğince hızlı bağırdım, "Calvin, ateş etme. Buradan asla canlı çıkamayacağız. Bırak ne istiyorlarsa yapsınlar, tek seçenek bu-"

Ama çok geçmeden ağzıma bir silah dayandı ve beni susturdu.

Adele için dua ettim, Fox ve Charlie'nin onu benim kadar sevmeleri, güçlü, bağımsız ve kalbinin sesini dinleyen biri olarak yetiştirmeleri için.

Sonra mezbaha cehenneminin her köşesinden silah sesleri yükselmeye başladı. Sandalye devrilene ve ben yere düşene kadar eğilebildiğim kadar eğildim, mermiler hemen üstümde havada süzülüyor gibiydi, kendi içime kıvrıldım ve biraz daha dua ettim.

Sessizlik hüküm sürüyordu ve kibrit gibi barut kokusu etrafımdaki havayı kaplamıştı. Sonra kan ve ölümün tatlı kokusu içeri girdi ve beni paniğe sürükledi.

Saniyeler sonra göz bağım yüzümden çözüldü ve loş ışıktaki gözlerimi kırıştıtarak Calvin'i gördüm, tutkulu yeşil gözleri çaresizlik içinde benimkileri arıyordu. Bir çakıyla bağlarımı kesti ve bağlarım çözülür çözülmez kollarımı ona doladım.

"Ellison, güvendesin," dedi. Anladığımı belirtmek için başımı salladım, sonra kucağına düştüm ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Bana sarıldı ve saçlarımı düzeltti, bana her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdi.

"Seni öldürebilirlerdi," dedim ona.

"Fark etmezdi, ben sensiz zaten ölüyüm," dedi.

"Dördünü birden nasıl aldın?" Şaşkınlıkla ona sordum.

"Biraz yardım aldım. Fox adında keskin bir nişancı benden birkaç dakika sonra geldi. Yanında neredeyse tüm South Vale polis departmanını getirmiş, emekli polis şefiyle bazı ailevi bağlantıları olduğu için iyilik olsun diye çağırmış."

"Babam burada mı?" Calvin'e kuşkuyla sordum.

Koluma bakması için bir acil yardım görevlisine el sallarken başıyla onayladı. "Adele?" Kızımı görmek için aniden çıldırarak ona sordum.

"Charlie ile. İkisi de iyi."

"Beni sınıfımdan kaçırdılar. İşimi kaybedeceğim." Yüzümün daha da düştüğünü hissettim. "Tanrım, Calvin, kimseyi vurdun mu? Seni hapse geri mi gönderecekler?"

Her şeyi yeniden kaldıracığımı düşünmüyordum - kayıp, duruşma ve hüküm - yeniden tamamen koparılma korkusu.

"Keskin nişancılara işaret vermek için tavana tek el ateş ettim. Yasaları çiğnemedim, El. Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun."

"Evet, doğru," dedim yüzümü göğsüne gömmeden önce.

Calvin ayağa kalkmama yardım etti ve çok geçmeden babam ve Fox bana sarıldılar, yüz ifadelerinde endişe hakimdi.

"Ben iyiyim. Sadece kolumda bir sıyrık var, hemen iyileşmeyecek bir şey değil," dedim.

Babam Calvin'in elini sıkı ve bu neredeyse gözlerimi yaşartacaktı. Babamın sevdiğim adama saygı gösterdiğini görmek bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm bir şeydi. Babam Adele'i öğrendikten sonra ilişkileri bitmişti. Calvin'in bana haksızlık ettiği fikrinden asla vazgeçmedi. El sıkıştıklarını görmek bana bir aile olarak geleceğimizin hâlâ mümkün olduğunu hissettirdi.

Acil servisten taburcu kağıtlarını aldığımızda saat sabahın dördüydü. Biz karakolda saatlerce ifade verirken babam tüm eski dostları tarafından beşlik çakılmanın keyfini çıkarıyordu. Cavelli'yi yakalayamadılar ama adamlarından bazılarını yakaladılar ve bu kutlama için yeterli bir sebepti. Çete yıllarca South Vale ve Desolation polisinden kaçmıştı.

Cal'in bisikletine tırmandım ve asla bırakmama planıyla kollarımı ona doladım. Charlie'nin evine giderken Fox da peşimizden geldi.

Garaj yoluna girdiğimizde güneş doğmaya başlamıştı. Charlie ve Adele bizi karşılamak için dışarı koştu ve ben de minnettarlıkla kızımı kollarıma aldım. Calvin kollarını ikimize de doladı ve bir aile kucaklaşması içinde bir arada durduk.

Calvin'in omzunun üzerinden Fox'un Charlie'nin kollarına düşüşünü izledim. Çok yorgunduk ama birbirimizin kollarında tertemizdik.

"Beni geri götür Ellison," dedi Calvin kulağıma, kucaklaşırken. "Lütfen anne," diye ekledi Adele.

"İkinizi de bir daha asla bırakmayacağım," dedim onlara.

C ALVIN

Kızınız on yaşındayken, bazen gizlice dolaşmanız gerektiğini hissedersiniz. Bu yüzden her Salı ve Perşembe, Fox ve Charlie Adele'i aldıklarında, onu bırakıp geri döndüğümde, Ellison ya yatakta çıplaktı ya da kanepede iç çamaşırı giyiyordu.

Telafi etmemiz gereken *yıllar* var, o kadar çok zaman kaybettik ki akıl almaz, bu yüzden o geceleri en iyi şekilde değerlendirdik ve tavşanlar gibi seviştik.

Ellison ve benim, alışılmadık koşullarımız nedeniyle, fiziksel olma konusunda fazla deneyimimiz yoktu. Bunu her şeyi, her pozisyonu, her oyuncuğu, her odayı en az bir kez deneyerek düzelttik.

South Vale'deki yeni evimizin oturma odasına girdiğimde, Ellison parlak kırmızı topuklu ayakkabılarını giymiş, öğretmenlik için taktığı kırmızı gözlüklerini takmış ve kanepede başka hiçbir şey giymemişti. Uzun bacakları ve burnundan yukarısı görünen yüzü dışında her şeyi gizlemek için açtığı dev bir gazeteyi okuyordu.

Bana baktı ve ciddi bir ses tonuyla "Özel ders için mi buradasınız?" diye sordu.

"Öyleyim," diye başımı salladım.

Ayağa kalktı ve kağıdı bırakarak göğüslerinin arasına narin altın zincirlerle tutturulmuş meme ucu kelepçelerini ortaya çıkardı. Beni kolumdan tutarak üst kata çıkardı, sanki iş yapmak istiyormuş gibi sıkı sıkı tutuyordu.

"Daha önce hiç bir kadınla birlikte oldun mu?" diye sordu bana, sesi otoriter ve hafifçe aşağılayıcıydı. Bunun nereye varacağını görebiliyordum.

"Henüz değil," dedim ona. Ayaklarıma baktım ve utanmış gibi yaptım.

"Orada öylece durma, soyun." Elini kalçasına koydu ve ben de utangaç bir şekilde kıyafetlerimi çıkardım. Azgın ereksiyonum boxer külotumdan dışarı fırladığında, Ellison yanlış bir şey yapmışım gibi bana parmağını salladı.

Bana yaklaştı ve sikimi tuttu, sonra oldukça agresif bir şekilde masaj yapmaya başladı. Onu durdurmak için elimi bileğine koydum ve bana kızmış gibi elimi salladı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve beni ağzına aldı.

O anda boşalmamak için kendimi zor tuttum. Beni hızlı ve sert bir şekilde emdi, yanakları çabayla genişledi ve çukurlaştı. Taşaklarım hemen kasıldı ve biraz geri çekilmeye çalıştım. Bu onu teşvik etti ve daha önce hiç bilmediğim bir şekilde sikimi boğazına kadar yuttu. Özenle yapmamaya çalışsam da boşalmaya başladım. İlk fışkırmayı yuttu ve sonra geri çekildi, böylece sonraki fışkırmalar dudaklarına ve diline, aralarında zincir sallanan muhteşem göğüslerine indi.

"Siktir," dedim. Üst düğümünü yakaladım ve elimi itti. Son damlasına kadar sıktım, o kadar bitkin düştüm ki düşebilirdim.

"Çok erken boşaldın," diye azarladı. Uzun, kırmızı çivili parmaklarıyla başıboş kalan döl incilerinden bazılarını topladı ve sanki enfes bir incelikmiş gibi emdi.

"Şimdi ne olacak?" Aptal bir çocuk gibi sordum.

"Şimdi tekrar sertleşene kadar beni memnun etmelisin, böylece bunu koyabilirsin," eliyle sarkık ama şişmiş horozumu tokatladı, "amıma".

"Klipslerimi aç," diye talep etti. Kırmızı ve dik meme uçlarının klipslerini çıkardığımda neredeyse arzuyla kıvranıyordu. Yüzümü göğüslerinin arasına soktum ve şişmiş bir tomurcuğu ağzıma alıp emdim.

"Daha sert em," diye homurdandı ve ben de emdim. Nefesinin boğazında düğümlendiğini duyana kadar iki göğsü arasında gidip geldim. Aşağı uzandı ve sikimi klinik olarak hissetti. "Daha sert istiyorum. Daha önce hiç amcık yedin mi?"

"Hayır, hanımefendi," dedim.

Ellison yatağa doğru yürüdü ve üzerine tırmandı; dört ayak üzerine tünedi. Islaklığının kaygan parıltısını görebiliyordum ve bu beni şehvetten çıldırtıyordu.

Parmaklarını kıvrımlarında gezdirdi. Ortadaki parmak am dudaklarının arasından kolaylıkla kayarak açıldı ve uzun kırmızı bir tırnağıyla klitorisini işaret etti.

"Burası tatlı nokta. Beni boşaltırsan sikini içime sokmana izin veririm."

Ona doğru yürüdüm ve içimdeki gerçek Calvin yardım edemedi ama uzanıp onun muhteşem kıcını tokatladım. Bu onun amını sıktı.

"Hey, burada yetkili benim, evlat!" diye azarladı beni. "Özür dilerim hanımefendi. Kendime engel olamadım."

Islak yarığına doğru eğildim ve hassas klitorisinden kıcına kadar uzun bir yalama yaptım. Tepki olarak titredi ve meme uçlarını zincirle yeniden tutturdu. Saçları hâlâ topuzluydu ve kırmızı gözlüklerini burnuna geri itmişti. Okuldayken öğretmenlerim hakkında hiç fantezi kurmamıştım ama bir şekilde Ellison'ın yaramaz öğretmen olması aklıma gelen en seksi senaryoydu ve ipeksi amını bir kez daha yaladıktan sonra boşdaki elimle kaya gibi sertleşmiş sikimi yumrukladım. Diğer elim kıcının yanağını çevreliyordu ve elimde olmadan periyodik olarak tokatladım. Yüzüme doğru geri çekilene kadar Ellison'ı dilimle becerdim.

"Aletin ne kadar sert?" diye sordu bana. Öğretmen sesini korumaya çalışıyordu ama gerginlikten çatlamıştı. Koşum takımımı onun kık yanağına doğru salladım. "Sok da göreyim."

Pre-cum ucumdan dışarı fırladı ve bir an için patladığımı düşündüm. Ama kendimi kontrol altına aldım ve sikimin başını onun saten kıvrımlarına bastırdım. Derin bir coşku iniltisini tutamadı. Kalçalarım kıcıyla aynı hizaya gelene kadar sikimi sonuna kadar soktum. Öfkeli ereksiyonumun tamamen içine oturduğunu hissettiğinde, başparmağımı yaladım ve kık deliğine kaydardım.

"Yeterince zor değil," diye inledi. Ellison o kadar çok ön plana çıkıyordu ki, yalan söylediğini anlayabiliyordum. Geri çekildi, arkasını döndü ve taşaklarını çekiştirirken tüm uzunluğumu tekrar boğazına kadar emdi. Ben de meme uçlarının arasındaki zinciri çekiştirdim ve acı ile zevk arasında bir yere düşen bir sesle haykırdı. Bana üfledi ve ben de boğazına doğru serbestçe ittim, ama başının kontrolünü ele almaya çalıştığımda beni itti.

"Öğretmen kim?" diye sordu, dudaklarındaki yoğun tükürüğü elinin tersiyle silerek.

"Özür dilerim Bayan Kraft, benim hatam," dedim. Aletimi şaftından kavradım ve boşalmamak için o kadar çok uğraştım ki canım acıdı. Tekrar diğer tarafa doğru süründü ve ben de arkasından girdim. Haykırdı. Usta bir elle, içine girerken klitorisini ovuşturdu. Parçalanmadan önce sadece birkaç vuruş oldu, kasları artık kendimi tutamayana kadar horozuma masaj yaptı. Her bir damlasını boşaltarak içine boşaldım. Sonuçta, bu yaramaz öğretmen ve ben bir başkası için deniyorduk.

Ellison karnının üzerine yığıldı ve ben de onun üzerine düştüm.

"Hayatımın en iyi seksi!" diye haykırdım.

"Bunu her seferinde söylüyorsun," diye beni suçladı. "Ve her seferinde doğru."

Sırt üstü yuvarlandı ve ayaklarını havaya kaldırdı, tekrar hamile kalmak için internette araştırdığı kusursuz yöntemi uyguladı.

"Yani?" Ona sordum. Omzuna bir öpücük kondurdum ve ardından parmaklarımla vurarak cevap bekledim.

"A+."

EPILOG

YILLAR SONRA BİLE

ELLISON

Geç kaldı, ki bu o kadar da şaşırtıcı değildi. Fox ona mesaj atıyor ve sekiz aylık hamile olan Charlie'nin elini tutuyordu. Bu onların ilk bebeği, bu yüzden büyük bir olay, ama aynı zamanda büyük bir olay olan şey, en büyük kızınızın liseden mezun olması ve babası trafikte sıkışıp kalmışken mezuniyet konuşmasını yapmasıydı.

Mason koltuğunda kıpırdanıyordu ve ben de onu susturmak için verdiğim çok sayıdaki jelibondan dolayı kusmamasını umuyordum.

Birden zilimin sesi sessiz salonda patladı. Çantamı karıştırıp bulmaya çalışırken bazı inilti ve konuşmalar duyduk. Başını sallarken kimse kayınbiraderim kadar perişan değildi, başparmağı ve işaret parmağıyla alnını destekliyordu.

Aramayı kaçırdım ama Calvin olduğunu biliyordum. Charlie bana baktı, gözlerinde bilgi aldığı anda içine girdiği o uzak bakış vardı.

"Çok yakın. Başaracak," dedi kendinden emin bir şekilde. Sonra yüzü bir gülümsemeye dönüştü ve tekrar öne doğru baktı. Bisikletini duydu mu yoksa mesaj öbür dünyadan mı geldi emin değildim ama hayat tecrübesi bana hamile insanları sorgulamamayı öğretmişti.

Calvin ve ben iki kişide durduk, ki bu mükemmel bir sayıydı ve Adele ve Mason'ın kişilikleri ile zaten büyük bir aile yetiştiriyormuşuz gibi hissediyorduk.

Adele hem Manhattan Müzik Okulu'na hem de Hartford'a kabul edilmişti, ancak kızımız macera arzusundaydı, bu yüzden elbette New York'u seçti ve karar verdiğinden beri Calvin gece boyunca uyumadı.

Ama benim gördüğüm kadarıyla Adele'e bir şey olmazdı. Ve yetenekli. Küçük kardeşine çalmayı öğretiyordu ve şimdi ailede grupta olmayan tek kişi bendim. Yine de sorun değil, tüm grupların aklı başında bir menajere ihtiyacı vardır.

Calvin ve ben Cavelli olayından kısa bir süre sonra evlendik. Meghan ve ailem bizi evlendirmek için oradaydı ve Fox, Adele ve Charlie mihrapta bizim için ayağa kalktılar. Daha büyük bir ev aldık, Calvin Harley bayiliğini devraldı ve ben de South Vale Üniversitesi'nde İngilizce Bölümü'nde işe başladım. Desolation'dan uzak durduk ve Cal'in sicili sadece bir cinayetle lekelenmedi - bu büyük bir olay gibi görünmeyebilir, ancak bir Montgomery olduğunuzda, doğruluğa giden yol birçok dolambaçlı yoldan geçebilir.

Adele kürsüye çıktığında Calvin tam anlamıyla salona koştu. Koridordan ona öpücükler gönderdi ve sonra bize ulaşmak için sıranın yanından yürümeye devam etti, insanların ayak parmaklarına basmak ya da kot pantolonlu kışını yüzlerine sokmak arasında gidip geldi. I

tüm sıra homurdanırken bir kakhaha attı. Oturmadan önce Adele'e son bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum, Dellie-bebeğim! Seninle gurur duyuyorum!" Ve bir şey daha, Adele ve Mason'ın davet edildiği her törende bana hatırlatıldığı gibi, Montgomery'ler kurallara uyamaz ve çocuklarının kilometre taşları söz konusu olduğunda çenelerini kapalı tutamazlardı.

"Otur baba!" Mason ceketini çekti. Kocamı tanırıyorsa, kesimi bir kenara bırakıp ceketini tişörtünün ve kot pantolonunun üzerine giymişti, muhtemelen hâlâ motosiklet botları giyiyordu. Bir gözüm eşimin envanterini taradı ve şüphelerim doğrulandı. Takım elbise giymiyor olabilirdi ama çok iyi görünüyordu ve saçlarını gözlerinin önünden çekişini izlemek beni hâlâ kendimden geçiriyordu.

Calvin Mason'ın başını öptü ve sonra saçlarını karıştırdı. Yanımdaki koltuğa oturduktan sonra döndü, yüzümü tuttu ve bana ciddi anlamda seksi bir öpücük kondurdu.

"Bayan Montgomery, geciktiğim için özür dilerim. Havaalanındaki trafik tam bir kabustu."

"Sorun yok," diye onu rahatlattım ve elini tuttum. "Ama annen nerede? Uçağını mı kaçırdı?"

"Çişini yapmak ve bisikletle buraya geldikten sonra saçını düzeltmek için hanımlara gitti." Elimi sıkı ve her zaman yaptığı gibi parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Elbette, Meghan bizim sıramızda belirdi ve herkesin onun geçmesine izin vermek için yeniden ayarlama yapmasını sağladı.

Diğer katılımcılara "Affedersiniz, teşekkür ederim, torunum sınıf birincisi olarak mezun oluyor" diye seslendi.

Fox utanç içinde başını salladı. Annem kucağında bir düzine gülden oluşan bir buketle, son derece edepli olan annem ve babam tarafından kuşatılmıştı. Charlie, Adele'in koridorunda daha fazla olan ayçiçeklerini getirmişti.

Ancak Adele mikrofona geçip konuşmaya başladığında hepimiz tam bir sessizliğe gömüldük.

"Bulduğunuz yer, gideceğiniz yer hakkında bilgi verir. Herkes bunu duymaktan hoşlanmıyor ve nedenini anlıyorum. İçinde bulunduğumuz koşulları her zaman biz seçmiyoruz ve hayatın getirdiği pek çok zorluk ve sıkıntıya katlanmak zor olabiliyor. Bazen geçmişimizden kaçmak ve kim olduğumuzu unutmak isteriz. Bu sonbaharda okula gidecek olan birçoğumuzun yapmaya çalışacağı şey de tam olarak bu.

Ancak geçmişimizden kaçmaya çalışırken dikkate almadığımız bir şey var ki o da ilerlemek, bir insan olarak büyümek ve geleceğimiz için doğru seçimler yapmak için düşünmek ve dersler çıkarmak gerektiğidir. Bugün buradan Güney Vale'ye şapka çıkararak ayrılıyoruz ve çoğumuz 'iyi ki kurtulduk' diye bağırarak ve asla arkamıza bakmayacağız. Ama ben farklı bir bakış açısı önermek istiyorum. Kim olduğunuz konusunda kendinize karşı dürüst olmadan gideceğiniz yere varamazsınız.

Mesela benim ailemi ele alalım." Calvin sesli bir şekilde yutkundu ve Fox'un başı tekrar elinin içine girdi. "Kesinlikle mükemmel değiliz. Muhtemelen ailemin hikâyesini biliyorsunuzdur, çünkü bu bölgede neredeyse bir folklor gibidir. Büyükbabam Kraft polis şefiydi, büyükbabam Montgomery ise kasabanın en azılı suçlusuydu. Capulet'ler ve Montague'ler bizim Güney Vadi'mizde gibiydi. Daha da kötüsü, amcam Adler Kraft bir motosiklet kazasında ölmüştü ve büyükbabam Monty sadece

Yerel MC'nin başkanıydı ama aynı zamanda bayiliğin de sahibiydi. Görünüşte pek de iyi bir eşleşme sayılmaz. Ama yıldız çarpmış aşıklar her zaman yollarını bulurlar."

"Ama annemle babam, uzun bir hapis cezasının bile bozamayacağı kadar güçlü bir bağla birbirlerine hemen bağlandılar. Kim olduklarına sadık kaldılar ama aynı zamanda olmak istedikleri kişi olmak için de büyük bir mücadele verdiler. Birbirlerinden asla vazgeçmediler ve sarsıntılı geçmişlerini, hayatlarında neyi isteyip neyi istemedikleri konusunda daha da fazla inanç kazanmak için kullandılar."

"Ailemin mükemmel olduğunu söylemiyorum." Fox sıradaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle inledi.

"Ama ailem mutlu ve bu öyle ağaçta yetişmiyor. Geçmişlerini, aldıkları dersleri, yaptıkları hataları benimsediler ve onları şekillendiren de bu yer ve bu insanlar oldu. Yani ister South Vale'de ister Desolation'da büyümüş olun, ister mezuniyete giden yolda fena halde çuvallamış olun, ister sadece inişli çıkışlı bir yolunuz olsun, bu düşüşleri alın ve onları birer sıçrama taşına dönüştürün. Size rehberlik etmelerine ve nereye gitmek istediğinizi ya da nereye gitmek istemediğinizi göstermelerine izin verin.

Annem ve babam bugün burada karşımda, zorlukların üstesinden gelmenin ve kendi yollarını açmanın mükemmel örnekleri olarak oturuyorlar. Hepimiz bunu yapabiliriz. Güç bizim ellerimizde. Diplomanızı alın ve gidin ama nereden geldiğinizi asla unutmayın."

Calvin sandalyesinden kalktı, gözyaşları yüzünden aşağı akarken alkışları gürledi. Ben de ayağa kalktım, kocama sarıldım ve açıkça ağladım.

"Müzik benim en iyi yaptığım şey, bu yüzden hepinize babamın gitarından öğrendiğim bir şarkıyla serenat yapmak istiyorum."

Bir öğretmen sahneye doğru yürüdü ve Adele'e Fender'ini uzattı. Adele mezuniyet cübbesiyle katlanır bir sandalyeye oturdu ve tıngırdatmaya başladı. "Here Comes the Sun" şarkısını söyledi ve ilk dizeden sonra Calvin de onunla birlikte söylemeye başladı. Ardından Mason ablasını örnek aldığı için şarkı söylemeye başladı ve kısa süre sonra Fox da ona katıldı.

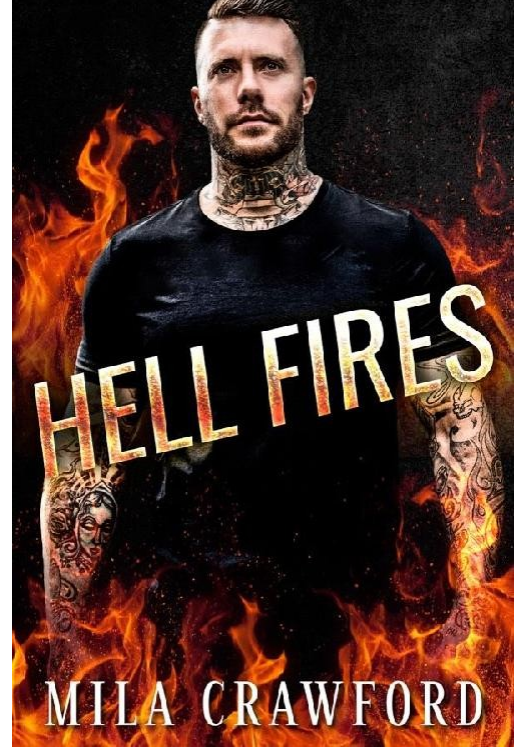
Adele konuşmasını bitirdiğinde salonda alkış tufanı koptu. Fox kardeşine beşlik çaktı ve ben Fox'un sevgisi olmasaydı bu kadar ilerleyemeyeceğimizi biliyordum. Cal de bunun farkındaydı ve onu çocuklarımızın vaftiz babası yaptı. Calvin bana döndü ve hem Mason'ı hem de beni ayı gibi kucakladı.

Koluyla beni sıkıca sararak kulağıma fısıldadı, "Başardık Ellison. İyi iş çıkardık."

Ben de onu sıktım ve başımı salladım, gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla dolmuştu.

Artık rahatlamak için kesmem gerekmiyordu, rahatlama her gün uyandığım güzel yüzlerde vardı. Bizimki gibi hikâyelerin genellikle mutlu sonla bitmediğini biliyordum ama kocam, kızım ve ailemin geri kalanı sayesinde gerçek aşka ve ikinci şansların gücüne inanıyordum.

Son

MAVERICK

"Geliyor musun?" Tex sordu. Striptiz kulübünün kapısını benim için açık tutuyordu.

"Yok, ben böyle iyiyim," dedim. Harley'ime yaslanırken kollarımı kavuşturdum. "Seni burada bekleyeceğim."

"Bir grup çıplak piliç seni ısırmaz."

Reese, Tex'e dirsek atarken gülerek, "Belki de sorun budur; biraz ısırılrsa iyi olur," dedi. Reese'den nefret ederdim. Kuyruk kovalamaya ve sarhoş olmaya kafayı takmış küçük bir pislikti. Hiçbir kurtarıcı özelliği yoktu, kulüpte olmasının tek nedeni babasının kulübü açmış olmasıydı. Hiçbirimiz onu gerçekten sevmiyorduk, sadece isminden dolayı ona tahammül ediyorduk.

Tex, "Sadece göğüslere ve kalçalara bakmayın," dedi. "Ya desteğe ihtiyacımız olursa? Sorunların yüzünden bizi gerçekten ortada mı bırakacaksınız?"

Texas'a homurdandım ve kapıya doğru yürüdüm. "Şerefsiz," diye tısladım. Kıkırdadı ve sırtımı sıvazladı. İçeri adım atmamı sağlayan tek şey buydu, kardeşlerimden birini tehlikeye atacağım fikri, mekânın sahibi kulüp olduğu için bunun pek olası olmadığını bilsem de. Kulübe ait olup da uzak durduğum birkaç mekân vardı ama Tight Ends o güne kadar düzenli olarak girmeyi reddettiğim tek mekândı.

Kapıdan girer girmez Tex, "Bak, alev almamışsın," dedi.

Şerefsiz.

Odanın gerçek kokusunu maskeleyen ucuz parfümlerin kokusundan neredeyse öğürecektim. Striptiz kulüplerinden nefret ederdim. Cinsel istismarın her türü benim için tetikleyiciydi. Hatta

Söz konusu deri satmak olduğunda muhtemelen kötünün iyisi olan striptiz mekanları. Ama yine de gördüğüm kadarıyla ne içlerinde ne de dışlarında iyi bir şey vardı. Açlık ve ihtiyaçla birbirlerinin etrafında dönen üzgün, çaresiz kadınlar ve yırtıcı erkekler. Gerçek bir insani bağ yok, sadece sömürü ve açgözlülük. Bu benim sahnem *değildi*. Dokuz yaşındayken de bana göre değildi, otuz iki yaşındayken de değildi.

"Belki de kendine bir kucak dansı bulup sakinleşmelisin," diye alay etti Reese. Küçük ahmak yanımdan geçip doğruca ana sahneye yürüdü ve direğin üzerinde dönen sarışına bağırmaya başladı. Sahte memeler, sahte kalçalar, sahte dudaklar, sahte saçlar... Bu kadınlık simülakrının gerçeğinin yerini almasının cazibesinin ne olduğundan emin değildim. Bir şişme bebek alın. İçgüdülerim bana bu erkeklerin gelişmesinin nedeninin, onlara verebilecekleri korku olduğunu söylüyordu. Korku hormon salınımını artırıyor, bunun sonucunda güç ve kontrol de artıyordu. Bu şey vahşi krallıktı ve biz kendimizi en gelişmiş tür olarak adlandırıyorduk.

Halı temizleyicisi, ter, Febreeze ve Love's Baby Soft kokusunu içime çekmemeye çalıştım. Bu kokuyu çocukluğumdan çok iyi biliyordum. Airwick sapkınlığı örtbas edemezdi, ama denerken öldü. Kendi annem de sigara ve müşterilerinin spermleri kokardı.

Diğer adamlardan birkaçı Reece'i takip etti, gördükleri çok sayıda amcığm içinde çoktan kaybolmuşlardı. Kafalarını başka yöne çeviremiyorlar, taşakları çatlayana kadar isimlerine cevap veremiyorlardı. Bir kadının dokunuşunda boğulabilecekleri her an, bunu kabul edeceklerdi. Kendilerini ete kemiğe büründürürler, bunu katartık ve yenileyici bulurlardı. Ben daha fazlasını istiyordum, hatta bunun için can atıyordum. Reese, striptizcinin memelerini çimdiklemeye başladı. Mekândaki her dikey yüzeye dokunmak yasaktır kuralı yapıştırılmıştı ama Reese kendini yasaların üstünde görüyordu. Olayı bastırmak için hemen oraya koşan bir fedaiye başımla işaret ettim. Burada bir adam dokunmaya başlasa on dakika sonra Caligula olur. Armut dibine düşermiş. Reese'in babası ona asla hayır demedi ve bak şimdi onu nereye getirdi.

Tex, "Şuradaki hatun muhteşem," diye haykırdı. Wall Street'ten bir tipin pantolonuna çıplak amcığmı sürtmekte olan küçük, dik memeli, minyon bir esmer kızı inceliyordu.

"Burada beni zerre kadar ilgilendiren bir şey yok," dedim. Bara doğru ilerledik. "Ne istersen söyle ve onları göster, ama seninle asla aynı fikirde olmayacağım."

"Senin striptiz kulüpleriyle ne alıp veremediğin var?" diye sordu. "Her zaman bunun üstündeymişsin gibi davranıyorsun.

Sevişmeyi mi sevmiyorsun yoksa kolay kızlardan mı hoşlanmıyorsun?" Tex bana açıkça sordu. Davranışma getirdiği yorum karşısında sırtımdan kendimi alamadım.

"Cehennem çukurunda iyi bir şey olmaz, evlat. Kulüp bu gece burayı satsaydı, mutlu olurum. Ben olumsuz şeylerle uğraşmam, Texas. Ben sadece iyilik yaparım. Gördüğüm kadarıyla burayı yerle bir edebilirsin ve insanlık değerli hiçbir şey kaybetmez."

"Gerçekten mi, yani her şey için fazla iyisin, öyle mi? Bu kızların yanmasına izin mi vereceksin?"

"Hayır. Ama bunların hepsini daha önce yaptım ve sizi nereye götüreceğini ilk elden biliyorum. Sefil ya da ölü. Seçim sizin."

Teksas omuz silkti ve dansçıları şekerci dükkânına girmiş gözleri fal taşı gibi açılmış bir çocuk gibi inceledi.

Çocukken böyle cehennemlerde koşuşturduğumu hatırlıyordum ve yetişkin bir adam olarak bu anıları yeniden yaşamaya hiç niyetim yoktu.

"Hey Tommy," dedi Tex müdüre. Tommy danışmanlık yapıyor gibi görüldüğü masadan el sallayarak karşılık verdi. Ayağa kalktı ve bize doğru hantalca ilerlemeden önce kabinden dışarı çıktı. Tommy iri yarı bir adamdı, kocaman bir göbeği ve uzun, kırışmış bir sakalı vardı.

Mutlu bir adamdı ama ona bulaşırsanız diz çöküp dua etseniz iyi edersiniz. Tommy zamanında bir suikastçıydı. Kulübün onu sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Ona güvenilebileceğini ve kimsenin ona bulaşamayacağını biliyorduk. Adam kağıt üzerinde hala iyi görünmeyi başarıyordu ve yerel polisin hepsi onunla iyi geçiniyordu. Her yerde müttefikleri vardı, tüm düşmanları ölmüştü.

"İçin çocuklar," dedi Tommy. Barın arkasından bir şişe Blue Johnny Walker aldı ve cömertçe doldurdu. Şişman parmakları küçük sosislere benziyordu ve tatsız halkalarla kaplıydı. Tommy bir troidü ve Tight Ends onun köhne yeraltı iniydi.

Tex, "Vergi sorunlarını çözdük," dedi.

Elimi sallayarak burada işimin bittiğini bildirdim. İçki içmeyi pek sevmezdim, özellikle de isteyken; gardımı düşürmek istemiyordum.

"Yani IRS'nin gangsterler gibi bu kapıları kırıp beni kapatmayacağından emin olabilir miyim?" Tommy sordu.

"Kardeşim Rafa halletti. Sen dürüstsün. Muhasebeci buraya girip çıkan her kirli doları takip etsin, başka sorunumuz olmaz." İçkiyi aldım ve geri attım. Zaten uzun bir gece olmuştu.

Bill Withers'ın Ain't No Sunshine When She's Gone şarkısı çalmaya başladı ve tam da duymak istediğim şeydi. Genelde çaldıkları otomatik ayarlı ve konserve tabanlı trap müzik başımı ağrıttıyordu. Bu şarkı o kadar iyiydi *ki neredeyse* bir kızı dans ederken izleyecektim.

Sanki çağırılmışım gibi, uzun boylu, aşırı makyajlı bir esmer yanımdan geçti, eli kolayca koluma kaydı. Yavaşça çıkardım ve yanına indirdim.

"Teklifin için teşekkürler evlat, ama ben almıyorum," dedim. "Buraya sadece iş için geliyorum."

"Çok kötü, çünkü çok ateşlisin. Benden istediğin her şeyi yaparım." Dudaklarını büzdü ve yanaklarını şişirerek bana sakso çekmek istediğini belli etti. Çok güzeldi ama birileri çocuklarını besleyebilsin diye sikimi yalatmaya niyetim yoktu. Elim cebime attım ve bir tomar para çıkardım, üstünden bir ellilik çıkardım ve eline tutuşturdum.

Sessizdi ve bana baktı, gözleri ciddileşmişti. Çoğu erkeğin sutyenine sokacağını ya da tek bir dolarla bir şeyler hissetmeye çalışacağını biliyordum.

"Bu ne için?" diye sordu. Yüzü, aşağılanmış mı yoksa onurlandırılmış mı olduğundan emin değilmiş gibi düştü.

"Senin oğlanlar. Onları dışarı çıkar, dondurma al, ne sevdiklerini biliyorsam siktir et." Başvurduklarında tüm bu kızların profillerini okudum. Ben bir iş adamıydım ve her zaman kiminle çalıştığımı bilmem gerekiyordu.

Parayı buruşturdu ve bileğine bağlı küçük çantaya koydu.

Tommy, "Mav, sen kaybettin, o iyi bir tane veriyor," dedi. Sırtına vurdu.

O sırada Easy Like Sunday Morning çalmaya başladı ve ben de içgüdüsel olarak DJ standına baktım. Orası karanlıktı ve Tommy'nin bu gecenin çalma listesini iPod'dan mı temin ettiğini merak ettim.

Striptizeileri tanırdım. Onlara saygı duyuyordum ve bu yüzden dans etmeleri ya da seks yapmaları için para ödemiordum. Aceleciliği anlıyordum ve çok çalıştıklarını biliyordum. Pek çok kız okula gidiyor ya da geniş ailelerinin geçimini sağlıyordu. Hatta bazıları hukuk ya da tıp fakültesini bile bitirmişlerdi, tıpkı Tex'in kulüpte işe başlayan ve şimdi başarılı bir avukat olan yaşlı karısı gibi. Bunların hepsi iyiydi ve kızları destekliyordum, ama onlara ödeme yaptığımda, benden uzak durmaları gerekiyordu.

Şimdi Stevie Wonder çalışıyordu, sanki melodiler bu gecekondu mahallesini bir gecede takılmak için havalı bir yere dönüştürmüş gibiydi.

"Bu gece kabinde kim var?" Tommy'ye purosunu önümdeki kül tablasına vurmasını söyledim.

"Bir piliç. Brook Hill'den bir çocuk. Elimizdeki ilk piliç. Mandy onu işe aldı. Zor durumda olduğunu ve harika referansları olduğunu söyledi." Mandy evin annesiydi, doksanlı yılların büyük bir bölümünü Scores'ta masaları taşıyarak geçirmiş akıllı ve yaşlı bir kadındı.

"Sizin maaş bordronuzda mı, bizimkinde mi?" Tight Ends'te sayıları hesaplamak zorundaydık. Bu işte herkes dolandırıcı ya da üçkağıtçıydı. Herhangi bir şeyin kaymasına izin verirsiniz, tıpkı Reese'in memeleri parmaklaması gibi, tüm organizasyon dumanı tüten bir çöp yığını halinde çökerdi.

"Mav, onu Mandy işe aldı. Sakin ol biraz. Komî maaşı alıyor ve yarına kadar gözetim altında tutulacak."

Hiçbir şekilde sömürülmeye hevesli değildim. Kapanıştan sonra bir kızın buradan tek başına ayrılması fikri de hoşuma gitmiyordu. DJ genellikle bar görevlileri ve temizlikçilerle birlikte en son çıkar.

Sigaramı kül tablasında söndürdüm. "Sosyal medyada paylaşım yapmaması gerektiğini biliyor mu? Gizlilik sözleşmesi imzaladı mı?" Ona sordum.

Stevie'den sonra hoparlörlerden Luther Vandross çıktı.

"Çok gerginsin Mav. O sadece bir çocuk. Sana hala gözetim altında olduğunu söyledim, henüz bir bok imzalamadı. İstiyorsan git kov onu. Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bir sonraki adayı ben belirlerim." Balkonı işaret etti ve başımı o yöne çevirdiğimde, ateş motoru kırmızısı saçlı, peri görünümüne bir kızın görüş alanına girip çıktığını gördüm.

"Kız kaç yaşında, Tommy? On üç mü?"

"O lanet olası minyon, Mav. Benden ne istiyorsun? Burada reşit olmayan kızlarla iş yapmadığımı biliyorsun. Devam et ve kov onu, bunu gerçekten istediğini söyleyebilirim."

"Dur bir saniye. Bu Mav'ın bir kıza gösterdiği ilgiden daha fazlası, ne zamandan beri bilmiyorum!" Tex şaka yaptı.

"Müziği severim, ne diyebilirim ki?" dedim kuru bir sesle. Tommy'nin önüme koyduğu viskiden iki parmak daha içtim. Bardan uzaklaştım ve DJ kabinine doğru ilerledim. Bu kulübün ikinci katına çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Ne zaman olduğunu hatırlamıyordum ama bunun müzikle ya da kızlarla bir ilgisi yoktu.

Kabin ses geçirmezdi, bu yüzden aslında içerisi m e k â n ı n geri kalanından daha sessizdi. Kapı kilitli değildi, genellikle DJ'ler sürgülü tutarlardı, bu yüzden bir centilmen gibi hafifçe çaldım, ne de olsa burası bir centilmenler kulübüydü. Arkasını dönmeyince, hoş karşılanmadan içeri girdim.

[Continue Reading](#)

BAĞLANTILI KALIN

[Bülten Facebook](#)

[Grubu GoodReads](#)

[TikTok](#)

[Amazon](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

İçindekiler

Başlık Sayfa	
Telif Hakkı	
İçindekiler Giriş	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
İki yıl sonra... Bölüm	
24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	
On yıl sonra... 32.	
Bölüm	
Bölüm 33	
Bölüm 34	
Bölüm 35	

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47 Sonsöz](#)

[Bağlantıda Kalın](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

